

אונקלום

את-דְּרָבוֹ עַל-הָאָרֶץ ס ז וַיֹּאמֶר
אלְهִים לְנֵח קֹז בֶּלְבִּשֶּׁל בָּא לְפִנֵּי
כִּימְלָאָה הָאָרֶץ חַמֵּס מִפְנִיתָם וְהַבְנִי

לעט בחר

9

לפקין, דרום זה וכן נפקוק מפלסוטיטא (ט' י"ט) לחםיה ככו"ע (ג"א): לג) נdry (הערוך). זונת כרמלית כמפיתית, וטייען קרן (ב"א), כיון כלון לרשי מלח מזיל לאלה הארץ חםם. הל' נמתנס גור דין הול' טעם שנורית מנות קלחו רוי יקנחין כל גזר וטוי ורקיס במם (רא"ס), פות מהרין מה קוכוטילו והגחל פיזיך למלה יונס סיגנון (אה"ז), ועוד שי' לפ cedar זאמטעלן סלמס כלהמת גורה יתמו מלפתם (לבש), ועל זאת עכ' גניזים למטעו כלון, ומכל אלה נdry טעם, מה שלחמיה "קרן" צממות הנור דין אין לא מהרין פוד שלמר בטמפס כי מלה קלהך ממך כל נמתנס גור דין מלה מטוס גזול, ומכל מה שלחמיה כל גזר דין מנדון גור בטמפס כי בטמפס כל גזר שארו ווות הול' המרץ גולדלומוטיל ווון מנין (רא"ס). ומה שלחמיה "טוניס" פוי אונל מגלה מלפתם ונילג מעין יריסטה כל קרן (יפ"ת), והג'ה קרפן חפיין קדריקיט גמורistik אל טב נז' גוזוותה טעם

עדות הוחיינם

אזור בעיר

ונחננו. **(לז)** שמחות נצבל גול. **(לט)** סרי וווטס צ'לן ג'ילס, הולן ג'י איסון נמות המת. כלה כל, ומלהר כי מלחה וגור ממה ייטה טפס על מימת קן. ככל מה, נספס האגר דין נצבל האגון, והווגה רעים וטונס נצבל האגון.

אונקלום

כא בראשית ו נח

הארץ חמשׁוּ וירא אלְהִים את־דָּרֶץ
וְהַגֵּה נְשַׁתָּה בִּיהְשָׁחִית בְּלֹבֶשׂ

१८८

מקום ייחודי דמי, וזה דוקן דלון קה"ל אבל גדרון סכמונה (סכלמל ווּבָבְרַת) ומן חממס חצ'ר נכפיכס: (ז') כי החשיות כלبشر. היפנו נכמכו^{לט} חיכ ועווי לא פילום (ווטס) ורבב לא קמי כה"ס נלעומניש ענבלו לוי

ונתפס (ראה"מ): (לב) מדין חמץ כל מלח (ב"ר כ"ח ח').
וותה קוף פ' נזכרויות נפסוק מלחים ונוד נסומה מכך רצוי' דבם מ"ד נסומה' שכאכל נגרה נצטעל קלחים וכור, ג'מו

אור החיים

הן נוד כפלהם כמתהיהם וכוכו הוממו וירוח הילכים
ונור וגנוג נטהח נטהפלה לטעם זה מוכר כי
לטמי כמה טבך לך ונור, ומגע טהור צפראך זע
טנטזיכס. ווּמְוּמָא ווּמְלָא בְּהַרְחֵץ מִכְּרֹתֶר סִכְּרֹת
לְכַדְּקִים כְּסִינְכִּים) וְמַחְרֵךְ קְמָסְעָצָם שָׁאָוָו יְלִיחָה
לְמַהְרֵךְ בְּרֵי נְזֵר מְזֻבָּר הַבְּזָהָבָה(๒).

Digitized by srujanika@gmail.com

וזה ארך חמם. חמורות (ב' נ' ח') זה נפשנו כי
מנוח קופס חווילושים וכל שמח לוקה
חוילושים מהוד ווינו יכול להוציאו צדקהים ע'ב'. כגד
קדמו לרוחניים וכקאו דני נם נכרנו על פהום
מוחה פלוטה (סנדירין נ'ז'). ולו נילח כי
כ碼ך מגלה כי מלבד שפטלו עיקר חורת ז' מות
עווד לא בסחוי חומשים מטורם בלהדים הפליגית',
עוון על דין חמוריין (ד' י'ג') גודל טווי מנוח.
לו יהנו ומאהמת קלהין בס מעשיכם כריעיש'י'
ומגד זו נמהלהה כלערן מקרוניות כמוחיחסים
בבש חמס, וכשה עכודין בכחות כמה חמוריין קן
כל דבר כל לפני פיווט לחומם במקטריניגס גאנדרו
מייטזוי קלהין שנקלה קן כמו שמאפרת צדורי
אוצר (מ' ס'ג') ב' לפני וקונל למכת להנדים.
וועס כודעת כל כבאותם כו נלמר כי זונת זכ
ביב' ס' מלהיך לאפו זמן מה, וכags צהילר צפראט
בקודמת (פסוק ז') וויהם כה' הרחובות קה לדס וגור
נס כל זיך יונס ר' על ברעה וכags מלהיך לאפו
אָבוֹ בְּנֵיר

כד) סחו רגול והמתמך. **כז**) צל ומחמת המלחן. **כו**) ופי ומתקם טלחן יוצאי מהן. ולפי דרכן ואו יטיש קוזם הקיכת ווילס' סמסונג, נס יטיש מודוקן לוחמו כן כל נכר נלע פמי כפחו ופלט. **כז**) סgas ציטטנו מינעם לנפי המלחינים, המכ ווילס' מלחיטים וגוי ווילר מלקס וגוי צדין קפה. **כח**) ונס דה לריאס צומח נור דינם, סטפליטס סקודהה מהר סס לרומיס, זה כימיין צדדיין גול נטמאפה לדון, ואוס ק ט מוקה שמנע מלה הרומיס ווילס' גו ליטס נס ענונוא, ולולן צטמונו טס צדין ק טס קימין שלון טוד רומים, ווילס' מוקה. **כט**) ואס קן כל סק צטראק נטלאם. **לו**) פי היל ריחם צדים, קולן רלו נס הרטומות סאס' טיריס נסנאמג רומים, ווילס' מוקה. **כט**) פס נס סק צטראק נטלאם. **לו**) פי היל ריחם צדים, קולן רלו נס הרטומות סאס' טיריס נסנאמג רומים, ווילס' מוקה. **לו**) נס מיעיקת צין נטלאם. **לו**) ואס ק נס לטלא ווילס' מטלאם דיש כ. **לו**) מס צלהן צנ' רטלאס ווילס' נסומון חומט לדון. **לו**) נס מיעיקת צין נטלאם.

סליק בס"ר פיק ב"ב, וכוה נשלם פרשת בראשית. ברך רחטנא ליטען :

וּנְכָלוּם

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֲשֶׁר לְעֵד בְּכָרוֹ וִשְׁמָה
נָמְרָה: וַיֹּהֵי עֵד בְּכָרוֹ יְהוָה רֹעֶ
עַנְיִן יְהוָה וַיִּמְתַהוּ יְהוָה: וַיֹּאמֶר
יְהוָה לְאָוֹן בָּא אֶלְאָשֶׁת אָחִיךְ
בְּם אַתָּה וְהַקְסֵם וְרֹעֶל אֲחִיךְ: וַיַּדַּע
וֹנְן כִּי לֹא לֹו יְהִי הַוּרָע וְהִיא אָמֵ
גָּא אֶלְאָשֶׁת אָחִיו וְשַׁחַת אָרְצָה
בְּלִתִּי נְתַזְּרָע לְאָחִיו: וַיַּרְעַב עַנְיִן
יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּמְתַּבֵּא תְּמָר:
וַיֹּאמֶר יְהוָה לְתַמָּר בְּלִתוֹ שְׁבֵ
עַלְמָנָה בֵּית-אָבִיךְ עַד-יִגְנֶל שְׁלָה בְּנֵ
יְהִי אָמֶר פְּנִימָות גַּסְדָּהוּא בְּאָחִיו וַתָּלַךְ

קט בעיר

בדת יתה; וגסיב יהודה אפתחא
ער ביכרה ולטפה פְּסָרָה; ווועה
בְּגַדְעָה דִּירְרוֹתָה בֵּישׁ גְּבָרָם אֶל-
טִמְפָּתָה יְיָ חֲזָאמָר יהודה לאונָן
לְלִיקָּות אַתָּה אַחֲרָה נִיבָם טִמְהָ
קִים וְדַעָּא לְאַתָּה; טְוָרָע אָנוּנָן
יְיָ? הָא עַל שְׂמַה מְתֻקְּנִי וְעוֹאָ
וּוְהָא בְּרַע עַלְלִיל? הוּת אַתָּה אָחוּדָה
וְחַמְבָּל אַרְחָה עַל אַרְעָא בְּרַלִּ
אָא? קְנָמָא זְדָעָא? אָחוּדָה;
בְּכָבָא שְׂגָרָם? דִּי עַבְרָה וְאַפְּמִתָּ
יְתָה; אָי אַמְּרָד יהודה? חַפְּרָ
לְלָמָה פְּרִיבָּי אַרְמְלָא בֵּית אַבְיךָ
דְּרַבְּךָ שְׁלִיחָה בְּרִי אַרְיָ אַמְּרָ
לְלִמְדָא יְמוֹת אָפָּה הָיא בָּאוּה
זְוּלָת חַמְרָה וְיִתְבְּחָת בֵּית אַבְוחָא;

אוניברסיטאות

תacet בראשית לח ווישב

עד גברא ערפלאה ושם חירה:
ב' וחיה תפן יהורה בת גבר
תגרא ושם שוע גומבה ועל
קומה: געריאת וילידת בר יקרא
ית שם עד: ד' ועריאת עד
וילידת בר וקרות ית שם אונן:
ה' ואוניפת עד וילידת בר וקרות
ית שם שלה ויה בכויב בלדתה אהנו:

יקטן בהיר

ב) מחר זו מן הכהוב, כי נטוליה נאכלה שיט נו' כי גדריס מהווים: עד איש ערלמי. נטחף טמו: מטבח נטה ולבין, צלולו כבאתה נהרן לח' נו' נרין, כי מונן (3) בגעני. מגרלו^(*) (פסחים יי' - ז'ח: כ' ו/or) סול סטיטס קומתו שעמד ונמה השפה, מטה"ל כטנו, חלן נל נקלול מפרקן כי גם מוקן הו ממה שנחלנו לפיו: ג) פטוט סול צלע כל' מלוי דרכ' ערלי גמלרלי געלמל, צפי הטביסת קול דרכ' קדשנות, חכל' סאלרלן אנטמוף טמו לח' מחייב ויט, חלן מלקלען סנהלער ("צ") וועל גל' גוזי נמלנו סול ומיליס רעטעו קדשלמי^(מ"ל): ד) חולילם כנעני ממס' הפלס כה' נברלאס וואסיל ווי' ווסודא חול' וויסט חלן נמלר' כ' שמעון בן נברה נברלו לדמיין ("טער' כ'ג") כנמן ניזו מהו מילמה (גמרא), ור' ל' צל' יש מאפוחוי עט, גלן גל' שר ומזכוכ כגדמיך נכ' גויליג דהמך, ואאכלה מאנזון סכ' נגומו, כי נמה חלה סיטום נלהיא הילן סמונזר נס ווילן צ'הה כנעניהם וקס' נב' צוות, סכמוכ מורה לנו' כו' דס' דזוקה היל' נמנ' וויל' סיל' וויל' דמי', מגרא (אה'ח'). ועוד לה סלמלה כנענית ריטם מוש' להוורו סול כל' הילן כנענישס סי', חלן וויל' נס' ולמר סטפן צ'הה סומר מלך' קהלה (רמב''), צ'הס' נלמר כי דין גראלן סול כל' נטוליה נט' כי נטיט קלח' מושגונס ד' כי נמה שילמר הקמונג ("וילר") פי' סול גמרלה עווי' (כמ'ח').

אור החיקים

ב. בת חט כנעני. פירוט סוחה, וכגון
כליה^ג כתב ויתכן שכוח ממשנו.
ומני חמוץ כי לא יתקן זילצקו נוי יעקב לדבר
לומר וROL סס צח כנעניות זו חשב כמנית^ד וסס
לז' קוא שט. ולין צה חספות תחכ' על כמלה^ה
חסר כתב, ולענין גילוי מלחול כוכב^ו מהר לפקוד,
פסחים פ"ג (כ'), וככחות דמו לח' כדבר כמה
עדסדק למומ כה לח' בונגי פי לוויכ' בכני ולם
ולחכחות ולחיות^ז:

ד. רבינוב

נחיי בוגר, נכל גהנוי ויל' מילר בלוטשו יונקנו. עסתו פלון פקח. פ"ח) פ"ג) ככבש קודזני, מכםנותיהם ינית קינה.

דברים כ ג תצא רעב

**בְּנִים אֲשֶׁר־יָולְדוּ לֵהֶם הַוֹּר שְׁלִישִׁי
בָּא לֵהֶם בְּקָהָל יְהוָה: ס' ג' כִּי תַּצָּא →
מִתְנָה עַל־אַיִבֵּךְ וּנְשָׁמְרָתְ מִפְּלָדְךָ
עַל־יְהִיָּה בְּכָךְ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא־
הִיָּה טָהוֹר מִקְרָה־לִילָה וַיַּצָּא אֶל־
מְחוֹזֵן לְמִתְנָה לֹא יָבֹא אֶל־תּוֹךְ
וּמִתְנָה יְ וַיְהִי לְפָנֹת־עֶרֶב יְרֻחָם**

קט בHEYR

שניות מוגדור גמלרו נמי אדרען נכוו גודל (לבש), וכ"ט "ם גל יעדתי מהי קהלה": טו) מוסכ על מוח' בגס נסס יט טעם כי מהק כו' כמו נולדות וועלפ"כ מונצז' העלוםומי גאניקס "עמנון" ומילך גירץ עזיז: זי) נקט לנטן פ"ל, אבל פון צשלוב ומקטריג פלי' כ"ד צלענעל פון ענינען, הילג מקטין ומופתא ומיכיל הרטסיט רעיפ, והמלמלה מקום סכנה סיל' נציג זה, ואננים מפליש' נטומיס צמלמה בסוף מקומותם, אלה גראן לאוטר זיינטער (מל'), והוא איזין כל' מקום דיט פוריוטה זה, או מאבד כפטוטו, הילג מושם אטהטן מקטריג להעניש צמלמה אארו' מקום סכנה גירץ זיילט יטילס מל' סיג' וגס (במ"ח): יוז) פ"י פון סטס נפקה מיא' רלה' פומלה' כו' זו גולילא, הילג צלחן בכח מדיג' ברענ גמור הטעסה צמלה נפְּהָא: יט) ו' דעם פ"ק גאנטער' (ב) גאנטער' וכן (ט' יונגולין') שטיינו נבור גלי' באנרכ' סטמֶש טהוֹתָה - טקdem - טקdem. טהוֹתָה.

יד החיים

ב-היר

וכי אם יתגנּן נגמּה ליעו גָּזִיר לְפִתְמָר מַדְנֵר רַעַג קְחָה) כל רַינְגָּה. קְטָה) סָלָג חָמָר מַכְלֵל רַעַג.

רָנְקָלוֹס

ט רערעה: ס בונן די תילירדי ליזון
א תיליראה ירכי היזון למעל
תיליראה דיזי אאר חפוק
וורוירא עלי בעליך דרביה
ספחתמר מכל מראעם כייש:
אנדרו וויי קה נבר די לא הדוי
ס. סקרת להלא וופוק למסברא
שזרתרא לא יעל גנו
וירוריתא: ב וויי לומפני רמשא

911

וּזְקָלוֹם

בְּלֹעַם בָּרוּכָר מִפְתָּחָר אֶרְם נְהָרִים
לְקַלְלָה: וְלֹא אָבָה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
לְשָׁמַע אֶל-בְּלֹעַם וַיַּהֲפֹךְ יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
לְזַד אֶת-הַקָּלָלה לְבָרָכה בַּי אָהָבָה
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: לְאִתְּדָרֵשׁ שְׁלֹמָם
וּמְבָתָם כְּלִימִיד לְעוֹלָם: ס רְבִיעַ ח לְאַ
תְּהֻבָּה אֲדָמִי בַּי אָחִיךְ הַזָּא לְאַ
תְּהֻבָּה מִצְרַי בִּיגָּר הִיא תְּבִיא בָּאָרֶץ:

۹۷۴

(באי''): יא) ולו נצלות ווועפֿעַס גַּל קְדֻמוֹ, דָּלִיל' בְּנֵי לְמָה לִי (רא'ם): יב) מִזְטָה דְּקָהָה אֶת נְגִיןָה לְמַטָּבוֹ פְּצִיעָה סְלִין לְדוֹרוֹת צְלָמוֹ, מְלָגֵן מִזְטָה דְּכִמְתֵּיכְנָנוּ הַכְּרוֹת הַלְּקִץ מְנוּגָה מִלְּחָץ צְדִירָן לְקָרְבָּן גַּם שָׁאָה צְלָלָן גַּל מְפַתָּח כָּלָמָה כָּל נְקָמָה קוֹה כְּי "סְמָוָה" (במ'ח'), ווּמַה פְּלִיטָה צְלָלָן גַּל נְסָמָת מְלָמָה, כְּי נְסָמָת מְלָמָה סְלִין גַּרְחָה לְבָס נְכָלָס כְּדִיחַתָּה נְקָפָר, וּכְי צְלָלָן נְעַסּוֹת לְבָס טְוּזָמָה: יג) כִּי

אוצר החיים

כשילוני כהממו לפיו קודיו או בפיו והמר מיהנוך^(ז) כלמור גמדרכ (מדרכ שמהול כ"ג): ו. **וילא** המכ וגוי. חומרו ולמה הכא^(ח) פירוט בסגנון מקסם לטעום מודעני הפתל טבילה נלעט נלהה בסיס, אף על פי כן מארלה כי נלעט ונלה שמע וגוי, וכן כתעתם כי הכאן כי פירוט לנו ננד טכיות לרוי לדגר זה, ושין מה ספירוטי נפסוק ולמה המכ סיכון (לעיל כ' ל'): מוחדרת ונעננה דוגמ' טעננה מי, וכמו שלמרף מהיק כמו שכתנו נחתולה הבנין^(ז), שוכן ממדתו של מוקן מעין זה ורלותיו שלין מעננה על כנקודות לקדם למטיס^(ז) כי הגע מלהק שירוי גלדים לקדם סייגו יוכלו עשות גלום רשות געניליך^(ז), ומכך גם ברחות געליקן היוציאים לכads מהנטיסים בס כס פלון וקדמו הוחתם, ומעתה הן טעננה השיר לו קדווש מלך על הסכרים ועמדו כדין עמוני וללה עמנואים מוחדרת וללה

אור בהיר

תמהותר כל כוונה לומר סדרך וזה כמו כן. **ק(ב)** סכל קיבלה זו וכל ימינו. **ק(ג)** הפליל כל גוף נסכת כל כוונתך. **ק(ד)** כל מילול פטורה מכוחך וזה מופasset וזו. **ק(ה)** נחצר עמד בפנין נגד להלמי מיתנו דוד מקור סקדותך. סכל מימה לך פסיירוזו לרן בוגר טפס והלמי ש נסכת בוכן צולג לירא כי קלינה בוגר טליין וטילין ווגם.

וכן קשנה מאין שנו אשה ממש מאיש, דודא ליתא טעם זה. ועוד דסכט' משנה ממש מע דסבידרא ליה לעפיך רברוי המגיד משנין דמפרש דהרבנן סבידרא ליה כתנא קמא, וכן ממש מע בב"י בירורה דעתך, וכן ממש בעב"י כאן רזיה ומיש ואם יש' שלא כתוב רקי ומזה שכחוב הרוב המגיד בביבורו כתובות בירורה דעתך, ולא כתוב מה שכחוב הרוא בעצמו בביבורו דרבינו. אלא ודאי דסבידרא ליה לעפיך רברוי המגיד משנין. אם כן קשנה למה היביא בשלוחן עורך לתוליה דזוקא בבית הספר אינה צריכה להיות עמו אבל אם היא בעיר אחרת אסור, והוא שלא כדרבי המגיד משנה דסבידרא ליה כתנא קמא דראפייל בעיר אחרת מותר. אלא ודאי מה שhab"י היביא רברוי המגיד משנה הוא רק לפреш ברבי הרמב"ם, דהרבנן פוקת כתנא קמא ממש סתום משנה הוא וקיים לא סתום משנה, וכדי שלא נקל בה יוחר מדאי מפרש מה שאומר בגמרא ואין אשתו שרואה אצלו אסור לדבי אליעזר הינו שאינה שוריה בבית הספר, ואם כן לתנא קמא מותר זוקא אם אינה אצלו בבית הספר ולא בעיר אחרת, ולא כהפרוש ירושלמי לרבי אליעזר מותר בגין שוריה בבית הספר ולתנא קמא אפללו אם היא בעיר אחרת. ואם כן אין נפקא מינה מוה לדינא, אם היהי כרבינו דהרבנן פסק רבי אליעזר וככיפוריוש ירושלמי, או כרבינו הרוב מגיד דפסק כתנא קמא, ולהיכי כתוב בשלוחן עורך ואין צריך שתוליה עמו בבית הספר, ויהיה כרבינו מי הדין כן, והואיל דסבידרא ליה ממש הפירוש של מגיד משנה לעיקר לנכון כתוב סמוך לפירושו של המגיד משנה הטעם דבאייש מותר אף לתנא קמא ממש דזרוכה של אשתו לדיות בביתה תמיד ומשמרתו, מה שאין כן באיש, והינו שאין דרכה ליטען במקום אחר, דלפיו יש המגיד משנה לא קשנה מידי לפי הטעם הנזכר. אבל לפי מה שפירוש הרוא בעצמו דהרבנן סבידרא ליה כרבוי אליעזר, והוא על פי הירושלמי, וכמו שכחוב הב"ח וגם הבית שמאלא בעצמו, ולהפרוש הנ"ל סבידרא ליה לתנא קמא דראפייל בהיא בעיר אחרת מותר באיש, אינו מפרש כלל טעם זה, אך אם קשנה לתנא קמא דליתא לטעם זה כמו שכחובתי. ואם כן מה שכחוב הט"ז [שס ב"ד] רבים מקשין מאין שנו אשה ממש, הוא להפרושים הרמב"ם כרבוי אליעזר, וכן היביא הב"ח להלכה, על זה כתוב הט"ז טעםו, וכן הוא. והבית שמאלא לא הרגיש אין דבוריו סותרים זה את זה, דבס"ק י"ט כתוב דסבידרא ליה ורחלכה ברבי אליעזר, אם בן סבידרא ליה להבית שמאלא ככיפוריוש הירושלמי, ובס"ק י"ב כתוב הטעם דריש אין דרכו להיות בכתו תמיד, ולפי הפירוש הנ"ל אי אפשר לו מorder כלל הטעם הנ"ל כמו שכחובתי. עד כאן דברי המגיד:

בג [א] ולא ישא כתנה. זה אינו אלא צד חומרא, אבל מרニア שרו, דהא אמרינן שלש [נשים] ממששות במרק קטנה כו'. וכן כתוב הרוא"ש [שושיה כלל לי"ג ס"מ] שנזכר אחר וזה סעיף ה' בתנין:

דומטור לשמש עם השתנה:

ב'יאור הנר"א

שם (קדישון פ"כ ע"א) נפקה מינה אפיקו לתוכה קמא, ולא הוה ליה לאכבעיא אליבא דרבבי אלווע. וכל הדחוק, ולשון רוק משמע לאן. וכן פירש שם (וחמברטס) בפרוש ומשניות (יע"ב) רוק מי כי, וכפирוש תוספות שם (ויה לא למד):

חכמת שלמה

בג (עריך א') אסדור להוציאו וכוי' וערונו זה החמוד וכו'. י"ב עיין בפ"ט
שמלל ס' פ"ק י' מה שאככל דלפי ש מה שאככל בסמ"ס טהון קרי' דענו
שה פטור מכל מועות טויל לאו דוקה. עכ"ל. ולפי עניות תעמיין לנו גירין
סוי מעתס נווטס, והאי ישב חדס וולג עניר בעדיא נומינן לו דכל כעושא
מנוא, וויאס נן כעל לדי רצבר בעדיא נגן לפקם לייס מוד נדה וולג נטהה גאר

עוזר מקודש

ויש יי' קק' מנגנון טולָה מעלה בטלָה יומָם לויְפי', גו' מהלך ציִים, וכמו' שוכנו' בטלָה עירָן טולָה נלכט מעלי' (ז' ע"ז פון קוק' פ' סי'). ובמס' הילְר' ו' זל' עפער וזה הנקה מוק' י' מוג' בווע' גל' צלאַה יומָס צונלָס הילכשיס' יומָס. וכאלאַלוייס' סס' בימום האמָה טולָה נמקוס' הילכשיס' יומָס מעניין צמָות סטמָת, וכגילהָה שכוננו' צלָג נילופיס'. וכן צבירות יומָס טעלָה וצעריס' יומָס מעניין צמָות קומָת מילופיס'. ונילוח' צאנָזונג גס' כן מועל'ן זון'ן קרי' יומָל מ' הווער מועל' הווער הווער, וסרי' זא' כסאי' דהוועך דאס. ובמס' הילְר' ו' זל' כמוג' יוועל' מלילכשיס' יומָס זעפר טהוועיס' גע' פ' סי', ואולו' כווננו' בימום שבגדים' וכווננו' נצע' מועל' גס' כן', מה צלָן' ק' מונָס לו' צונָג קיל' ומוהה צמָמָאי' כ' סי', ודפער' בידויים טולָה טהוועיס' מילוציס' יונָק' פיטע':

[4] עין ספיק מזח כ- ב' וביומה ל' א' מזוח לשפשף מסיעו כר'. עיין תוספות שם [דר' מזח]
ושםנה ה' הבניין המוציאו.
[5] עין רשי' נהג מ"ה ע"א ו' ותוספות נהג ד"ה אשה כר'. כמו שכתבוב
בכימתו ל"ר ב', וע"ש ותוספות י"ב כ' ד"ה שלש ורבינו חם כ' ,
ולכל שכן בכחאי גונוא דאך לרעה רשי' אסור: י"ד אבל כר'. ותוספות
שם זיכמות י"ב ע"ב ד"ה שלש . וקטנה שם בגמרא, ואילונית שם ט"א
הרואה למשוך במקן.
[פ"ג] מותחין ומורא:

שאינו נוגע באמה מוחר כנ"ל (פרק י"א) מהא דרבנן שבח קייח ע' כה. לפקס כרבנן אליעזר (נדיה י"ז ע"א) דסוגיא בדור מאוחרת כחויה, פריך והנתnia רבבי אליעזר אומר כי ומחד לרשותו כל האוקימחות הנ"ל. וכן רב החרמן רק אמר אבל היה נשוי מוחר להשתן אירן ניל' (פרק י"א).

תרמה שלמה

ודרכו נתקין לא זו נמייה דאס רע גל פטרא לאו לנד
 וס' פסק כלדי פטרא, דסחטה יהר ק נפקה עזודה
 וילך ז' גנזה וירץ פיך וכמה דוכלה, ופסקן אין להלמ"ס'
 הפטורי בטלת זיין, אך גל היה יול פטוקן וזה כו"ז
 והנרי יאכט מטהן מומוץן מה. ונה דגראטמ"ס פסק
 ונפק נפק כ"ה מנטדרין זיין סלול ייטה קדיין קבב
 גל יפעין וזה תלון מילך כליל רק מזדק חפטוט מילין,
 ספטוטים דג' ב' זיין, י"ג' זיין, מ"ב זיין פטוקן גל מגד
 לדבר רע, וכלך גל היה יול נלמוד וזה נמייה דאס רע.
 ודרכו הכתיב בדעת מומוץן, וזה' ק:

סעיף ח') אשה שיש לה אונס ברוחם וכו'. י'כ ג' נס דין יה' ה'ח' טקסט מילדי והוילטס חומילס עטף מתעדן מותה שם מוחר נאשפט מושׂען, עין נחוצני למדימת פולין, קנס מקומה צפפני לדמי ולויין, מושׂען נחוצני צבאנטינס פיען רפאי' א' ס' נאשפט מותה צולמה זונא' נאשפט פחד י'ס' ד'ס' ס' ב' ד'יך לנד' כהנכו היה דוחוקו נטעום ק' י'ע' ז' בטממו גנוזה', ו'ז' ז' :

צור מקודש

[סעף ב'] שמנאנים ביד. הלהגה כורואה נלול טמלח שממעתק גדריות
ולביסים חיצ'יים ותמ"ס פוליטי אונטס ס"ס), ולבן צום פסתון פה לנו מהו מהו
קהלון מונחים מזיה מה שבספה, ולכדו על הבלתי קומש נקבלה יוטינגן נן
הו נגע מנגנון פון צפוי מזרחה הקדושה דוד הפלבר למץ רק כה קלחן ח"ל.
ולבן צום פסתון פה תלמי נלען על מלחן צום מלחן תלען כהו כתפי
כווותם ש נז האלה זו מהו
ס"ס, וגם מפקח חיצ'י כמושגים נכל"ז ח"ל, וזיא מקום לומר על ים זה
שמונענו כמה שאלתו מיל' נז'ה י"ר פ"ק'ן על מלחן צד הו נק'ה מלחמתה, יט
השיטה צוה לאלו חוק רוחו רוחו נטהתי כהו צוכמו כביה צטולן
ול' פ"ק'ן ח' ז' בסוף ספר חמץ'ין' ל' שיטן קפ"ה, ורק נגידים פה צאצ'ה ר'ך
צביה המלוי ח'ז'ל'ן לאנגן מלחמות קקל'ה נאמה ד' י'ל', מה שאלן כן לנשנות
המקו'ה ה' נטה בכד לאנגן מלחמות לר'ה גל' מלחן' ח'ז'ל'ן וולו' צגד שאלתו
ח'ז'ל'ן שאל'ר הו ר'ך צביה צביה צביה מהו, מה שאלן כן כטבומו כד לאנגן
מלחמות לי הפלבר לפ' א'ג', כי מלחמות'ין לי הפלבר למל' נן כו'ין צטולן
שלן לנו'ר סט' יולוק נלען על מפעצת' ג'ג' ח'ן בכ' מאנני צטולן הפלבר למל' נן
טעמ' צב' מז'ה גל' פסחא צה'ל'ה כל'ן ערימות ווין' כה' כה' נד' הדת' פפי' גל'
טען' צעריות צה'ל'ה ברכ'ת. ומכל' מוקם יט' ס'ם כה' קלח' מתאמות ס'ס צפ'ד
הה' קלח'מלה, וכמו צאנצ'ני צאנק'ס ה'ר נעמ'ן פ'ס' פ'ס' מיל' מיל' שאל'ו' ח'ז'ל'ן
נסדרון פ'ס' פ'ס' צ'ל'ן מלח' מנגנון רטמן גל' כלה' הו נז'ה צב' מיל' מיל' מיל' מיל' מיל' מיל'
וחול'ה ר'ה גל' מלח' שאמנו'ו כד הוליבנ' ר'ה נק'ה דק'ה' דק'ה' דק'ה' דק'ה' דק'ה'
iomar' וולו' דק'ה' מיל' מה שאל' מיל'
תל'ן מלח' גל' ר'ה מתי' הפלבר מפל'ס' ו'ל' כ'ל' כ' לי' ס' פטמ'ה דק'ה' דק'ה' דק'ה'
על' צד' ס'לי' ז' נצ'ל' עיר'ות' וצער'ות' י'ה'ר' ו'ל' י'ע'ר'ו', ולבן צ'יך' מיל' גל' צ'יך'

קובץ מפרשים

בם: ז' וְאִישׁ אֲשֶׁר יַשְׁבֵּב אֶת־זִיכָּר
מַשְׁבֵּבִי אֲשֶׁר תֹּעֲבָה עַשְׂיוֹ שְׁנֵיהֶם
מוֹת יוּמְתוּ דְמִיתָם בָם: ז' וְאִישׁ אֲשֶׁר
קָח אֶת־אֲשֶׁר וְאֶת־אַמְתָה וּמָה הָוָא
בְאֵשׁ יִשְׁרְפֵוּ אֶתְךָ וְאֶתְחַנָּן וְלֹא תַּדְרִיחָ
מִתְהַכֵּבְךָ: ט' וְאִישׁ אֲשֶׁר יַתֵּן
שְׁכִיבָתוֹ בְּהַמָּה מוֹת יוּמָת וְאֶת־
הַבְּהַמָּה תִּהְרֹגֵנוּ: ט' וְאֲשֶׁר

לעט בעיר

סתי"ו: (בב) נמק, "כ"ה, פירט"י מחייב קיסס
כף שמכניסים בטעות מלה נמלת הכתולו למוכנה ומוליהן מן
כתול נמלתו ומעניר ען הגען עכ"ל, פ"י טופלה ריש
כלש שנקנע בטעות סדרת נזקנות פיניק, ונגע וזה כהן
שם, וביתם ד' טאות קיסס זו כף צל טוף נקר זו נזקן
וימלן מכם דמן, וככל פנס בסדרותה נמלת נטלה אל
הכתול בטעות נקלט פלו מעט נזקן, אבל מילא מזקעה
לגמרי אלין ולחטו כל המכתול שאלין לריכו ואשיין כל המכתול
בידה ריש, כלומר חפייל חיינו גימור נילתו נבל חנוך חייב
זה כבר נקלר מפקדי להבא: (בג) פ"י נון הילט הילט
שרפער' ב' נטיס כמו שכך כהן רק כבשא' ו' יטש, שוחר
שנתקה הפטו סדרה נטה יהא, ולו יהא, ו' זיטט' ר'
טקייג', ולטיטו גו' שכך נטס נטס גס דור' ב' נטמלה, וט'
מרנותו גו' ר' יטמעהן וטוו סדר קיסס מומו נון גו'
בכחו קחלה ליבור בהוד
במונט נטיעות רק נמלד מג'ס מלהה ומלה שמלפה גס דור' ג'
מר הומו, וטומם', שטס יש תומרן סדרה שטס שטס נטס קודס
לילדך יהת' ב' נטל מהה, אבל נטך קודס נטס שטס נטס קודס
חתם מן נטפסה לא סדרה ג'יאני, וכל זה נט' מה לדוקין טקייג', וט' עט' עט' עט' עט'
ווכמן, נון נט' הוקייממו דרכיך (ג'א): (בד) רלו' נומר שלין נטס נטס נטס נטס נטס
נטס, נון מטס שטס נטס נטס

זור החיים

אונקלום

עב"ז: יג גבר די ישכוב יה
ביבא משבבי אורתא הועברתא
בקבו רטו רוחון אתקטלא ותקטלו
תתקטלא ותאמה עצה חטאיין
וית אמתה נעריא יקרון מטה ויתחן לא
וית עצם חטאיין ביציכו: ט גבר
ו. יטן שקבתא בעררא
ו התקטלא ותקטלא וית בעירא
תקטלו: ט ואורתא די תקרב

۹۸

ונגדנlein רעט קלה גורע בקון: (ו) מיל' כוכנים מכוחן נספורה (ס"ה, מ"ה, י"ב). ואותו ואתהן, הי' מהר יכול לומר מה מליינו טכני ונטהך* נספער ומל' נעל' מיל' הלאם וכמוה בכמויות* כל' שטיח ננטה (לט) חמוץ ווימת' חי-י. ס- לרלווצקיו טומוריס* הין כל' היל' טפקה, ה' מהמת מקה, ולדון יויו (ס"ה): (ט) ואת הבהמה תחרוזן. ה' כמה מה מה חנתה היל' מפני צנעה היל' דרכ' נפיק חמר בכחוג חפסל, ק"י' לא בכחון אין טו' לרע' וגורה רעכ' * צוילוב (ח'י - ס"ה, י"ג), קויל' גדרה לה' מושחות - ישאות - אסדות. חמתונות - אלומות.

זור החיים

אונקלז

מומיות הנאף והנאפת: »וְאִישׁ
אשר ישב את אשת אביו ערנות
אביו גלה מומיותיו שניהם דמיים
בם: י «וְאִישׁ אשר ישב את כלתו
מוות יומתו שניהם תבל עשו דמיים

፭፻፲፯

למזרו שלין קידוטק נגביי*: מות יומת הגאנך והגאנפה. כל* מינט הקהילוועז צפורה ספס חינכ' הילל מנק' (๕๔-๕๕): (၁) TABLE עשו. (၂) TABLE עשו.

ח' טעם רעשו, סג' נלעפן או הגת צילג יהלום הכהוג שיע' מושךת – מ"ז – לברחים – לארם – לוי – וכ' ועד הטעט הא' עירף ג' נקם מיטור יהומרו היה לך רעשו פלטן נלעט גמו, היה נלעט והיינו יהומרים שקסג' צוות טס' טעם גוי וו' קמן נקלע נילוף ברכמות פוטרי מונעט מימה מהירא טעס סותה, וכוכביו רוס' לנמא יהומר טאטטטס קו' טשנונו נקלע נילוף ורק הטעט יהלולן גודל חוויה על ידי זה וה' מתין שלון יהומת לתקון ומלו' (ג''), גס' להו' כהה להטמג'ן ולטמן מלן יימל נן' סאכמונג נד' ממעט, היימל היטכל הא' טעם לייט נלעטת גאו יהומת רעשו נלעטת טקון, זהה להר' טעם מינכני הא' עירף ג' דוקה, וה' לי ס' למגעט נד' (ב'ב'): ב') וטאטט פלגי' נא, ר' יהושע קנדי זו מיטה לאקלה' סבד' מיטומות כ"ד' ואטומוס זומס נאלקן גינפקות כל דלפקר, ור' יונתן סכרי למדיין מיטומס נג' ס' טאטל' מיטומס נג' ס' טאטל' צמיטס צה'ין רוטס' גנו' (ו'א'ס': בא) בכ' נכרכ' פירטאנטו נפ' יהמי' ('ה' כ'ג') עיין צס, סאות' מלנטן צלא' נלען מילומ' וטיקון, וסס מבל' רכש' לרהייה, אבל דטוק קו', כי נמה דזוקה ערווה ור' טיל' מועבה וגושל' ולדרך הא' סרכו נלען וטפר בו נמ' ז' ווימוקט נ'

אוד החיים

בגן כל אחדתו היה צל הכלים לאםיהם נטולות; ואלה מהלמר כנס על זה זו הנכיה למא יוקה כמתפקיד זהה, מכך גמור חמוץ וחיו ולחמו קלילין), פירוטם כי כהמקלל לחיו מקלל נס חמו ונון לבפק, וכעתם נגיד שאחצ'ר וכחט' כס גו' לחוד כמלהרמש זיל' (נרכות כ"ד). החקתו בגפו, וכפי זו בין סינע'ת נסחד מס' זו כנע'ת מהhed מס' נג'יקס יחת'ן לאנייס' ויחד. ולא בפה מל'ן טיענית כ' לאנייט לאם'ת הפטו'ז') דליך' (ממל'י כ"ג) למא יוקה משלך' מסחסין. וככל נומר לח' ט' ט' מוש' טמ'ין שחלה בכח' ז'רלים ננקודות זנקודות ז'רלים, ולחמו זיל' (נדב ל"ה). הלא מרווחת מהל' נולדה ז'רלה, ולחמו זיל' יש כפרת' נל'יהם בכור' לול'ה ננק'ת' וממד' ז' ית' ית' ננק'ת' ככפרת' ננק'ת' כמוש'דים, וית' מקס' נל'מו אור בדור

שפט ויקרא ב כדרשים

מוֹת־יָוִמָת הַנְאָפָה וְהַנְאָפָתָה:
אֲשֶׁר יֵשֶׁב אֶת־אִשָּׁת אָבָּא
אָבָיו גָּלָה מוֹת־יָוִמָתוֹ שְׁנִיהָ
בָּם: י' וְאִישׁ אֲשֶׁר יֵשֶׁב
מוֹת־יָוִמָתוֹ שְׁנִיהָם תָּבֵל עַשְׂ

לຮטן בְּהִיר

למדנו שלין קידוטך לנכויים: מות יומת הגאנך והגאנפה. כל מינכם מהמולך צמוך ספס חיליך היליג מנקה³ (ט-טט): (ז) תבל עשות, נגנויים, ל' היליג פירוזו נלהון ו'ו, ו'ג' גמר פסונן גCKER גינעף למ' לחם רעהו פרט נלהמת גו', מפדר שרלוונן מרין ז'ו מליכיות נזון כוכבון, צהיל גיטל טילין מהר קדרות פיס די זומר למ' חמת שיער למ' גיטל רעשו, סנס נלהון לא גאנט צהיל ימלר בכם ו' ט' ט' למ' גיטל רעשו, סנס נלהון לא גאנט צהיל ימלר בכם שיער נטהונן - טשיג - מלהרום - אלארומ - לאו... וככל...

מיון הפטנס חצר יקומו ב-¹ כהנמן מילר ועשו פטנס מומנט גו, המכונה נומוקן, או כיינו נומוקן טאסס צ'אנט. מפטנס זה קובל ניקול נילוף והכטב פטני מונעס מימה מלחיצה עטוף ססתם, וככטב רולס נלמְדָה הומונס הול שטחנו ניקול נילוף רק הפטט יצ'אלון גודל חזוקל על ידי זו ולמדון צלחן חישוט לתקון ולגיון ("ג'א"), גס לרונו זהה להמנגן גודל מילן נס' סהמונג נול' מנגנון, מילון חיטטן אפקט חיטטן נל'זות האגי חיטטן רעהו לגבהת אנטקון, זהה גול' מילן חיטטן וונצ'ן מילן נס' סהמונג נול' מנגנון, מילון חיטטן אפקט חיטטן נל'זות האגי חיטטן רעהו לגבהת אנטקון, זהה גול' מילן חיטטן מילן נילוף דוקה, הפטט סלמענט נול' ("ב'ב") : (ב) וגטנס פלגי' נא, ר' יהודית סנבר וז' מימה הקלהן סנד' מימום נס' מינימלי נילוף דוקה, וו' יונתן סנבר למידין מימה נס' סאות' מימה צלחן רוסט נגנו' ("ב'ב") : (ב') ונומרה זומת נלקן נספחות כל דוחפה, וו' יונתן סנבר למידין מימה נס' סאות' מימה צלחן רוסט נגנו' ("ו'א'ס") : (ב') ככבר פירעונטו נס' לחמי (ו'א'ס'ג') פין סס, סאות' מלען בלה נל'זון מילום וסיקון, וסס מילוי רכישת רלהיה, אבל דטוק און, כי נמה דזוקה ערוזו ו-² שייל מושבב וגושל ולדרך הא' סרכו נלון ומפר בו נס' ד' ווימוקט ט

לכל איש ואיש כפי כוחו וכפי תענוגו כמו שהוא מפודש בכתובות י"ג, מה תהיה עוד רחית השמאל והקרבת הימין. נשים ונאמר כי מכל דעת תוכן העניין נשאלת שאלת זו. ועתה נפרש תקופה מה הן יציר ואשה, כי יש תועלת בפרטון העניין, ואחר הפתרון נשיב תשובה השאלת. יציר ואשה אמרו בפרטונים שני פנים. יש מי שאומד יציר הוא התשmis, ואשה הוא שאיר עסקי האשא כמו מאכילה ומשתה ומלבושה ותכשיטה שליא יציגינה למלא כלרצונה, אך ייגדר בה פעם ופעמים פון תכבר עוליה עליו. גם תועליל געדתו שלTAGGER עליו כי אין רעה חוללה מרעת האשא כאשר תמשלול על בעלה. ויש מי שאומד כי האשא היא התשmis, והיציר הוא שאיד תאות העולם, שיעמוד האדם בוגר ולא י מלא את نفسه מהו, וויא רחית השמאל. אך תאה הימין מקרבת שיאכל לדעכו וישתה לצמאו ויראה את עצמו טוב בעמלו ולא יתענה כדי לצעוד את עצמו, כמו שאמרו במקומות אחד על המצעוד עצמו מן היין שנקרו חוטא וכ"ש המצעוד עצמו מכל דבר. ועוד אמרו בירושלמי שיש לך עתיר ארם ליתן רין וחשבו על כל מה שראו עיניו ולא אכל ממנהו, ר'א היה מצמת פריטין בכיסיה וובין בהו מכל מין חרוא ווינא בשטא. הנה שני הפתרונים האלה נאמרו עליהן והם נוכנום. ויש לומר מהן דעת ותוכנה, ומשניהם נלמד כי התשmis צידך שידא בו רחוי השמאל, וכן אמרו במקומות אחד י"ג אמר בטענו יש בו בארם משביינו רעב מרעיבו שושיבכה על פומיה ואמר ליה וב' קליה דלא לימרו מיכל Ка אכיל וקא עבר משום כל תשקזו י"ג, וכ"ש זה.

השולחן עצמו שהתיירו, אומר אני ודוקא בשאננה כפיה עליה והוא מתרצית עמו לדרכעה על ידי ריצו, אבל אם הוא כופה אותה, באotta כפיה וראי איינו ניצל מן החטא ואני קורא עליו גם بلا רעת נפש לא טוב. שהרי אמרו ז'ל טמי וואז ברגלים חוטא וזה הבועל ושוננה, והקשו עליו והא אמרינו הרוצה שייזו לו בנים וכרים יבעול שליא לרעת. הנה זה שבועל ושוננה וכוננותו לעשות בנם וכרים, וכיוון שהוא עוזה שלא מודעתה נקרא חוטא, מי שמשנה את מעשיו והופך את שלוותו שלא מודעתה כי"ש שהוא חוטא. ויש מי שאומד שם שhopef שלוותו מכורחת בהיפיכת השולחן מותר, משא"כ בכוועל ושוננה שלא מודעתה שכלי הבעילה על כרכה היא ואסוד מפני שהוא בעילת גנות. והרואה על זה כי האשא שכאה לפניו רבבי ואודה שכאה לפניך רב, פשותו של רבך רומרה שלא היה זו רצונות ואעפ"כ התירוד ורונה אמר שאי ראייה מותר, שאפסדר שנתרכזו להן על ידי ריצו אלא שכוא לדודושם היה איזור רבך אם לאו. וכלשון הדראש ניל דאסור לעשות בה שום דבר שלא מודעתה עד שיפיסנה ותתרצה. שנינו במסכת כליה הוא למתה והיא למלعلا וויא דרך עוזות, שמשו שניהם ואחתם וזה היא דרך דבר עזש.

ואם ישאל השואל על מה שאמרו זיל
אלה יגיד תינוק ואשה תהא שמאל רוחה
יבימין מקרבת, כיון שנגנו חכמים מרת עונה

שאינו מתכוון לו וועשה. ומה שאמ' רבי יוחנן אין הלכה כד' יוחנן כ' ר' ה' בא' אלא כל מה ש אדם רוצה לעשות באשותו עשה משל לרג' הא' מבית הציד' וכו', דמשמע שמותר לעשות כן למתחלת', ניל' שאינו אלא על הפיכת השולחן בלבד קראי תא בשמעתא ור' ה' בא' ר' תא' לקמיה ר' ב' אמרה לו ר' ב' שלחן ערבתי לפניו והפכו אמר לה מא' טנא מביניא, וממשמע נמי מהכא ר' הפיכת שולחן לבך, אבל על האחדות ע"פ הפיכת השולחן לבך, אבל על האחדות ע"פ שאינו נרין עלייהם ר' חמדר מ"מ איסור יש בהן כאשר אמרנו לעמלה שאסור לאדם לספר ברברים אחרים בשעת תשמש אלא "א"כ הם צרכי תשמש או שהוא צריך לדרכו. ובמ"ש גיגיה ס' אמרו מגיד לאדם מה שיחו אפיקלו שיחה יתרה שבין איש לאשותו מגירין לו בשעת הדין. וכן המסתכל באתו מקום עובד על והצנע לבת עם אלהיך ט. ומעביר את הבושה מעל פניו, וכותיב ט. בעבור תהיה יראתו על פניהם זו הבושה, לבתלי תחתאו שכט ומתכיחס אינו חוטא. וכ"ש הנשק שיש בו כל אלה, ועוד שעובדרין משומן כל תשקצו את נפשותיכם כאשר אמרו רבותנו זיל ט. האי מאן דשתי מיא' בקרנה ר' אומנא עבד משומן כל תשקזו. ורב' כהנא ר' ה'ה' מעבר ותלך. ואם תלך ומחשבתו על אשה אחרת, או שהיתה אונסה בשעת תשmiss, או שהי' בה אחת מכל המרות האלו שוכרנו פוגם את הולך י' פוגם את עצמו שהוא נקרא מorder ופושע.

7 עד יש עניינים אחרים שום פוגמין את המעשה ומקלליין אותו ומפסירין את שכרו, והם מה שפירשו בណדרים ט' א' י' י' והן בן ר' ה' בא' ארכעה דברים סחו לי מלacci השרת תגרים מפני מה הוין מפני שהופכים את שולחנם, פירוש נוהגין בה כמעשה בהמה. סומין מפני מה הוין, מפני שמסתכלין באותו מקום רי'ם מפני שמסתכלין שם בשעה שהם רוצחים לשם, ואע"פ שבשעת המעשה הוא מגנייע עצמו, אם ביום מאupil בטליתו, ואם בלילה מכבה את הנה, כיון שעשה כן סמוך לחשיש בוה מנגה הפקר והוא משטה היוצר עצמו כאשר פרשנו בשער הפרישתי. ואלמי מפני מה הוין מפני שנושקין באותו מקום. בראשים מפני מה הוין מפני שהן מספירין בשעת תשmiss. וראשונות מפני שנהגו בה מנגה הפקר, והרכיביות מפני שננות רעטו באשה אחרת. אג' מפני שעשה המעשה בעז' ונוט

שינורי מהדורות

9. "זאנges לְקָעָלָמָן" מונע בצעי כי ג'ט ד'ג וככל ולייקן נמצאו בפונטונט.

לנפסח תדרשנו

ג'. אפייה... שאין אשתו מעוברת. מסקנה הב' אמרה שמי' רשות דקה (ול) יזראודה עירק קפיאו כשלעצמה מעורבת דרישון שעתה עבר והול שיער מס' הוא השען והכי איתיה בוגם: וברוחני מכ' המודדים והמושפעים... אלל בי תעש מדרות ו/or. וועדי' מה החריץ עף נסחט בעעה' מהדריך לאומן נסחט זונטט את עצמי. (מיטה עדרין צע' מה שכטב ריבט לעיל בעזען

חו"ש פ"ג נ') האוחז באמה אפילו להשתין
כאלו מביא מבול לעולם, אבל מעתרה לרמתה
לצער הארון מותר, גם אסור לרכוב על שום
בבמה אם אין אוכף עליה, והיכא שיש
ביעתורא שרי, וכמו כן נשוי ואשתו אמו
מותר.

רצג

רמב"ם הלכות ממני משכבי ומושב פ"ג, סמ"ג ע"ש סימן
ר' מא לאון ס"ק ק"א, טור י"ד ס"ק ק"ב.
שללא לבא על הגיה, כרכטיב (יעילס י') בתק.
ובדרך נזנות (מאליך ק' פ' קנאין פוגעין בו,
ואם לא פגעו בו הוא בקהלת מלאי דרכטיב
יכרת ה' לאיש אשר עשה ולא יהיה לו
ער ועונה באהלי יעקב מגיש מנחה לה'
צבאות, אם הוא ישראלי לא יהיה ער בחכמים
עונה בתלמידים, ואם הוא חן לא יהיה
לו בן מגיש מנחה, ובצענה (ע"י ד' ל') גוזר
בית דין של חשמונאי ממשום נשב"ז ניד"ה
שפחה"ה גו"יה זונה, וכשירורין ליגונם כל
הרשעים עולמים והוא איןו עולה, רמשכה
(פ"ח י"ט) עדותם אפלו משאר מדאות, לפי
שאין לנו (טש ק' ב') בקייטם, גם בנות ישראל
מנכשו ליה).

רצג

רמב"ם הלכות אסור כאה פ"ג, סמ"ג לאון ס"מ ק"א,
טור י"ד ס"מ ק"ה.
שללא לבועל שפהח. כרכטיב (יעילס י' ו' ו' לא
יהיה קדש מבני ישראל. וכל העירות
מפורשות בפסקוק בפנים).

רצב

רמב"ם מ"א הלכות אסור בגדים לבנים נקיים מכתמים
מלראות תלבוש בגדים לבנים נקיים מכתמים
קדום שיהיה לילה, ותחילה לספור למחזר ז'
ימים, וכל ימי ספירתה צריכה ליקח בגדי
פשתן נקי ולבן או מוך ולהקנiso באוטו
מקומות עמוק לחורין ולסודקין ולהרציאו
ולראות אם יש בו שום אדומומי, בשחר
כשעומרת מミיטה ובכערבית כשהולכת לבית
הכנסת קורם שהיא לילה, ואם שכחה (טש

נשלמו עשיין התלויים באבר מילה
ואלו הלאוין.

רצ

רמב"ם הלכות איסורי כאה פ"ג, סמ"ג לאון ס"מ ק"ב,
טור אה"ע ס"מ ק"ה.
שללא לבא על הגיה, כרכטיב (יעילס י') בתק.
(מפורש בפנים). והינוי דרך נשואין (מעו"ד ק'
פ"ז קחון ד' ס"ט). ומרובנן איסורה בכל עניין.
ובדרך נזנות (מאליך ק' פ' קנאין פוגעין בו,
ואם לא פגעו בו הוא בקהלת מלאי דרכטיב
יכרת ה' לאיש אשר עשה ולא יהיה לו
ער ועונה באהלי יעקב מגיש מנחה לה'
צבאות, אם הוא ישראלי לא יהיה ער בחכמים
עונה בתלמידים, ואם הוא חן לא יהיה
לו בן מגיש מנחה, ובצענה (ע"י ד' ל') גוזר
בית דין של חשמונאי ממשום נשב"ז ניד"ה
שפחה"ה גו"יה זונה, וכשירורין ליגונם כל
הרשעים עולמים והוא איןו עולה, רמשכה
(פ"ח י"ט) עדותם אפלו משאר מדאות, לפי
שאין לנו (טש ק' ב') בקייטם, גם בנות ישראל
מנכשו ליה).

* אומרים לו המתין מלכinos עד שיישעה אחיך
זהו אותו יום או אותהليلת בלבד. וכן
אמרו חכמים (פמ"ש ד' ק"י) שיש לפירוש בסוף
מי לזכר ופי לנכח להיל"מ"א וליל פ"א. והוא
דאמריין (יעמ"ק פ"ג פ"ו פ"ז פ"ט פ"ז פ"ט)
חייב ארם לפקר אשתו בשעה שיזוצא לרוך
ואפלו סמוך לוסתה, רוצה לומר דברי שלום,
ולא חיישנן שמא יבא עלייה, אבל ביהה
ודאי אסורה, (זעיר י"ד פ"ה פ"ט פ"ט) נקפת ר' מל
מקוס סממי ע"ל לפקדת ק' מדיני למי שמל' דעתך על
חינה מ"ז מפשיט מ"ל עלי נילא, כי אין גצטוה
מן הצליצה ומהיבום כמו שניינו בראש יבמות,
ודרשו שם (ז"ג) מהמקרא ואשה אל אותה
מרובנן. ואמריין כל הפירוש מאשתו סמוך
לוסתה הווין ליה בנים הרואים להווארה,
רכטיב ולהבדיל בין הקדרש ובין החול ובין
נאמר כאן עלייה ונאמר להלן יכמה יבא
עליה מה להלן במקומות מצוה אף כאן במקומות
מצוה ואעפ"כ אמר הכתוב לא תחק, ואין
לי אלא היא צורתה מנין תלמוד לומר לצורך,
אהרון מתים, שנאמר והזרות את בני ישראל
וסמוך ליה אחרי מות בניי אהרן. ואשה
שאן לה וסת צרך ליזהר ממנה מאר.

רפח

רמב"ם פ"ז הלכות איסורי כאה, סמ"ג לאון ס"מ ק"א,
טור י"ד ס"מ ק"ה.
לפרוש ממנה מיד [נאשא] (ענשות י') שראתה
באמצע תשמש ואמרה לו טמאה
אני, ימthin ער (טש י"ט) שימות איברו ויפרוש,
והוא בכלל ואל אשה בנחת טומאתה (יקל
י') לא תקרב לגלות ערותה. (והשאר מפירוש
בפניהם).

רפט

רמב"ם הלכות מלא פ"א, סמ"ג ע"ש ס"מ ב"ה, טור י"ד
ס"מ ר' ס"מ ק"ד.
לפרוש מאשתו סמוך לוסתה, כרכטיב (יקל
י') והזרות את בני ישראל
) בצרפת נתנו עתה להלץ ולא ליבם ובאשכנו נתנו גם ליבם. (עין בשערע טימן קס"ה). והיני חליצה
מבוארות היטב בספר רבינו ברוך.

יהוֹשֵׁעַ

העוזר

אָבִי

שאלה מ' → סכלנותי לח' צ'ח' סכלנות וככל למקצת מה מה שאלתו
 כל סוכות מה מה לד' וככלו ממה ק' ו' ו' מה מה
 טענני לח' וו' מה נצנול חדת' מה זו ח' נצנול בילוי עכירות. סבוקו לאטרכות
 מען נס מה כופומו טוילט' גען יה' טב' מורה לו נטולת נטלה. **ל'**
תשובה אף כי ספנין ליך תנויד יוספ' מ' יון כי סול מקה
 גמך כלל הוציא מסוכת' נט' ליטמי לאטרכות' נ' לא' כי פטול
 לסוגה

וכמה קפס טיכו דעפלה צדיל ולי' לי' נל הפקהן דפלג ודכני סליח' קפהויס ול' יונגען צמ"ס מייניש אעדכני זיול כוון דכלכין קומפליס סט כוונן לקי' פיו לפלי' צפוני וכן פקס צמ"ס זק' קלי' דבצטיט מטל פטנס ול' ילה' כוונן חומו נטל' עיסו זומן סטס נצער כהה סט' זל' ומיזו צק' צק' עז' נסאנט מכמה דילות טל' נאך עז' וכן סט' עטמעל' זל' ומיזו ציל' צוואר לדס נולד קנטטס ציניסס אטמא טליהו זס' כהה' לו טאל' קטעו אונדו' למפניו לדין חי' נט' צ' זט' פטולקק לטורק פטנס ציניסס ונטוקן ציניסס כהיך טאל' לט' ולטמו ודי דינל מעודקקו לט' לט' טפי' עט' צ' טאי' מהזק' ייד' טוצרי טעליס וכדלאהין ריט' מנק' ט' מומיקות צער' וטול' קקל' מזוי' יט'צ'ין לט' זול' לדבבנד'ין כל' מלך' הט' יט'ט' זמי' וול' גל' צעל' סט' לדס פון' חיל'ה וול'ה נז'ו נז'ו טל'ן זונת'ן הנג'ן מל' ענ'ס ול' טפל'הן מאט'זט'ם טפל'ה' טס' לי'ה צט' אט'ט' עט'ס כוון סט' טפ'ט'ם

בשנה אחת נתקל בדורו ר' יוסי בן חנינא ור' יוסי אמר לו ר' יוסי לך לארץ ישראל ור' יוסי אמר לך לא תידע את הארץ כי אתה לא תרבה בראשה.

מב' שאלה עוד כמה סס שולן מוכין ק"ט הילל ליטול חדים וכוי כי לא ליטול הסס פירושו למילוי טליתם כת ניסים כבנין לה יס לו ניסים טליתו מוחזק למוכן ק"ט צבב ניסים מ"ה לה הילנו יוכלו ליטול הסס פניו לסס תלמידה כי"ג היליכ' מוכנו ק"ט מוחזק למוכן ליטול הסס מלילין האור צווארון טליתו ליטוב כלל הסס וכן היל טליתו כלוי נכלול ונוסף הסה מדליקין מוחזק למוכן ק"ט.

אלא מהלך מילוט דמלו מוחם נסמי כתז עט שמוכן צה ביכ: לא מוכן קיט הנועל מלול סעט שמוכן צה ביכ:

וכן מעתה פטナル דילענאל הין מוכין ק"ה נעל ליטא מסת וויל קלח מג'ה הילל למוטה ובביס ס"ה טפלו ליטא מהה נומוד מוכין וועז כללה נסוכיס אשל צאנחטול דיסכ"ה ע"י דפניך קה יט לא נס נטיל טרייל זונטל נוי מעלה פער פלגיון היליג ומפני נל הין ליכ קו וויל' קפסה נמא לא' ניל היליג פלאט ליטא קכלה האנטק' פסיל נטנאי קצ'לט סמאק'ס דההמיט לחך דזטיל נוי ליטא דלון לרייך נומוכ ק"ה להל' ימיין צאנל מילקי קיט דס נומוכ צח ניכיס ק"ה טמיטין היליכיים קיט דזטיל ק"ה טפלו יט לא כמס נומוכ צח ניכיס ק"ה טרי' מלי דההן דלון לרייך ליטא צ'ר פינישו דלון מוכן קיט היליכ' טהו לא נטכיא קכלה האנטק' ולמצען כן הילל ס"ה כמא'ס ווילטינ' צ'ר' טס בכתה לדלאין מוכן מפי' יס ק"ה וויל' היליג' קרטון גויר גאנזטן:

פרק ס"ד (ט)

בחומר העון שלא כדרכו

7 עון ורע לבטלה חמור מאד וזה מון הדריכים הבא על אשתו שלא כדרך כרכיבנה לעיל שוה היה עון ער ואונן, וכי מפושש בהדייא בזוזה בהיכלות הטומאה בהיכל הנקרה שחתה, כנגד שם אחד ממשמות יצר הרע שנקרה טמא (ח"ב רסג:) ו"ל של רבינו שמعون בן יהאי שם" פתחא קדמאות קיימה חד ממנה עטיריה"א שמייה וכמה אלף ורבנן ממן תחויה והאי אליו קיימת על כל אינון דמחייב אורחיתיו לאושדא ורעא על ארעא או דמפיקי ורע דלא באראח או לכל אינון דמננו בידיהם אלין דלא חמאן אנטוי שכינה כלל, האי ממנה דבستر מסבא דקארמן נפיק בההוא ומנא, וכמה אינון אלפי ורבנן, כלחו מתכני על ההוא בר נש ומסאבי ליהabei עלמא, ולבהיר כד נפק נשתייה מינה דאי ממנה וכל אינון דעתיה מסביבין ליה לשמשתיה ואחדין ביה ואסתابت בהו ואעליו לתאתDNA בהו, ואלין אקרון שכבת ורע רותחת דכלחו רוגניון מסביבין קיימין כלחו על דא, בגין דכלחו קיימין ושארון עליה דבר נש בההוא זמנה דארחת גבינה וחמים ליה לתיאובטה דא, וכדין נטלון ליה לההוא תיאובטה

* תרגום הותר בלשון: בפתח הראשון בו עומר ממנה אחד עטיריה"א שמו, וכמה אלפים ורבבות [מלאכי הבהלה] ממוני החתי, ומחמונה הוה ערמד על כל אותם שמשיחיות דרכם לשוד ורע על הארץ או שמעאים ורע שלא כדרך, או לכל אותם שמוני בידיהם, אלו הם שאינם דואים פנוי שכינה כלל, הממונה הוה שבד הטומאה שאמורנו, יוצא בזון החוא עם אלפים ורבבות [שחתתיו] וכולם מתאפסים על האדם הוהו ומטמאים אותו בעולמי הוה, ואחר-כך כאשר יצא נשמו ממנה [ועלום הוה] הממונה הוה וכל אותם מלאכי הבהלה שעמו, מטמאים את נשמו ומוחיקים בה ונטמאת בהם ומבקאים אותה אתם, ואלו נקאים שכבה ורע רותחת, שכ להוננים הטמאים עומדים כולם על זה, כי כולם עומדים ושווים על האדם בזון הוה שמחם את גבו ומהם עצמו להאותו זו, ואו לוקחים תאוותו זו ואת הארץ שפרק לארץ ומוחיקים בו ונוטלים אותו ומפעלים אותו למעלת וגורמים שבידיו זו חשתבער בזד הטומאה.

ומשתו מביא מבול לעולם. ותשובתו שונים וארבע תעניות, כמוין שנוחתו של יעקב שהיה בן שניםים וארבע שנה ולא ראה קרי כלל, אלא רואבן הייתה טיפה ראשונה שלו שנאמר רואבן בכורי אתה כוח וראשית אוני (בראשית מט, ג). וקדום שיעשה המשmons וארבע תעניות יטבול ויאמר פסוק (שם א, י) ויקרא אלהים ליבשה ארץ ומלךה הימים קרא ימים, בדעתה, ויכוון שהשיות יטהר נפשו על דרך וורתהי עלייכם מים טהורין וטהרתם. עון משכב זכור אחר עזיבת החטא יטבול ויתענה ר'יל תעניות כמנין זכור, ובכל בקר וערב של תעניות יאמר פסוקים אלו, זכור חזchor ותשוח עלי נפשי, ואומר, ואני אמרתי בחיפוי, הבא על נכricht או על במאה או חייה או עוף בין טמאים בין טהורים פגמו גדול ותשובתו ר'יל תעניות ותשובת הבא על אשתייאש יתענה שכ"ה תעניות, ותשובת הבא על הנדה יתענה נ"ט תעניות כמנין נדה.

ועל כל אחת מלאה לילה וילבש שק ויתפלש באפר ויעשה מספד מר יותר מאלו מה לו בנו יחידו בכורו מוטל לפניו, שהרי אין לאיש נכבד מנפשו. ועוד הרי המלכים אשר סביביו ורוחקים מהם ארבע אמות יען כי מגודה לרבות מגודה לתלמיד, והרי אדון הכל נידה את הרשות הוה אשר גם בסטרותיו ויעצב את רוח קדשו, ובכל יום מכיריוו אותו בשם וקדאייתא בזוהר ובגמרה מסכת גיטין.

וכתיב רמב"ם שג עון הנשבע לשוא או לשקר חמור ככריות וmittot בתי-דין שהרי נודען העולם כשםר ה' בסיני לא תשא את שם ה' ואמרו המקובלין כי גם בכל עת שאדם נשבע לשוא או לשקר מריעיש את העולם ומכלין אותו בבית דין של מעלה. ותשובתו שלשים ושבعة תעניות כמנין הבל שיצא מפיו.

ומהקל אביך או אמו, או מבוהו אותם בדברים, או בלתוי מכבד, עון גדול הוא כדאמרו רבותינו ז"ל מצות כיבוד אב ואם היא מן המצות החmorות שבתורה, ותשובתו אחרי טהרתו שיתענה שתיים תעניות ושק ואפר יציע. אמרו הראשונים ראשית תשובת דרך רמו' יתענית השק יאפר בכלי השפה. וחתונית ציריך צדקה, מה שהיה ציריך לאכול ביום ההוא יתנו כדאו"ל אגרא דתעניתא צדקתה.

ארבעה אחים, פעם אחת מי התירו, שאמרו רבינו ורב שהתורה התקירה, ואם איןנו רודע לבטלה אפילו פעמים רבות מי אסור, אלו הן דברים שאין הדעת סובלתן. ועוד קשה לפירושם, מדה אמר בוגרמו לעיל מינה רבינו יוחנן בן דהבא פילג' דההופך שלחונו הו ליה בבני חגרין מהבטן, משמע דבריהם יש המשמש הרואין להוליד קאמר ולא מפני פעם אחת. עזיקר וראיית המפרשים לתהיר שלא כדרך מהאadam ברשידין (נה:) אמר רבינו אלעוז אמר רבינו חנינא, בן נח שבא על אשתו שלא כדרך חייב מיתה שנאמר ודבק באשתו וכ"ר, אמר רבא מי אייכא מירוי דישראל לא מחייב ונכרי מהיב, אלא אמר רבא בן נח שבא על אשת חברו שלא כדרך פטור שנאמר ודבק וכ"ר, ודעתי הראב"ר זיל דין זו ראייה כלל, דהא אפילו לדעתם יש להקשוט מאין פריך מי אייכא מירוי דישראל לא מחייב דילמא רבינו אלעוז בהוצאה הורע קאמר כסותם ביה או רבינו כיילב המשרש המימרא לרבי אלעוז ולא כי אמר מידי, וניחא לומר וכיילב המשרש המימרא לרבי אלעוז ולומר אלא כי אמר הци אתמר, ואם לא ניחא לרבע לפרש מלה הבא אמר רבינו אלעוז למה אשת חברו דלמא קרא לחובא אתה כדאמון, ואם תשיב משום דזבק על כרחין הבני גוני, ועוד מנא ליה לרבע למילך פטורה בגין נח הבא על אשת חברו דלא כתיב בקדשו, אדרבתה בהרגל משמע כדכתיב כאשר זבק האוד על מתני איש, ועוד דעתך ניחא למדרש הכי ולא למדרש ודבק אדיוקא דashtra חבריו דלא כתיב בקדשו. ועוד כיון דעת כרחין בהרגל או בהוצאה ורעד איכא חיוב מיתה אפילו בישראל משום דנטפק לנו מעשה דער ואובן כדאיתא פרק ארבעה אחים ולמה شبש רבא מירמא לרבי אלעוז דלמא הוא סבירא-יליה דבפעם אחת אייכא חיוב, ואיזו משנה או ברייתא הביא לדחות זה, והא מקשה מסקנה בסוף וככל שכן לשבש.

אלא על כרחין לתרץ כל זה, אפילו לרעת המפרשים צ"ל דרבא מלישנעה לרבי אלעוז מקשה ליה, דזונקט בגין נח משמע דאתא למיעשי ישראל, ואי בהרגל או בהוצאה ורעד ישראל נמי חייב, אלא ודאי בלאו הרגל והוצאה ורעד אמר, ולהכי מקשה ליה איך אפשר לחיב בכווי ולא בישראל, אלא ודאי לפטורה אמר דר' אלעוז לומר בגין נח הבא על אשת חברו פטור בשלא כדרך וישראל חייב. והשתא דעתית להכini, יש לומר

והווא זרע אתושר באירוע ואתקפו בהו ונטלי ליה וסלקי ליה לעילא וגromo דברית דא דאשטעבר בטטרא מסאבה עכ"ל.

ויש קצת בני אדם טועין בעון זה כי לא ידעו שהוא אסור, ומהם מי שלא קדם יראת חטאו לחכמתו להיות מן החדרים על דבריו יתברך ולמדו מזו הגمراה מה שהייתה נראה לבארה דין בו אשר חטא מהגרסינן סוף פרק שני דמסכת גדרים (ב): דasha אחת באה לפנוי רבינו הקדוש ואמרה לו שלוחון ערבתי לו והפכו ואחרת ג"כ באה לפנוי רב ואמרו דמותר הוא, ופירשו קצת מפרשיות הדיפה זה והוא בטליה שלא כדרך ותורתו בויה היתר לעצם, ולא נתנו לב ליריד לעומקה של הלכת ולהסתכל בדברי רבני ישראל מפרשין הגمراה שכלם הקשו על סוגיא זו מאותה סוגיא דיבמות בפרק ד' אחים (לד): שאמר שם בהדייא דער ואונן זה היה עון מיתחם ששמשו שלא כדרך, רמב"ם תירץ דער ואונן כשם שמשו הוציאו זרע לבטלה בוגפה של אשנה ומה שהתיר רבי ורב לבעל שלא כדרך היינו בלא הוצאה זרע אלא יבעול במיהירות ולפירוש מיד לבוא אליה כדרך ואו ישילו זרע במקום הרואין לירוץ, ותרא"ש תירץ שלא התירו רבוי ורב רק פעם אחת באקרי פעם אחת בכל ימי של אדם, והאנשים שהוכרתי למלعلا לקחו היתר לעצם נגד החכמים האלה שמרג'ילין הבעליה שלא כדרך וגם מוציאין זרע במקומות הטינופת לבטלה הפך הסוגיא של יבמות שאמרה שם הייבים מיתה על בעילה זו לוביל עלמא בין לרבי הרוא"ש בין לרבי רמב"ם, והרי חלוקם של אלו האנשים במדור שני של גיתנים הנקראו שחת והמנוה עליו טמא יקרה.

ואמתת שאין היתר כלל במקומות הטינופת, שהרי הרבה רבינו אשר הקשה על תירוץו של הרמב"ם שאם הדבר אמרת דשלא כדרך במלחמות שלא הוצאה זרע הוא שהתייר רבי ורב, היה להם להזהיר לאותם האנשים מאד בדבר שהרי בקהלות יבואו לעון מיתה, ולכך פריש הרוא"ש שלא הותר אלא פעם אחת בכל ימי. ואיברא גם לתירוץ הרוא"ש קשה שהייתה להם להזהיר לאיש שלא ירגיל, ועוד קשה אי חייב ורע לבטלה דנקרא שופך זמים ומביא מבול לעולם ובו מתו ער ואונן כדאמר בחדיא פרק

פָּרָק סָה (א)

תקנה לחוטא להנצל מן חיסורים

תקנה לחוטא להנצל מן היסורין שלא להצטרכ ליטיגאים כדכתוב רבינו יונה בשער תשובה וקרא מסייע לאיה ומתניתן גמי מסיע ליה. תנן במסכת אבותות (פ"ד, י"ג) רבי אליעזר בן יعقوב אומר קנה לו קטינגר מצויה אחת קנה לו פרקליט אחד, והעובר עבריתacha את קנה לו קטינגר אחד, תשובה ומעשים טובים כתריס בפני הפורענות, הקשה הרוב רבינו מאיר מטוליטולא זיל דהא תניא ד' חולקי כפרה, עבר על עשה ועשה תשובה מיד מוחלים לו, עבר על לא תעשה תשובה תולה ויום הכהנים מכפר, עבר על כריתות ומיתות ב"ד תשובה וה"כ תולין ויסורין מרקין, ובעון חילול ה' שלשות תולין ומיתה מרקט, הרי על-כורך יסודין אפילו עם תשובה, ותירץ, דחתם בשב מיראת, דזדונות געשו לו כשוגות, והכא בשב אהבה דעתות געשו לו כוכיות*. ולפי תירוץו אפשר, הדינו רבינו דקאמר תשובה ומעשים טובים, לומר תשובה שייחשובו עונותיו כמעשים טובים. אפשר דהינו דאמר הנביא (תשוע ז, ג) כל תשא עון וכח טוב, ככלומר מכל וכל תשא עון שלא יהיו כשוגות אלא למגורי תמחול, ולא עוד אלא שיהיו כוכיות זהה וכח טוב. כי בתחלה אמר להם הנביא בשם ה' תשובה ישראל עד ה' אלהיך כי כשלת בעונך, ופירשו זיל גROLה תשובה שודנות ישראל לעוון מויד הוא וקרי ליה מכשול שהוא שוגג, והקשו נעשה לו כשוגות, דעון מויד הוא וקרי ליה מכשול שהוא שוגג, והקשו רזיל והוא געשות לו כוכיות ותירוץ כאן אהבה כאן מיראת, ותימא דלפי זה מה שאמר שובה יהינו מיראה ולמה לא יצום שישבו אהבה שהיא התשובה המעלוה ושיחשובו להם הזרונות כוכיות, זיל מפבי עונותנו לא אמר להם שישבו מחתמת אהבה רוממותו יתברך רק כדי שלא תגע בהם מורת הדין, וזה שאמר עד ה' אלהיך כלומר שאע"ט שברא העולם במדות רחמים גם במדות הדין בראו וישבו מיראה על דרך שאמרו במקום אחר שבו וחו וлемה תמותו בית ישראל, והנביא בראותו

* ע"כ אין צרייך לד' חולקי כפרה, והובא בס' מדבר קדומות (מע' ה' אדר' י"ח ע"ש) והביאו בס' בני יששכר (מאמרי חדש חז"י מאמר ד' זרוש י"ד).

דאין ראייה מכוא להתריר שלא כדרכה כלל כסוגיא דיבמות דאמירה סתום דשלא כדרךה هو עון ער ואונן ולא חילקה. ומה שהתריר במסכת נדרים הפיכת שלוחן להיות היא מלמעלה והוא מלמטה כן פירוש רשי' ודומה להפוך משכב האמור במס' ברכות פרק הרואה, אי נמי כפרש הראב"ז זיל בספר הקדושה שחבר והטור סימן כ"ה באבן העור והപיכת שלוחן היינו פניו של איש כנד ערפה של אשה אבל איינו בועל אלא כדרכה מקום שרואוי ליזורע דוגמת שכיבת בהמה עם בהמה להולד, ולא קשיא מהאי שמעטה מידי, דהא לרבי אליעזר מנה ובה מקשה ליה כדי לחקר הדברים ולומר דהוא לא אמר כך רבוי אליעזר אבל וראי קושטא דמלתא דאייכא מיתה בין בכחות בין בישראל והיינו מעשה ער ואונן דכתיב בהו מיתה בהדייא, אלא וראי נשתבש השומע דברי ר' אליעזר מפסור לחזוב. ואם תאמר אמר נקט רבא האי קושיא ליקשי והוא ישראל גמי חייב, זיל משומן דאין לו כח להקשות כד, דמנא לנו על כרחין אלא מער ואונן, ההנו בני נח מיהшибו דاكتוי לא ניתנה תורה, אלא על כרחין להקשות בכח צrisk להקשות דודאי אי אפשר לומר דישראל פטור וכחות חייב, והכי מקשה מי איכא מידי דישראל לא מחיב וכחות חייב, אלא וראי שניהם שווין לחזובא, והוא לא אצטראיך רבוי אליעזר לאשמעניין דזיל קרי ביה רוא, אלא דין אחר אתה לאשמעניין לפטרא והוא טעמו של הראב"ז זיל. והטור ע"פ שביאו בסימן כ"ה דעת רמב"ם, בסוף הסימן הביא דעת ראב"ד בהפיכת שלוחן שאינו כפ' רמב"ם אלא כמעשה בהמת, וכיוון דהביא זה במסכת דבריו נראה דהכי ס"ל בהפיכת שלוחן. ומעתה אין יותר דשלא כדרך כלל, ואוי למקל, כי הרשב"י ע"ה כתוב שאין לעז זה תרופה אם לא בתשובה גודלה מדירה.

ומעשה היה פה צפת שנת הש"ח ליצירה, שבמעדן הרבנים הגדולים מהר"ר ר' יוסף קארו ומוהר"ר יצחק מסעוד ומוהר"ר אברהם שלום ומורי הרב החסיד רבוי יוסף שאגיאס וכמה רבנים אחרים, באה אשה ואמויה שבعلיה היה בא עליה שלא כדרך, ונידחו וחרפו ואמרו לשוטטו באש, וסוף גרשונו מארץ ישראל, והי יציל שארית ישראל מעון ואשמה*. [

* והשל"ה (שער האותיות אות ק') העמיק את כל דבריו רבינו בפרק זה.

רכג **כיתת יוסף** **אבן העוז כד – כה הלו^תות פריה ורבייה** **בית חדש**

ומ"ש שרבינו ג'רמי שפט העמיד ב悍נות אגדות. כתוב שפטם פוטום (ע"י כב ד"ה לו ממעידין) והרלו"ט (פס פ"ג ס"ה) טענו מוסך דק"ל דכלכם כליך פdet דמוקי ממיליכו דמייקל לרגעה כרכ' מליעור וככלכם כרגען לאם מישיך לרגעה והל"ז (ע"ז). ד"ה לו ממעידין) כתוב על מפלימין לו ממעידין נבמה צפונדקלהות שניסים ממתגרה ל"ת' זמוקימות טאניגס מפלודיס מל' לרבעה לי נמי נקמס גויס הילןungen נויס זמוקימות הילן צפונדקלהות נא להרטת מכין ווונגיין עלייה מומל וככ' קני' המגיד נפליק כ"ג מהל"ג (ה"ג) וככ' וועל' נבו נבור' ג'רמי יתירומו'ו.

הזהר לשכב עם הנקבה ישכב עם הבהמה. כה א כתוב הרמב"ם (וכו') ורכינו תם פסק שמותר להעמיד בהמות אצלם ודברי עונבים. (^{לען} דקימא לאן שאין חשודים על הרביעיה: כו� וטונג:)

סימן כה

פרוטי רמו' דין'ס המבואריס בזה הסימן

הא) רובם בוגר ומיוט בעיות הכל באבק לשון הרוח: [א] מה עשה אומך כדי להרחיק עצמו מדבר ערוה
 (ב) אימתי מותר לבא על אשתו שלא כדרכה ואם יהוד שר לא יוציא ווע לבטלה ולקמן בסימן זה כתוב
 שלא יתבה אותה: צריך להניבע עצמו בקדשה ולמעט בחמשיש: וכן חיב עונת האמוריה בתרזה: כמה חלאים
 באים על השטוף בבעילה התנהגנו בשעת תשמש ויאתמי יכעול כרי שלא זיך לו: למה יכוין בשעת השמש
 ולא ישמש לא מרצונה ולא ישמש מפני כל כי כ Sheldon נעור ואפללו בהפסק מחיצה שורה: ואם מותר לשמש
 מפני בעיל חיים או מפני תנק שאינו יודע לרבר: בית שיש בו ספר תורה או חפelin או שאר ספרים אם
 מותר לשמש בו: [ג] ישמש ברוראה ובאימה ובאמצע הלילה: פירוש מגלה טפח ומכסה טפח ודומה כמו
 שכפאו שד: לא ישמש הוא לטמה היה למעלה ולא יטשוו שנייהם כאחד: [בב] לא יטפר עמה אלא בעניין
 תשמש: [ד] אסור לשמש בוגנות ופדרטים וכיוצא בהם: [ה] איסור תשמש ביום או בלילה לאור הנר:
 [ו] איסור תשמש בשני ורבנן: [ז] איסור תשמש לאוכנאנאי:இயோ இயை மத்தை நான்னை சுடிக் கூதை
 לאדם בשעת תשמש: המקשה עצמו לדעת היה בנידוי: [ח-י] בני תשע מדרות אינם מהוגנים: לא ישחה אדם
 בכוס זה וחין עינוי בכוס אחר אפילו שתהין נשי: מפני מה הווין לאדם בכוס בעיל מומין: נהכנן לאשתו
 זאת ונודמנה לו אשתו אחרות בניה אים מהוגנים: מי שאשתו מרגaza אותו ברכבי ריעוי ומקשתת לטבוי כרי
 שיתן דעתו עליה: אסור להסתכל באותו מקום או לנשוך שם: מפני מה הביטים סומים או אילסים או חרשים: פירוש מה שאמרו יציר חינוך ואשה
 תהא שמאל דוחה וימין מקרבתה: ופירוש מה שאמרו חיב אום לשמה אשתו ברכבי מצאה אפילו שלא בשעת עונתה וחיב לפקד אשתו בשעה שריצא
 לדרך ומה עשה אדם ריידי לו בגין זכרים:

א כתוב הרמב"ם אין לך דבר בכל הטעורה כולה א) שהוא קשה לרוב בני אדם לפרש ממנו יותר מן העניות וمبرיאות האסוציאציות. ואמרו רבוותינו ב) (חנינה יא:) גזול ועריות נפשו של אדם מתואה להם ומחמדתן. (ט) ועוד אמרו (כבר בא תרואה כספה). רוב בגזול (ט) ומייעוט בעירות (א) והכל באפק לשון הרע. לפיכך ראוי לו לאדם לכוף יצורו בדבר זהה ולהרגיל עצמו בקדושה יתירה ובמחשבה טהורה ובבדעת נכוונה כדי להנצל מהם. ויוזהר מהיחיוד שהוא הגורם הגדול. גדוולי החכמים היו אומרים לחולמידיהם ג) הזהרו כי מפני בית הזהרו כי מפני כלתי כדי ללמד לחולמידיהם שלא יתבונשו בדבר זה ויתערחו מן היהוד. וכן יתרחק מן השחוק ומהשכורות (ט) ומדברי עוגבים שאלו גורמים גדולים הם והם מעלה של עיריות ולא ישב ללא איש שמנาง זה גורם לטהרה יתרה. (ט) גדוולה מכל זאת אמרו ח) יפנה אדם עצמו ומחשבתו לדרכי תורה וירוחיב דעתו בחכמה שאין מחשבות העיריות מתגברות אלא לב הפניו מן החכמה ובחכמה מה הוא אומר (משל ה יט) אילת אהבים ויעלת חן דודיה יזרוך בכל עת באהבתה תשגה תמיד: (ב) ואשתו של אדם מותרת לו לפיכך כל מה שירצחה לעשות →

פרק י

כח (א) וחכג באנק לשון הרען וסימניך עג"ל ונוכל לומר שעוי' דמו זול' (טנהיןין קב. ראה וש"י שמה לה, לה) באמרות ובאים פקי"ד ופקי"ה שאין פורענות באהה על ישראל שאין בה פרעון עז העגל רצח לודר שאין בה עזון עריוות גוזל ולשון הרע שסימן עג"ל:

הנחות מטופות יומם טוב

א) שהוא קשה לרוב בני אדם לפרש ממנה וכי. צ"ע זהה מיעוט גניל ורוכ בעריות א[א*]: בבה

הגהות ודעות

ב- א) כ"ה בדורותיך ובשאר רופטים, וזה רופא כאן צויל, והוא רופא גובל ומיושט בעריבות: א"ן הקשה הרוב חוספת ייט בהנחותיו לאבן העור והא אמרינן (כ"ב קסה ע"א) רופך גובל ומישוט בעריבות. ולק"מ דוכתם הרופאים והטור שஹא דבר קסה לחוב בני אדם וכורכום כן חטאו והטהורה תאהו רופר שבערובה אמרנם מידאת ה' ואחבותו כופים צדדים ומתגברים לפresher מהן ואינם נכסלים בהן אלא המישוט הזה פשוט (ברכי יוסף): ב) בפודר רופוי איטה, אמרדו הכהנים, וכ"ה במכבים לפפניו: ג) מ"ן בין כמי' שצין לגם' קורושון ל' פ"כ. אס פגע בר' מנול זה משכחו לבית המודרש, יעיריש:

כח (א) ועיין באורה חיים סימן ר"מ ולקמן סוף סימן זה דפוסך ואstor לנשך בכל אבר: (א*) וכן פפק המרדי ריש הלוות נוגה (שאלהות ב' פ' ספלל):

פרק י

(1) פגש אחות בשבעת ע"ל סי' ע"ז (קב) (ופס מפורץ. כתמה ספקית) זכרכך מוד מילקה מהן לך נשים נכימס דינס ציוןוליס ז' ימיים וטפיש דינס פגש אחות בשבעת ע"ל סי' ע"ז (קב) (ופס מפורץ. כתמה ספקית) זכרכך מוד מילקה מהן לך נשים נכימס דינס ציוןוליס ז' ימיים וטפיש דינס פגש אחות בשבעת ע"ל סי' ע"ז (קב) (ופס מפורץ. כתמה ספקית) זכרכך מוד מילקה מהן לך נשים נכימס דינס ציוןוליס ז' ימיים וטפיש דינס

דרישה

חכמים כל שארם רוצח לעשות עם אשתו עשה משמע אפיילו אם מוציאו
שייז לבטלה ליתן בנה אללו שלא יהא רגיל בכך כמעשה דוד ואונן שהו
מתכוונים בכך וכ"כ הרא"ש וכותב ורבך קשה הוא להתריד לו להכחיש
בהזאת זרע לבטלה אפיילו באקו"ר ושומר נשוא ייחוך מהם וכיוצא בהם
וכמי"ש רビינו ליקמן בסוף סימן זה אמר רבי יוחנן זו דברי ר' יוחנן בן
רובהאי אבל חכמים אומרים אין הולכה לרבי יוחנן בן הובאי אלא כל מה
שריצה אדם לעשות עם אשתו עשה: [ז] ובבלבד שלא יוציא שאינה
זרע בבטלה. מרדרמן בפרק כל היד אמר רבי יוחנן המזיא שייז לבטלה
חייב מיתה ואמרין מעשה דוד ואונן שלא כדרכו הוה. ודי תירץ מרדרמן

תגיות והערות

ד"ג גדרות קינסברג נרפס, (כלל אבר) (כאותו מקומות): **ה** עיין אג"מ אהענ"ז ח"א סימן סב שכיר היב שיטות הראשונות כוה ודרך הבני ובർbic כאן: **ו** ג"ב כתוב הארדי זוקול צרך ליהר מאר בנטילו ידים שניהם קורם הזיווג ולאחד הזיווג ייד אהן חיב אוות (ב):

אבן העוז כר כה הלוות אישות

כד אין ישראל חשודים על הריבעה ועל החזקה
וכו עשו אחר:

לוקוס ימיין, כל מקום נרוי לסתורם ולמזורם דיל שטוחים כה^(א) ומרברי עגביהם סס נמי מסק מלצון סכמוג מלכו קך עוגביס עז[[עוגביס]]' ל' [[עוגביס]], ותועג עז[[עוגביס]]' מלהב[[מלהב]]' יומוקל[[יומוקל]]' ג'[[ג']] ועין מלהב[[מלהב]]' טכט[[טכט]]' סלע[[סלע]]' יומוקל[[יומוקל]]' ג'.[[ג']] וברמג[[ברמג]]' פכל[[פכל]]'

כה לנדר גדר [ו]שלא⁽²⁾ להרבות בה שימוש וביצור יתנהג בשעת השימוש. וכו' "סעיפים":
א ראי לאדם להרגיל עצמו⁽³⁾ בקדושה יתרה ומכמיחה מהורה⁽⁴⁾ ובעדות נכונה בר' להנצל מלhalbש בר' יוחדר מהיויר שהוא הנורם והוביל, וכן ינוהג להזהר⁽⁵⁾ מהשחוק⁽⁶⁾ וממשבחות⁽⁷⁾ (א) ודברי עגבים (פ')
 שחוק וחשק. **ז** לא ישב בלא אשת⁽⁸⁾, שמנגן זה ונורם לטהרה נורלה⁽⁹⁾. ח' יתרה מכל זאת אמרו, יפנה עצמו
 לדברי תורה ורוחב דעתו בחכמה, שכן מחשבת עריות מוגברת אלא כל פנו מהכחמתה:

ב לא יכול דאשו עם אשתו ולא יגבל פיו בדרכו הבאי אפלו ביןו לבתיה, הר' הבהיר אומד *ונמוס ד. ז.* מגד לאודם מה שיזהו, אמרו חז"ל *ונזינה ד עין* אפלו שיתה קלה שבין אדם לאשתו עתיד ליתן עליה את הרין. ולא יספור עמה בשעת תשמש ^ט ולא קורט לבן כדי שלא יתנו דעתו באשה אחרת, ואם ספר עמה ושםש מיר, עליו נאמר מגד לאודם מה שיזהו. ט אבל בענייני תשמש יכול כדי להרבות התאותן, יט או אם היה לו בעם עמה וצידך לרצתה שהחפים יכול לספר עמה כדי לדצאותה. הנה יט ויכול לעמוד עם הקמו מה צילקה, יט טעל כלל עם צילקה ט * ומונתק * הכל לנכון

כאר היטב

הכל נאככה מיה, ומכל שכן צלי רוקיס ימדיו כל מקום קרי נספתק ולמהות כרך ה הללו. כיון שתפקידנו היה נאריך נספתק מהין רק ממידה מקומות. וכמו שטאלקם מומוקן, ומכל מקום גילה ווקי ימוד נשלמה,

ב'יאור הנר'

שם ב' א' וברכות ט' ג' (ע"א) כל הדואת כו'. ועיין באדר הגוללה ס' ק' (ו) ומרבדי כו'. פ' ב' דשבת (לו' ע' ע'), והוא קלות דרש שאמרו באבות (פ"ג מ"נ), כמו שכחוב בטעה ב' לא יקל כו': ז' שמנחג פ' ב', פרק עברית פסחים [פסחים קי"ב ע' מ"ז] מצוה וגופ טהור כו', וטוף מנוחות (ק"י ע' א'): ח' יתרה כו' שאין כו'. קדושון ל' ב' תנוי דרבנן ושמהם כי' (ובכ"מ י"א, י"ח) חנוך דברי רבי ישמעאל כו', ואבות ררכבי נתן פרק ט' (היא) בן שעמץ בן אלעזר אומר אמשול לך של מהל מהה הרבה דומה, יציר הרע דומה לברול שהטילו בתרוק האור, ולמה הדבר דומה, רבי עיר דומה ממנה כל כלים שריצוי. אף כאן כל זמן שהוא בתרוק האור בברורי תורה בלבד, שנאמר משלי ב' ב': יוצר הרע, אין לו תקונה אלא בברורי תורה בלבד, ר' נמי אמר משלי ב' ב': אם רעב שארך כו', אל תקרי ישלם לך אלא ישלים לך. וביריש פ' כ, רבי חנאנא סגן הכהנים אומר, כל הנוטן דברי תורה על לבו מכבלין ממנו כל ההוורי יציר הרע והרהור אשת איש, וכל שאינו נוטן דברי תורה על לבו ונוטני לו כל הרהורו יציר הרע והרהורו אשת איש כו'. ופרק קמא דברכות ז' (ע"א) עלעלם רגניות כו', וככמה מקומות, ובעברורה ורה י"ז ב', אמר ליה מנא לך הא אמר ליה כו': ט' בשעת תשמש, נדרום כ' א': ולא קודם ב', חגייגת שם וזה ע"ז, איני האה רב בנהנא כ' א': אבל עגוני עגונת ומשלי ב' ב': ז' אמר השורש ברור הוא. וזה בrichtת לי לבב כד א' לפיכך כו'. מתניתין שיש [קידושין פ' ב' ע"א], ודלא כשמואל פ' א' ע"מ כ"ל סימן ציק' ב' (ב) ואם כו'. כמו שמכאן והולך: ג' ובדורות בו'. דלא החדר אלא משומ דלא נחשדו כו' כנ"ל: בה א' בקדושה יתרה. ירושלמי פ' ב' דיברות (ה' ז'), אמר דברי יהודא בן פזי, ולמה סמך הכתוב פרשタ עריות לפרשת קדושים, יהודא בן פזי, והנה נקרא קדוש, שכן שונמית אמרה של יהוא פושע מפלים ב' ד', ח' הנה נא ידעתי כי איש אלהים קדוש הוא לאישה [מלכים ב' ד', ח'] הא כתיב בה, ורבנן אמר של ואה טיפת קר מימי. אמרתיה ררבי שמואל בר יצחק אמרה מין יומי לא חמית מליה ישא על מגן דMRI. וכן הוא במדרש ורבה פרשת קדושים פרשה ציד פיסקא י' . ושם אמר רבי יהושע בן לוי, מפני מה נסכה פרשタ עירית לפרש קדושים, אלא למלוך של מקום שתה מוצא גורר פורה אתה מוצא קדושה, ואית ליה קריין סגיאין,asha זונה חוללה וקרשות כי' נזקיין כ' ז' ח' אלמנה וגירושה כו' ולא חלל כ' שם י"ז סי' ו, והרין: ב' ובמחשבה תהודה. ירושלמי נברכות פ' ה' ז', אמר רבי יצחק (לו' ז'), ליבא ועיא תרי סוסרא ערביתה, שאמר [מכובר ט', ליט' ז'] לא תחרתו כו', תנוי כי לבך וויניך ררכבי צצונגה ומשלי ב' ב': ז' אמר השורש ברור הוא. וזה בrichtת לי לבב

ברדרבו הפריזים. כמו ב'ם, יי'מו סטי פלויס נמערים וו' למלהק מדינה רק מילט ווקק, דוקה ימוד נעלמה, חל לאככ ימד גריין לאטרטמך, מל' טן שני רוקין הוקוין!¹⁶ לפככ ייה, וח' נטעות צ' שעוטיס כן:

כח א' ומנסק בבל אבר.
לו דוקה כל מהר, דס' נחומו מוקס הנקול כמו שכתוב
ככ'ס נעריס ע'ם), וכן כלבו
שכלוב'ע' נעליג הנכס צער
בקוצחתה, נ'א ע'ז) וגוטול[¹⁷]:

הנחות טענאה נמיים

- 1) **נרבץם** פעל מלחמות
אשכנז כארת ה' בון בקוח להי'
לידן חביבת צד"ה. בן מסען
- 2) **טומחן** משנה שם שרבאי
אהריך ולין יחו' עם רבתמן,
בן שמעון בתה. והוא אונן
- 3) **טומחהן** מורה או איה' כתוב ובר
אשכנז ר' יוס' של רברב רבוֹת
- 4) **טומצ'ל** אלה עם עלי' עיר נובות
שלכתה שרבאי אבל להמזר
ביחור נכית אחד או ברוך
- 5) **טומצ'ין**, ומושמע במכה
מקומות רוחות
- 6) **טומצ'ר** גפודר גניידה

3) בטוד וברמג'ם סוף
הלהות איסוי ב'אה הנורא
שבעלט זה נודם לטוהר
תהייה, ברולה מכל ואה
אתה.

4) חוספת מהמנחים
במכוורת אמשטרדם תנ' ג.
5) והקוש בעי מעה אמא
הנורו ליה דע על הוותת הולן
הנורו לה נתקבב עם מה שכתב
במחציתם קידושין פ"ב ע"א.
צץ רומיין שי הולן
וחכמתם וודוקה בדורות הולן שמי

6) אין זה אישור מודרני, אלא במו שבתוב הב' ש' במחור'ק גזרך להחזר'ק', וכן הוא ל' קדום וסביר יותר מהשיטות המודרניות.

רדרבו הפלציגום. כמו כן נ"מ, יי'מו ספי פלוייס גאנזירס זו, לשם מק מילין רק מילין וווקק, דוקה ימוד גאנטמא, הצע לאככ' ימל ניך להטראם, מל' פְּנָן טַיְוָוָן לְקֹוְוִין^[16] לאככ' ימל, וו' למ' מהות צד:
שעושים כן:
כח א' וממשק בבל אבר.
לאו דוקה כל הצע, דהו
גאנזירטו מוקס לְקֹוְוִין כמו סטמונ
גאנז'ס' ס' גאנטס לי ע"ה, וכן מאצ'ו
השלטן' ד' גאנטלי גאנטס צעל
הקזיזטה, לי' ע"ג וווטו^[17]:

א לא נחשדו יישרל על משכוב זכר ועל הבחמת,
ב לא טיבך אין איסור להתייחד עמהן, ב' ואם נתרחק
ג אפילו מיחור זברין ובבחמה הרי זה משוכחה. ג' גדרול'
ה החכמים היו מוחיקין הבחמה בר' שלא יתיחדו עמה.
ו (**א**) א' ובדורות ה' הללו שרכו הפריצים יש להתרחק
מ מהתייחד עם חובבי:

באר היטוב

א' א' רמה שנייה ולבנה ברכיה

⁷ ב אפיון אם מוציאו זעג. וטס נמלט לסת צעד כל מלה וחט ספק מה קדש מתנה זו ממענו, נלחח לנוורה דמותר להטס נאולין כורע כדי נגיד לך קדש ממענו כו', הרבה מין ליקור נצחים⁽¹⁸⁾ ואבוג'לן זעג. גס יט נגיד רליה מ"ס פריך טערל זיכרונות ע"ז ע"ה [ליזטם] סס מה ייקב שגד נדקין מה נמלפם ומינימיס כי פוקרי כדי טויהיג זעג. וו' הח' לדמותן⁽¹⁹⁾, וו' ע"ג זאג'ינו דזיג'. מלהן רגיל הפלוי חיינו מוניט וועך קוקו לנטמץ צלאן (כדרליך) [מדליק]. צדי צלאן יצאה צדי קוקומם ערען⁽²⁰⁾ וצע' דראן⁽²¹⁾;

מפלכות מוקרי דלה כ"ג קיסר
כלצוטו שלנו גורמים גדולים
וכס מעולם כל ערים:
(ב) אפיין את מוציא
ודע. עיין צי' ד"ב ומ"ט
לכון סכתם, ודניר קפה סול
לסתמי לאכט נסוחם ורע
גענעלן מפלו נקלרלי, וסומר
נכשווים ימוך מה ומכייה נו:
(ג) בפני שום מין אדם.
כלומר, מפלו פפי עכדייס
הף על פי טאס טס איזומן
לטמור כדריהם נגמרה
[קיטזין ק"ט ע"ה]:

(ט) טליתה, ט') וכח עליה פן מדילכה (ט') פן * צלום מדילכה [ט]
מו דרכ' לונדרס, ט') וכלהם צלום יויל ודע נטמלה (ט') פוטו). רשם
מקולין וומוריס צמודר צלום מדילכה (ט') ב' מפלו חס מזיל
ולעוז חס שעסה (ט) נקלקלנו ג' ולוינו ניגל בך (גס א' כו' נסס ריש'
בכמתה ליד עיב' תודיה לא). ווֹף על פי צמודר צלול מהנה (ט') כל
שמדקדים עגמו נומו על קדוש יתמכלו לו (דנוי פט). ולא ירבה
בתהמשת להורותמצו אצלה תמיין, שדבר זה פנות הווא
מסודר ומעשה בדורות הווא, אלא כל הפעעת בתשיטים הר'
עונה (ט) אלא מועת אשוגו. ט') ואפק בשימוש בשעת
לא' אדם הפורע חובו שהוא חייך (ט) בעונתא, ולקיים
שחוינו לו בנים ועופקים בתורה ומקיימי מצוחה בישראל.
אני מרצה יטיננה עד' שתתרצה. ט') ויהיה צניע
שםשמ' (ט'). ואכן רתינו שות' כי (ט) אהב' בג' אברל' צניע

ב אפיו אם מוציא זרע. ו'
 נסווין כווען כדי לנדר טה הדים
 עז עליון דלהמם סס טה ייוק
 דרייך. המכ רגין מהפלו לייטו מון
 ד וויא ישמש בעניין שום מין
 אדרם. מהפלו עבדים מה געל פיע
 סטס נס קדומים למומר. ולט
 מנג' לפנק ממליה. טו.
 וווקה כטשול נגע טקוה. המכ
 מה סול ייקן מומך. וכן כטזען
 בטזען [מ"ק ק"ה]. להס סול גענין
 טהילו מרגיט נטמתס מעועל
 לפנק מילא:

ומפaddr בששת תשבחות ד' יולא' והעונה לא יכון להחטאנו, כי מצות בוראו בפריה ורבייה, כי יולא' יבועל אלא פרצונת, וא

וְיֹדֵעַ לְדָבָרִים:

וְזִבְחָה

כבה [סעיף ב'] שום מין אדם. רלוונט לומר, מס' סוף ניעול [עמך]:

敞開的洞口 (ב) בין שלא כדרכה. עיין באר הגולה אוות ר', ועיין כתשובה אדרוני אבי זקנין פנים מאירות ח' ב סימן קנ'ח מה שכתב כזה: כה (ה) שירצתה. לנו דוקה כל נחן, הנה נלמודו מוקס מוקס, כמו סלמון ג'טס' (יעש פיק' ח': 3) באקראי. והכו קפסת פול נטמי לאכטל דונגלס סנטם זעט פילון גמלקרל, וצומר נפוץ יתקם מוא. עיין צי' וכדאנק פפה (יעש פיק' כ': עיין צ' פיק' ב'). לח' נלמוד דס גענד כל קפסה וע פפק לח' הדר ממעה לח' ממעה, לח' מוחר נלטך נזוויל הולען עד נדרך לח' קס אטס ממעה סול, עיין צ' פ' פיק' ב': ג) בעונגה. מי צעליט ייול לאדנקעעס דס אטטן, עיין ספר מפלדים סימן צ' (7) אודס. פילע' עדסיט, לח' געל פ' קאנעעס גענד זוממה ומוא. ולט טפנק מלעה. דוקה נקסוט נגעט מוקס, תלן לח' יונן זונט הפקמק מילמא. צ' פיק' ד':

[נדה ע"א ע"א] על פסוק [תהלים קכ"ז, ג'] שכר פרי הבטן בשכר
שמשהן עצם על הבטן כדי שייזרעו נשותהן תחלה הוי לו
בנים זרים. ותירץ כי כל לבבות דורש ה' וכל המעשין לשם
שמות החשובים, מי שירוד שיכלול להשות עצמו ולא יבא לידי
מחשבה אחרות הקדוש ברוך נוthen לו שכורו,ומי שאינו בטוח
בזה וממהר כדי להגנצל מהטהת הקדוש ברוך נוthen לו גם כן
שכרו. ודכוותיה מצינו שכותב הroma"ב פ"ג מHALLOT דיעות ה"ע על
פסוק [נזמייל כ, ז] בכל דרכיך דעהו, הדינוינו מי שאוכל ושותה
ומעדן נפשו כדי שהייה בURI[א] וחוזק לעבודת השם יתברך יש
לו שכר [גדולין] כמו שמתענה, ודברים אלו [יש להם] אסמכחה

八九九四

קובץ מתרשים

א. סס [טכני] פולק כ"ה
ב. ממלוכו מלוקה מלוקה [טכני]
מגנירין גנאל וגנו, ווי;
ויזט מילן גנאל גנאל מילן
וועו, נוישט דע כ"ג ש"ט;
ט. הילרמן ג' גאנט גאנט גאנט
אקסזיט, זיגי עיגן, קן כהן
שטייר גאנט גאנט גאנט גאנט
קונט רילעפֿן [טכני]:
ט. מילרל דמי נס פטל
וועי זיגי ייטשען ק נס
וועו, מילרל מילרל ק נס
ע"ב:

ג. סס [טכני] פון גאנט גאנט
דער מלן מלונגלו ווי:

כ. ממלכת לוד' (ח'תקן)
[צמ"נ נ"י יומל'], מ"ג ל' ג' :
ו' צ"ה:

[2] ריל, פירוש הדפקת
שלוחן או רואן בראן ברמה
אלל בראן שלל כדרה אורה.
אלל באלה והה סק' ריא טב
ויליאם, אלן או רואן דוד רבי
הראכ' בטלוחן על
הרבנן והראכ' שטלוחן
בחדרה לעלם אורה, אלל
טבון לומס בראן דודעה נב
במעשיה כדרה אורה, אלל
כדרה רין שלן כדרה
כדרה נונס וויל דוד
אורה, ווין כדס מקרען
טבון טברן ווד כוורה
זודם פטן רם על הראכ' ב'

את דבריהם והם יתנו לך עב' ריה ולא דיבר שולחן שבת עז, וכן בינוין לא לדודן, והוא ואיש ברב שם הושופף קדום כל לשון וה שבת זיהה אסוד בקהל לעולם, אבל כנעד מחרה. וכטבר רаш פינט דוחה. [8] אבל אריה סימן

רמ' (א) ובשעה שווצא לדרכך. יט לאפקות ממה שכך מביא
ט"ו וגה מוס יטלה לך, וכלה דכמפיק ט"ז מייל נזון
כרגלו לך פארן כט טהרה, וכמו מייל נזון על עגלתך נטה
ל. (ולמר כן מילמיין קן נט"ל נקון כתור פילון כ"ה בראות קדשו
ונגנותו [ספ"ז טו] כתוב דלכון מורה
בשיטוט חלוקו לא יהפכו ממטה למעלה
בלילה סלפינו, ומון לנון צבאות
מסעןךך, והוא דאס (נטו"ט) טה
שם בן נמצוא נומו עדום אלא ישמשנו דרכך
(נכ"ל) (נטמיין טו) נט' (נטמיין)
ראשו ויכבה עצמו בסדרינו מתחת ליתרנו במתוח:

בימן רם

עד יתרוג האדם בתשמש מפטון. ובו י"ז סעיפים:

א. [א] אם חיה נשוי לא יהא רגיל בירור עם אשתו אלא ^ב בעונה האמורה ^(ט) במתוות
 א. [ב] ובת הפליטים (פירוש בטלים ממלאכה בטנוורה החובות מוקה המשנה וריה הטלטל)
 פרדנטן בוציה להם ואין פורעים מט עונתן בכל יום. הפליטים שעוזרים מלאת נזק
 וחירות ב-^ג ולענין כל ליליה בתהיהם פעם אחת בשכונת ואם עוזרים מלאת בעונת
 עונטים בשכונת החזרתיים אחת בשכונת הנמלים אחת לשששים יומם. הספנאים ^ח את לשלשים
 דודים ^ו ועונת ג' תלמידי היכרים מליל שבת ^ז ויליל שבת ^ט וככל ארם צדרך לפטור
 את אשתו בלילה ^ט מבלילה ^ט (א) ^ט ובשעה שיזיאו ^ט לרדרך בזאת
 בין אם אשתו טניקה ^ט והוא מכיד כה שהוא משאלתו מרצה אונתו ומקשתות עצמן
 פנוו כ"י שצנן רעונו עליה דחיב לפקרת ^ט ^ט ואף כשהוא מצא עצלה לא מתק
 ההנאהו אלא בארם שפערן חוכו שהוא חייב בעונת ^ט ויליקם סצונות בוראו ^ט שיר
 ג' בנים עוסקים בתורה ומקריות מצות בישראל ^ט ובין אם מבון לתיקון חולד השבשש
 דודים אהרכונים ופה לו שפטוך כר' יצא מלובן-ומופורת שפיר רמי: ^ט ^ט ואם הוא בפער
 נידור עצמו בה כדי שלא יהואה לעבריה כי רוחה יצירנו נורם ומתחאה אל ר' ריבר התווע
 נגה ^ט גם טה טה קטל טכל מז' יותר טוב היה לו להחות את יצירנו ולכברש אורנו ^ט
 אבר קמן ריש בארם מריעיבו שבע משכני רעב אבל מי שאינו ציריך לדרבך אלא שמעודן
 תאוותו כדי למלאת התאוותו ^ט ^ט וזה אצת יציר הרע ומין החזרת מיטנו אל החשוב
 ועל זה ^ט אמרו רבוותינו וכברום לברכת המקשחה עצמו לדעת יהא בנדורי:

ל לא ישתח' אלם בברום זה וויתנו עינינו (ט) בברום אחד (ואפללו שחריהם נשוו):
ובברותי מכל המפורדים והופשעים כי יחוּקאל כ לה אלו בני תשעה ממדות (ז) בזאת
וז (ז) אונסחה בני ח' (ז) שנואה בני נdryי בני ט' (ט) תמורת בני י' (ט) פורחת בני
יא' (ט) שכבות בני י' (ט) ברשות הלב בני י' (ט) ערוכביה בני י' (ט) חצופה;
ז' (ט) אסוד להסתבל באוטו מקומ' (ט) של חמתכל שם אין לו בשתי פוטות
ו(ט) צובר על וחגגע לבת נמייה (ט) וין ומבעיד הובשת מעל פניכם והובשת של המבנה
ירנו חמוא רבלח' (ט) שטה כ' (ט) ובכבודה תחיה וריאתו על פניכם והובשת כלבי חתונות
ל' (ט) עוד רקה בפניך איז הרע בגופשיה וכל שכון הנושך שם שעובר על כל אלה (ט) עזוב
שעובר על בל-חמקאו את נפשותיכם ניקרא כ' (ט):

ב

רַמֵּן גָּדוֹר לְקִיּוֹת הַשְׁגָה אֶחָד
יְמִי סָמוּךְ, שָׁלֹׂו נְסָמָלָא מִן
סָקוֹר (פְּלִוּס וְאַגְּרָר מִטְּבָל נְקִיבוֹ) וְ
וְתִּכְעַג שֶׁסֶּלֶכֶת מִתְּלָמָם סְפוֹר, מַכְ
עַלְיוֹ שָׁאָוֶת נֶגֶד אֲזָה מִקְיָה מִגּוֹן
עוֹנוֹת מִיְּמִיסָה הַכְּלָל (סְכוּנוֹת פְּרִי עַז
מִיסָּשׁ אַפְּרִי קְרִיָּה כְּפָלָסָמִיסָה פְּרִקְתִּי).
וְעַלְיוֹן נְמַקְנָן וְעַמְרָן צְמִין עַזְזִיָּה מִעַלְיָה
וְ' אַתְּ חַטִּילִים. נִמְיָה מְלָסָה
סְתִּילְוָס וְסְתִּילְוָגִים (וְמִינְגָּבָה שְׁטָסָם
עַז, נֶגֶד), וְצָמָמָג נְצָמָמָג נְצָמָמָג
מִ-סְפִּילָה-כָּס צְנִי פְּרִוְתָה; בְּ וְלִגְנִין
בְּבִבְלִיִּית. קָלָם קָדָשָׁה-לְנַמְּקָה כְּנֻזָּע
צְמִין עַזְזִיָּה צְפִיְרָה קָלָמָה הַפְּנוּזָה
וְכַרְ, רַק כְּמִילָה כְּפָבָה סְסָה אַסָּה
וְמַולְקָסָה; גְּ וְתִּסְפִּידָה חַבְבוֹתָה.
צְנָטוֹלָה מִלְאָסָה נְשָׁטוֹק פְּרוֹלוֹתָה גְּלִילָה,
פְּרוֹנוֹקָה תְּמַמְּנָה נְזָהָר דְּגַשְׁתָּה
מְדַתְּחוֹתָה מְוֹגָה וְגַל יְהִמְרָה מְלָסָה
נְסָמָה עַמְזִי כְּמַגְלָה מְלָסָה, יְיִמְסָה
[צְפָמָה מְלָ, חְ וְעוֹמָה נֶגֶד יְגַרְעָה (סְפָר
קְנִים טָהָר חַוּזָּן). וְלֹאֶן נְסָמָת גְּלִילָה
נוֹלָדָה מְקַבְּסָה]

ציוניים לרמ"א

גדרת זקנים

דרכם אן ושות תלחמי
ההכטבון. והוא לא אמר
בתקציבורו ושות הולידי
ההכטבים ביל שבט, נואה
במספנס ובוור הירך פוך
על מי יונסוט, כ' נ-
שטעס דודוקה, חתם תלמיד
ההכטחים עונשו בכ' ומלל
במספנס ש ושות תלמיד
בלב נון חמאת רוח לומדו,
וגומ הוםיסק געט ^ב אין כוב
תאכטראין, כט שטובן בלטן
טיטטן להווזען זאון תלמיד
ההכטחים מושען חטש לעשש
ששתן ווי אבר עטת תלמיד
בליל שבט, חז'ו
טיטטן ביל שבט, שבתן אונ
חויב טיטטן, האס יידז
טיטטן, כלכ' ביל שבט
בליל שבט, להווזען זאון
בליל שבט אונר עטת הויז העה,

חכמת שלמה

רַבָּם (שְׁנִיר) וְאֶתְבָּשָׂר
כָּבֵד אֲגַלָּה לֹא יִבְרִין
וְעַמְּדוּתָה אֲגַלָּה כְּבָרָה
שְׁוֹרָגָה הַזָּכָר וְכָרְבָּן אֲבָה
בְּפָרָגָן תְּחִקָּה הַלְּדָן, בְּעִינָיו
בְּמִזְמָרָה וְבְמִזְמָרָה
טוֹמָאָה אֲלֹת נְבָנָה מִזְמָרָה
טוֹמָאָה אֲלֹת נְבָנָה מִזְמָרָה
מִזְמָרָה וְמִזְמָרָה אֲלֹת נְבָנָה
אֲלֹת נְבָנָה וְמִזְמָרָה
וְמִזְמָרָה קְדֻשָּׁה קְדֻשָּׁה, מִזְמָרָה
וְמִזְמָרָה קְדֻשָּׁה קְדֻשָּׁה, מִזְמָרָה

- [10] חוקן על פ' כת' אוקטובר-פראג.

[11] אליו בוגרתו מה אמרנין בנטות ל' ע"א אין אש טכברת מכאה דרשנות.

[12] אויל צ'ל' אופנהו.

[13] ע"ש וכארוח ריט שביב בשם נטהודאך' ימבי' שזוכנן אהו שלחנונג, פרלען, שערטון כמעש' באנס'.

[14] ע"ז אאר ובלען מה למלה מלהוועה פקיעסן ליין צלע הוטל עדין עלייו מיזן טווע וויך מוקם חזק מוחה בתורה נתון לו הקדוש ברוך הוא חלקו בתורה ואותו שמעט בשינה ומצער עצמו, כי הכל הולך אחר החשבה. ובמיכא הפסוק ראייה על זה, הנה נחלת ה' בנים, דהינו מי שזכה לבנים, הוא שכר פרי הבטן, דהינו שם השם בין, ומציינו גם כן להיפך בקושיתו של הראב"ד. אלא ודאי רוריין הראב"ד לכל לבבות דורש ה', הכני נמי בהזה. בן נרא העניות דעתך ונכון:

מג'זין

עו (א) התיוֹלִים עונתם בְּכָל לֵיהֶה. סעור מפרק וְסַעַר אֲחַתְּיוֹלִים עונתם בְּכָל לֵיהֶה. כיינו לוט נמל שלון נמל צחין לו מלולס וכות נמל. (וילטמ"ס) [וילטול]^[3] כמכ קוקה כטביה פנור ממפיס, (ויטנוי) [וילטמ"ס]^[4] פפי"ז מס' נמל צחין פלויס^[1], כסות וליין סולק נדרך. נאכ סה [ע]לן פליו על טולס^[2], כסות מס' נמל צחין פלויס^[3], כסות מלכום פלאוטם פאלטם גת ו. וכל זה היה כטהרין מלכום, דלען מלפֿר פריקטקה למליך פקט, רכבל מלמד מקבץ

לעוגן ר' נון שומתך נר שיכת, נודגמיה נקייט, כנון ר' נון שמוחילן¹⁴ ולען ר' נון שמוחילן¹⁵: ען מלן, ועל ען כנק' ווועגן בעמיגס:

באר הימכ

בבר נהגו העם שאים נסעים עם בנים קתנים והכל בשכיל קושי שגת הרכינה שם והוא לא קלטניים, והרי יש להושיטו לרבות עעה עד לא יחזק שכilm עליהם לשבול חזי צער. ועל כל פנים אלו נסעים לשם וצריכים על ידיך להתרפנס מן הצרקה ואילו הי בחוץ או אין הי יכולם להתרפנס מעשה יי'יהם, לא טוב עשות, כי גודל הנחנה מגע כפו נוכחות יי' ע"א, ואוצרין להעשה שבאמת חול אל עצמן לבריות פוחם יי' ע"א. ואוצרין לחייש בה כני הדבר שスクול פלוי שוטה⁽⁸⁾, וכל זה היה קשור לנו למלאכתם, אבל מלמד מכם מה פלון מועל פלוי שוטה מלהיכא וטהר נריל וויאנו מון מק, מכל מקום פלון מועל פלוי שוטה מלהיכא וטהר נריל וויאנו מון מק, מכל מקום פלון מועל פלוי שוטה מלהיכא וטהר נריל וויאנו מון מק:

יעין מה שכחתי לשלל סימן א' ס'ק ט"ז ולקמן סימן ק"ד ס'ק כ"ה:
 ט (ט) חיב בעונה. עיין באර היטב (סימן א') בשם החדב"ז. וכן כתוב בספר שער המלך פ"ג מהלכות איסור ביהא סוף דין ט"ו, ע"ש: (ט) בכל לילה. עיין באר היטב (סימן ב'), ומה שכח וכל זה היידי כשאיו תלמיד הכם בר, והוא מדבר הבהיר שמדובר [סימן א'], ע"ש. ועיין בספר ישועות יעקב בפירושו האחרון ס"א שחולק עלי, עיין בשיטה מקובצת בכתובות שם [סימן ג' ר' דית' ובוגמרא]:

עוז מקודש

וְנִ. מִמְּנָה כְּמוֹנָה דַ
קְרֵב עֲדָה :

דנהות פעה נס

- [1] נראה דהה'ט מפרש
הזהמת שהצורה אומר ארום במל
בכונתו נט שבעל מתחדר, ובין
רבתה שואומר רב'ש סק"א
ורבתה'יך אף שבטל מבלאה

אתו בבל טלית. ומשׁוֹר הַלְּבָשׁ
משמע שם ראמ רוח עלי
על וריה היה מנד שני
טמונין לון פֶּדֶס, והטמן
במג'ור כהורה פֶּדֶס ע"א,
טמונין אמר מנד אבל אותו מנד
שנה עבירה אפוד ורדים
אלול כבש משמע ורדים
חווריה מטהרתו, ולפע
אנדר ואנגלן אמר אותו מנד
שנה פטר.

- (2) ברובם לא מזכיר דבר זה, רק הוחם הזכיר ממה שכתב הרובם ווואלטם בנתודות שהורובם מפרש קצת מזו

בנאות טהראן ורַבָּן מושפע מקאה על
זה שआ לפרש בן ברמביים,
יעיש. ועיין בלהבות טהראן
על הבש רטב ועיין בטלחה

- הוכיח תב"ע, ואלו כוונתו
להיא שכתב באבי משפט.
(ג) אין גינויו במחלוקת
הקווש מהת賀ת השקל ולשכת

הטופחים.

- 5) עין מה ש Chattus ב' ש
בשם האחוריים, ומושב
בשם.

- 6) עין בר הירב סק"א.
- 7) ר' ליל, מבעת החודש גנול.
- 8) ר' ליל, חמוץ נרמזת מילוי.

- ב- 17, בכו ערב יקנ'ה
זה הבילם שבסמות חזרה
ש ענן של משבות למשטה.

דרתנו רמת-בג'ן מיאנה בגבגל מותגות לאכיז מיאנה כייבם אסורה לאביב אלטמא קשורה גפליה גראיתו כבלתו הצע משעת נמיין נמיין נמיין בחתה-בתו. פ' גלולס מסען ליקון רבל יונמה קפפה שונלה לפניהםם וכובלה למאן וליעקת גישוואי הראשוניים של-טמת וטומר איזה כהן וטפחים. יוקטה וויאה בלוא תליצה בבדא-בר עולא ליקון, כמ' ביש-סמאגא. אפ' ליקון אבל דבא מס'ו-דודה צוות עזרה וכבל צורת טעה הדא בקהת ובני סטוריים נזוע-ביה בלבן בדאנין רטב. ביא גני' בלה קנייא ערוה ואפר שאמ' מסיאנה-כיבס אטוחה לאבונו ואערץ דומזיאן-טצי' למיטקר נישואין רחמת והציג אצל הארכ' מקומותה בנ' דשורי-לי', דקיל כרבנן דאדמארן נמיין אוד' אונקוט בנ' וטסוחה בנ' אפיה, גורי בה-צבן ביצין. בכשעת נפלטה גמאות כבלתו, הלא פיאנה-בעלה בעוח' בחותם לא-תהייר לה למאן-השוער. גיניזאי חמת ולייש' לה-חט' שם אנטדר הדיסנות כליה שפט. בעלה טאגת, לחמי' ורוכב טסוריים בישראאל ואצע דלחותי' בלא תליעת טעל פיאונה והיא

סימן מג

הדין ברכותיה בעדרות.

ואפלו למ"ר חבר צידך התורה, נפק"מ אם החדרו בה, ואפלו בונן הוה שאון דין רשי נפשות. כיוון דרמינה בת קפלה והא, ע"ג רממווש כיוצא לאוד העולם. דינו בקשר שהחיבין על הריגתו מיתה השטא רירך אמו הוא. ואילו היה רינה מסור בידינו, ההינן ממייתים אותה ואת פרי במתנה. דרמי ממש להאיurdען ראן מהחיבין לה. וערף מינה, רהתם אפלו. כו"ל בשער מיר. והכא הולך נוצר באיסור, שעלו גנבר דינה למותה. פשיטה ראי הוששן לה, וגנבר על ידי אמו.

על כן היה ניל' פשט שאון אסור גם כן בהשחתתו. ע"פ שאימה קיימת כי ניל' ר"ב פשות שאפלו היא בעצמה אף שלא גנבר רינה להרגינה. מחותם שאון ברבו ברינו עכשוו, עפ"ב איננה בכלל ואת רמכם לנפשותיכם אודרוש, ואינה נעשנה אם המיתה ואובודה עצמה לדעת. על קוואן בוה אמורו בספר ייטל בשאל. ואדרבא נראת שבות הוא לה. ובמה מעשיות בש"ס ומרשות יוכיחו עין גמ"ר עס"ש הילס קמ' נידי) שפטרו מבעל' תשובה שדנו רין הרינה בעצמן. וקלוסו שוכו לחץ העווה"ב (ונדרלה מוא מצינו באשכנתיה ר' בההוא כובס שאריך עכמו לעת מחותט צער שלא וכח להיו טפל לעשי מזונות, ותחשב לו לזרקה וזה קשה ביו"ת וצ"ע).

ובל' שכן הולך שבקרה שרמו מותר ואינו גרש ממנה. אם קללתו בחדרי בתנה, שאע"פ שלא חטא. אפלו היכי משמא לא רחמו עלית, והרי אמרו ממור לא חי אפלו שקנה חות שכביר יצא לאoor העולם. ק"ו לעובר כוה שלא חסה עליו תורה. ותו מאן יימר רולד גנבר יהה. שםא תעשה עכורה סנעל (קע"ג גנעלת חולין מג יונס וג). וזה בגין אב לבלי חייבי מרות. והוא

7 שאלת אם יש איסוד לקקל עובר בבטן אמו שונתה. בין פניה בין אשת איש.

תשובה כמ' חוות יאיר (ט' ט' ל' מ' מצחאי שנשאל הרב בעל הספר על אשות איש הרה לנוונן. ואחר הדעהה נהחרטה כו אם רשאה לגטוע דבר מאבקה רבל לשלשל ווע המקול אשר בקרבה, ח"ל הרב בעל החשובה ואחשה כי תבונה השאלה באשת איש רבר ברי הוא לא היה כי באשר בתשובתי על השאלה אין חילוק בין היהת המעוורת נשואה וכשרה בונשים, או מכו' מأشת איש שהרי לא נפלאת היא דרין מכוד לכל רבר בישראל כשר וו' עכ"ל.

ואני העזר אומר לענ"ר חילוק גדו' יש ברב, וש לדון השואל והוא לובות שבקרוך ובכון של שאלו באשת איש, אף אם אול' מעשה שהיה לא כך היה, שכן לומר עלי' שאלו החכם חי' תשובה, רבפנויו וכ"ש בנושא מעוברת מבעה, לא קמיביעא ליה, דרואי ול' הוא, כי ארך שהיה אף שאון חיבין עלי' ודראי איסורה איכא מיתה, מכמה טעמיים שказת מהם כאו ברבוי הרב בתשובות הנobarת, ומונרא עדיכין שהביא אין ראה כל' במו שרותה הוא זיל בעצמן. ואני אומיף לך בע"ה בסמו'.

אמנם נון השואל באשת איש שונתה שאלה הונגה היא. וקורוב בעוני לתהודה אם היותי כראוי. כי ניל' שיש מקום להקל בון שוניאפה זאת ודס ביריה. מעטה בת קפלה היא מרדן תורה. אף שאון דינה מסור בירינו להרגינה. מכל מקום חיות מיתה ברין שמים. מאחר שעשחה בכיוור בירועת שחטאה בדורן. וע"ג דר מיתות בטלו דין ר' מיתות לא בטלו. ומפורש גם בדברי קבלה ארם עשוק בדם נפש עד בור יום וג. וזה בגין אב לבלי חייבי מרות. והוא

עשין ולטעמא הוא דעכברי, וכל עצמן אינו מהכון לחותה, כדי גוננו דוקא חותה לא דשא"מ, ותו דלצורך אוכל نفس וראי שרי, רמי לענ"ז. כיוון דפסיק רישא דינוחה להו, כי טוב מראה עינים אף באוכlein מהלך نفس (ואפשר דלא הוי צבע המתוקים, מש"ה שריא) ומרגלא כפומא דאין שום רטמא נמי לי' לא מראה טוב למאכל, על כן באמות צ"ל' בחרור הרכבים לכתהלה.

וזה שמצוינו במשנה שנוטנן חבלן ל夸דה בשבת, דילמא לא מייר בזובען גם ומ' מה שמצוינו במשנה שנוטנן חבלן ל夸דה לא בנותני רית. דהבלן לטעמא לחוד עכבי, וכן אין להכיא ראה להטור מאותה שמשנו שיזואת בפלפל שתchan לתק פיה וכן חתני הלעומן מצטבי לדיח הפה, דשאני הני לרעכבי ריח רע קעכדי להו, ולא לאולו ריה' קבעו להן.

ומשםן עבר שמעככ [הברכה] לדגילכו, עם שכאמת ראה גROLLA הוא אל' מ"ט צל"ע מפני שיוכל נ"כ הדוחה לחות, דשאני שמן עבר שמעככ הברכה לרגלכו. והוא דומיא רבינו מלכים שבכון למכובדין עירפא גנה בכון דעכובי מעככ, ליהיה בגורת חכמים של אסרוו כל עקר אל' לתענגן, אבל לא במקומות מצהה אחר שאון יעקו אל' מדרכיהם.

ויעוד שעשי להעכבי הוהמא ולא להרhit. וכמו לענן מבה רשי' משום דמכתו מוכחת, הוא הרין העברת הוהמא לאזריך לכתהלה דהווג אכל היכא לא נהג להתקי' לכתהלה מי אמר, ניל' פשוט שלא היא ויל' מתיר לנוהנים איסור, אלא הוה מניחן במנתגט, מיהת בו' עט' (עט' ובן) ובן דרמינו מדרשין להתקי' דרמגהנא הוא אי מהMRI כה. לא שרין להו לא נפנ' שההבלן כל עיקון ליתן טעם ב夸דה אהו יעכ"ז ס"ט.

מייה כשהיא אשת איש, אין בה הענדר יפה
מאמו ובנכבר. כך נעל"ד אם שומען לתקון הבה
לחות רעהו יעכ"ז ס"ט.

סימן מד

וב"ש בירוק ברויין שהרי אינו שחור ולא אפיפי
ריהה דודיה שלה. אלא שעומק שלו
ונטה קצר לשחרות הדודיה. ועוד ק"ו מודוק
רמקלין כיה טובא. ואפיפי במראה הוה. שהרי
יש בו ודי נטיה חזקה אל האודם. וכן כתבו
התוס. ושמננו שהוא אודם כרם. וכמ"ש ח"ל
והב פרויים שדורמה לסת הפרים. וגם הנמצא
אצלינו בשואה יוצא מיד החזרוף מביסקל. קרוב
מאוד לנוון אודם ממש. ואפיפי ה כי סמכינן
להתדו כשהיא לו נטיה לאודם. ב"ש בירוק
ברויין שהוא רוחק מארן האודם. ואע"פ שהוא
עמוק הרכה. אין אלא ביריה דשחו. שהוא
מוחור כל ספק, וכן אין להחמיר כלל בכברויין
הנוגר, וככפתם פשיטא דלית ליה. כך בעל"ד
והש"ת בחפסרו יצילנו משניות יעכ"ז ס"ט.

סימן מה

לבך ולקרש עלו. מלחמת טעם מפל ואפל לפ'
שתקנת הברכות לעתו קדימה לתקנת סתם ים
ע"ש. שהביאו אותה לרבי מוחהיא רפק דרערינה
יהיר שկולע לעלי להחטענה ב וה של כל השנה
אם נרו קדם לגורוחין יטבל נרו את גורתינו.
והויה מזה דחקנה הברכות דותה ומבטלה
להקנת סתם ים המאותרת.

הוראה דהאי צ"ט בג"ע בענין ברכה ע"פ רפס
יימן קלקלאה הם לא להזכיר חיליה למפור
ע"יו קולא וראיתו בטלה ושינויו נהלה
ושרי ליה מאירה שנותן מכשול לרבים אשר לא יטעו
יחכם. כי בוראי היודעים ספר לא יטעו

ועומד. וכן אין מקום לחלק עידיין בין ונזה עט
ישראל או עם העכ"ם. שאע"פ שנזכר הבא על
בת ישראל תולד בשר. מ"מ מארח שהיא חייכת

מראאה רם הנוטה לאבע בירויין [חומר] כל'א
שהוא כען קליפת הערמוניים
וכmeshka הקאו לא נתברר בש"ע ובאחרוניים
אם הוא מרמותה דמים טמאים. וניל להקל
בגו. דודאי עירף ממימיبشر צל. רידוע שיש
בו אדרימות ובמ"ש נס הפוסקים. ואפיפי ה כי
משתרה ליה ב"ה וקייל בותהו. ואע"ג דאן
מחמוריין כי. היא נטפה חומרא גודלה. דהא
שפר בקיאין בנזיה, אלא משום דלא לחי
לאלהפי. כיון דאית ביה נטיה לאודם. משא"ב
במראה בירויין הנכבר. שאן לו נטיה
לאדרומית אל לא לשחרות. וכבר שניינו משנה
שלמה בשחרור עצמו דיריה בגין מהו. ולית בה
ספק ואלא חומרא מרדנא דגמרא, כמו בשאר
מראאות שנחלקו בתן ביריה.

סימן מה

עמדוין הת"צ. ששאלתאותן מדרימות הנוגנות
קלות סתם ים. אי שפיר דמי לבוכו
עליה ולקרוש וacerboli.

תשובה אמתה מה זו שאלה, שכבר שולחן
עריך לפניך (נמי ק"י) שפסק
בפישיות כהרמ"ס ויל שאין מברכן על דבר
איסור אפילו דרבנן. לא בתחלת ולא בסוף. ומי
יכא אחר המלך. וביחסו שפשמי השמעות
ונגוניות התלמוד מפייעות למלכים ויל.
וזאת שסביר עוד הלום להבניהם ספק
כלכך. מ"ש בתשוכה נקרא באך
עשיק שנתעסך ברני זות (נמי ק"ט) וכברב שיש

בעין עין זה. ותרע משלש נשים המשמשות
במק, ותורה עליהם הוקנה. שככלן אין איסור
לנשאן. אע"פ שמצויא זדרו לבטלה.

אל וראי לא מיקרי לבטלה כי אם בשחתת
ארזה ומטעם הגוכר. אע"פ שאין ההור
ראוי להחזר טמן ולד. וא"ב בעבור בון ולאו
ולד והוא. ובפק אם יבא אבל ולד נבוד בונבה.
עדין הספק במקומו עומו. ונג בעבור כשר ההור
צד להקל לזרוך נдол. כל כמה דלא עקר. אפיפי
אין משום פקוח נש אמו. אלא להצליל לה
מרעתו. שנורם לה כאב נдол וצ"ע.

אמגנס רעת לבון נקל שעכ"פ יש איסור
לבחילה בתחילת בוחחתו מפשטה
הולד פסול להקרבה. דידין העובר כלו נס
כו געשה מעשה העכורה. הוא הרין הכא כל
להשחיטה ורע שנקלט במעי אשה אע"פ שעדרין
לא תעברה ממנה. ודי אסור שלא לזרוך,
בדומכה מדרלא שדי לשמש במק. אלא לא
נשים דוקא. ואיברא לזרוך אף להחיזיא ורע
לבטלה להשחיטה על הארץ שיר, בראשתן
לעין בדיקת הנקב בוגבאה דש"ז דמותבין
לה אפי פוקרי. שם דאסיר חמור זה הותר
מכללו אצל צוקץ מצוח. כמ"ש במ"א בס"ד
למות ע"י אמו.

אבל להוכיח ממש היחור היכא ולא עיר העובר
בוחטא בנדון דידיה אין לנו. בין שאמו
אייה בת מorthה לעעה הרוב, דלא ס"ל היכי (וחול)
לפסמיים ולטמיים נספמי טקמי). דילמא בהאי גונוא
לא שרי להשחיטה אפילו בסופו למות. בגין
שעתידה להרוג בידיניהם. لكن צרכין אנו לטעם
שלנו כנבר. ווד"ק כי קצורי ג"ל נון מאה.

חידוש דין שאסיר הצעאת צ"ז גבלה הותר
מכל"ז אצל זורק מצוח

ובמה שהחטף הרוב ויל בתשוכה הנוכר
להחראות פנים לאיסור. למדנו מען
הויאת שכבת זרע לבטלה. יש לדוחות וראיכא
למייד דלאו הינו טעם. אלא טשומ דמעודה
לאשפיה ומופך בנסיבות הטעורה, עם שלא סייע
בעקרה בנדון דידן, אין מעין דינה של זו
לחיציל, בין דיריך אמו הוא והיר הוא במושחת
בעל הקבלה. שעיל בחרנו אנו צרכין לזכרם

כמגנין, רבסחטס הוי אומדן רעת דלאוקמי קמי לוקח קבעי מטעם דניחה לאיה ליקום בהמנוחה. כשאן אין גלייל דעת וירעוז מגנד אומדין אומדנא אלימתא רבסחטס מפייס למירה אפילו אי לא חזין מידי, ואפילו בשידע הלוקח שגולה, נבכא מציניא: ריה בעא) ראם הכיר בה הלוקח משא"כ כשהגונן מבקש להוציאה פסק וסתה שהשרה גזולה אויס אס חד הגולן וקאנא מהגונל השורה וחוכון, ואן נימא בכח אומדנא שמשקר רוק כשלחה רעהו וכונתו היה דחיקס ביד הלוקח, בזה צורך לחזין ריטה לטרח להפוך נפל לו בירושה, ושסמרק הלוקח בראשונה על טענותו ומכובשו עתה הגלייל ומפרנס, משא"כ כשאן אין גלייל דעת וערעד גנד האומדנא נשאר האומדנא אפילו בכחאי גונאג שידע הלוקח שהשרה גזולה, (ו) מכל מקום מסחטמא ניחא ליה ונגלן שישאר בהימנעותה דהינו שחשאר הרשרה ביד הלוקח. ועל זה אמרו ניכא מציעע עכ: כשהוא גובה את הקין גובה מנכים משועברדים, רהשטר ניתן לכתוב רבסחטס מפייס למירה ומקים ליה לשטרא לא יעדער להוציא הרשרה מיד הלוקח. וזה אפילו ירע הלוקח שהשרה גזולה, ולא אמרו לחלק בין ירע לא ירע רק כשהגונן מעערז ואמר שען כן קנה מהגונל להוציא הרשרה מיר הלוקח אי מהינניין ליה. זהה מוכח ומוכרח לענער, שהרי ערד אין לא שמעין פרק קמא דרבבא מציעע (טו:) ניחא ליה וכוי ריק שאס לקה מבליט האשונין שעיל רעת שחשאר ביד הלוקח קנא, שהרי הלהכמה סובכת שם על אבעיא וחזר ולקחה וכו', הנדרים המסתערבים מזה בכחבי, لكن השבעתי מעלה כי בברית כוותה בינו שחוור ושלה משא"כ לומר אונטן שני רפין לירדי כי לבי הומה על ידי מכתב אונטן שני רפין לירדי כי לבי הומה ולקחה מהגונל, לא שמעין. ארבעה מוכח מאותה סוגיא הוייפן, שאמרו שם (ט). נפהלה ליה בירושה ירושה מלילא היא ולאו אהו טרח בתורה, מזה שמעין להדריא דמה ואמרין ניחא ליה וכוי הוא מוכח שריאנו שטרח בתרה.

תשובה על שאלת גדור אחד רופא טומחה → וכן מוכת מה שאמרו שם אחר כך גבי אהבו בחובו וכו', ומשמע דלא אומדין אומדנא לאוקמי קמי לוקח קבעי ריק כשואינו שטה, ואם כן למה אמרו בפרק איזה נשך ושם עכ: שכל שטר מכירה על שרה גזולה הוי ניתן לבקשי והזיהרה אליו והעתקחה פה.

תשובה על שאלת גדור אחד רופא טומחה → ולמן מופלג וטילסוק מובהק כמהר"ד פלוני מק"ט פלוני

*ועל דבר שלטן אשת איששרה לונגים ואחר המעשה נחרטה וננתנה קוליה

* על דבר שלטן אשת איששרה לונגים וכו'. עין שוו"ת שאלת יubar'ן חילק א' סיימן מג' ושרח' רב פעילים להגבאי' בגדרא דיל חילק א' אהע' סיימן ד'. ווין ספר הסורים מק"ג תחתחש"ה שאלת זו זלפניא בספר חז"ים ליהיא כל[ן], והתיר מוטב שתאבו אותו קודם שתבא לעלם משתחווו אותו אשר הוולז אמרו לו מوطב וורי בית זוז זונע לופש וויה.

והכי משמע במשנה סוף פרק ז' דאהלות נמשנה ק. ובגמרא שם (מד) יהיך טעמא וועבר לא משום דהעוכר מות ברישא, וכותבו החוספות שם רף מ"ד ניריה אהון רבשוני פנים יכול להיות שהאמ מטה חילה ואוי העוכר נהול ומחייב, בגין שנרגה אמו, אי נמי בשכבר עקר הולר ואחר כן מטה אמו, ומכל מקום פטור ההרגע בסוף בן סודר [נטהודין עב:] שאsha שמקשה חותך הולר אבר אבר, ומיהיא בראצמו חיה משא"כ בשכבר מטה חיב ההרגע העוכר, ובמנוחה בkopfa דמי. וכותבו עוד החוספות אפילו אם חמץ לומר ומוטר להרגע לעובר אפילו מטה אמו, לא קשה מהה רמול רמלין שבת על העוכר אפילו מטה אמו, דמצינו בס' על הגוסט מחלין שבת והרגע פטור.

ולפי המשך דברי החוספות היה נראה דייש כאן כי חילוק רינט בעבר. וכשותחה אמו חייב ההרגע לעובר בערך, ובדרודין חייה ההרגע פטור אבל אסור להרגע בערך, משא"כ בראצמי לא עקר ממש מע רמול. ובאמת החוספות לא נחטו לחקל בפירוש בחילוק גנסע רדרין ממור לכל דבר כוון ישראל כשר, וראי רדרין ממור לכל דבר כוון ישראל כשר, וראי רדרין ממור לחזור בחוץ לאוין רק שאסור לבא בקהל ולישב בסנהדרין עיין טהורי ל.ב.לו. וכבר שינוי הורותין יג' דלענין לפדרתו ממור תלמיד חכם קודם לכתה גROL עם הארץ, ורק שמורתיל'ל כתוב ולחות מל'ה) שאין מבקשים עלי רחמים לומר קיים את הילד הזה בעת שלמין אותו רודאי לא נחיא לא, ובכחאי גונטא כתבו ראיין זו תקנה להרבות מומרים בישראל ואין מיהא יש לומר רמשם דאית לאוין לכתה הילדה, רלא התירו רק להצלה אמה, ואעפ' דעקר מכל מקום אכתי בגופה דמי וכחיתוך אבר מאברה. אבל אי אפשר לומר רמשם דאית לאוין לכתה הילדה רודר כהו שאמו שם בגמרא סנהדרין שם רודר כמו רודר פון לה, ראם לא כן רק נימא שהוא דמשמיא רודר פון לה. רודר לאוין דהרה ליה רודר אפילו עקר נמי.

מכל מקום נקט מיהא דבשעיר אסור לכלהו שלא לצורך הצלה אמו. ובפרק קמא ריערכין רף ז' ע"א אומדין ישבה על המשבר מהתינע עד שתלה, ואמר טעמא דכין עקר גופא אחינא הו, ואעפ' דהרי ליה לקצת עניין רין כמו שכתבו החוספות שם ז"ה ישבה. ומכל מקום מקמי דעקר גראה ולכלייל עלמא מותר, ודאייה מהא ראמר ר' יורה אמר שמואל פרק

תנן במשנה פרק יוצא זוניה מג' מד. בן יומן אחר ההרגע חיב; ובגמרא אבל עובר לא,

ובבכי גס יומן גםليل אל תחני פוגת בת עינה, רק הורדיה כנול דמעה והטיה דasha בכחול עד כי זוב דמה מרדאשה, והגידה לבעה וגס בקשה מחכם שיטרו לה תשובה וככל אשר ישוח עליה תעשה. רק כאשר חשה שנטבערה ממנו, באשר מאז שנעשה העמשה פסק וסתה אשר היה לה תמיון כסדרן בהיותה תחת בעלה כמה שנים, הלכה אל תכם ושאלת לו אם רשות לא לגווע דבר מאבקת רוכל, לששלל רוכל. המkolל אשר בקרבה. ובקש רעמי בודה.

הקשית לשאל שאלת כו' אשה כי חשטה תחת אישת ותעיינ פניה לשאלת חכם כהו, ואחשבה כי חכמת השאלת באמת דבר ברוי הוא לא היה ולא נברא, כאשר באמת החשובית על השאלה אין חילוק בין היהת המעורביה אשתו הנושא והשירה שבנשים או ממזר מאטת איש. שהרי לא נפלאת היא ממן רדרין ממור לא ידע ברין דרוף, כבר הדגשת בהם זה להיות רדרין הגדול בחוץ לאוין רק שאסור לבא בקהל ולישב בסנהדרין עיין טהורי ל.ב.לו. וכבר שינוי הורותין יג' דלענין לפדרתו ממור תלמיד חכם קודם לכתה גROL עם הארץ, רק שמורתיל'ל כתוב ולחות מל'ה) שאין מבקשים עלי רחמים לומר קיים את הילד הזה בעת שלמין אותו רודאי לא נחיא לא, ובכחאי גונטא כתבו ראיין זו תקנה להרבות מומרים בישראל ואין מיהא יש לומר רמשם דאית לאוין לכתה הילדה, רלא התירו רק להצלה אמה, ואעפ' דעקר מכל מקום אכתי בגופה דמי וכחיתוך אבר מאברה. אבל אי אפשר לומר רמשם דאית לאוין לכתה הילדה רודר כהו שאמו שם בגמרא סנהדרין שם רודר כמו רודר פון לה, רודר לאוין דהרה ליה רודר אפילו עקר נמי.

אפשר לחקל כמה חילוקים. אם כבר עברו אורבעים יומן דמקמי היכי מיא בעלמא גנוה מכובאard בפרק המפלת זוניה ל. ובפרק קמא דכירות ז' ז, או אם כבר עברו על הרינה ב' חורשים שהוא זמן הכרת העובר וממן הבדיקה או אם הרגינה בכתנה תנועת העובר המאוחר קצר אחר ג' חודשים, ובפרט בנקייה, מכל מקום אין זה מבקשיין לדון מועת נטחה וסבירות הכס וק' על פי רין תורה.

תנן במשנה פרק יוצא זוניה מג' מד. בן יומן אחר ההרגע חיב;

אף כי יש לומר דasha נמי נהי דלא מפקודא אפריה ורבה מכל מקום שייך בה קצת מזווה לשבת יצירה כמו שכוב רבי'ם בגיטיק דף מ"א ע"ב תומחו ר'יה לא, וכן ע"ג ומהד לה לשות כוס עירין בכוס פוך הכא על ב' מתו [במלה הה] וכמו שכטבו ר'ם'ם [אישו פסוי היב] וטור אהע"ז סימן ה' נטע'ין, מכל מקום לעשות מעשה לא שרין, ותו לא מידי. ונא אהי אל טריהני עד בשאלת כלא כי בקורסי השכתי לך וזה הפעם.

ונגה דיןASA שמקשה לילך ראתה לך בימה בה מליטה, אף כי הוא נגע לנרדן לתושבותינו הניל' ואיה לרברינו. והוא * דקsha לי ברכבי הרמ'ם'ם' בספוד הגדרול במוק, מכל מקום יש לדוחות דיכון הדתורו ודאי משימות במרק מהחשש סכנה, וכן פירש רשי' יבמות יב: ר'יה משימותו מותרת לשמש במוק, ולא השיגו התוספות על פירוש רשי' בכתובות ריש דף ליט ע"א תוספה דיה שלש' בזה, אף שכטבו שם مصدر אחר שפירוש רשי' איינו נראת לדת' י"ש דר' מ'ק'ים פירש רשי' שהאיסור הוא מ cedar הבעל שימושית וועו על המוק. ובאמת מה שפירש ר'ית משימותו במוק אחר ר'ודף' לא כס בוגמא, וכמו שזקעה בש"ס התשMISS קsha מבמות סוף פרק ג' [לה]. דקsha מאנosa ע"ש וודוק', ובתוספות יבמות לאסורה, ואם כן יש לדון ר'ית מודה בוגמא ג' כי: ס' משמע דגמ' ר'ית מודה בוגמא ג' לאסורה, ובשאר נשים מצד האיש שימושית זורעו אסור, ואם כן مصدر קלוקול הורע אחר קליטה אין איש להגנו להצלת אמו, ולא מושם ר'ודף'.

ונראה לי לישבו [אחנן] שנדרק עוד כמה שכתב לשון ימורה לחטך, רהיה לו לומר 'חותכן העור' כמו שכתב שם בראש� עובי' עבריה, ומה שאמרו אשה מזנה מהפכת סוף פרק (ד') [ג'] דיבמות [לה] איינו דאייה לכאלן, ולכן כל המתחעך בזה והගרים את זה להמית עובר, ولكن איצטך קרא למעט הרוגנו

* מה שפירש ר'ית משימות במרק אחר החשMISS קשה מבמות סוף פרק ג' וכו'. בונתו ליבמות [ר'ה] ליה. ועיין מלח בימין להגאן ר' ואלף המבורג זיל דף ר' ע"ג מה שכתב על דברי המחבר [ביה זו], וכן שורת חותם סופר יוד' סימן קעכ' ר'יה ותשבות חותם יאדי שישיב קשיית רבי'ם על פי סברא. * במא דקsha לי ברכבי הרמ'ם'ם' וכוי' בפוק' קמא דהלוות דצח [לה] זיל, לפיך הווע חכמים שהעוברה המקשה ללך ובוי' מפני שחוויא כודוף וכו'. עיין בחידושי הגרא' על הרמ'ם'ם' הלכות רוחא שם שהקשה קשייתו של בוי'ean ותירין ע"ש. ועיין גם בשווית אגדות משה יוד' חלק ב' סימן ס ערך ב שתיין קשיית רבי'ם'ם'ean.

דומינן מקרי דעתך מית בדישא, ר'יל ברעקה, הכרעין לא עקר אם חמץ לומר עדין הולך תחיליה שלא חבא לדוי ניוול, ורק דיש לרוחות ולומר דשם לא נקרא ממית נשחהשר עעל כל ואם כן לפי מה שכטבי היה יותר גמור שאלת אשד שאלת מזרין תורה, לויל המנגה הפשטן בינו ובנייהם מפני גדר פרצחות הפרצחות והוונות אחירותם. האמנס בפרק ב' רחלין דף לג' [ז'יאן] כתבו התוספות ז'יה אחד בפשיטתא עיש'.

ואין להקשוט מהא דפשיטתא לנו דמחלין שבת בשבל סכנת עובר במעי amo ניעcin שס' וגם מפני סכנת העובר מאכליין האם ביט' הכהפורים [זידמא פב'], אע"פ לא נזכר ברכבי הפסיקים בפירוש מכל מקום ודאי היב' הוא. אך מכל מקום לא שרוי. ועיין עוד סנהדרין דף נ' ע"א בתוספות ר'יה ליכא. (גם צ"ע אם גומרין דינה של אשה שישבה על המשבר לפי פירוש התוספות שם סוף פרק קמא דיעירוכן ז' דיה שבת). ואין לומר אם כן מה זה דקsha הש"ס ניעcin שס' על אין ממתניין לה — פשיטה, דיש תנועה לצאת כנדער, משא"כ מפני סכנת העובר בלבד ולא היב' מחלין שבת ולא היב' מאכליין amo, ודאי אם מותר לא מחר שאין לו לומר כמדרש גופה היא, ורק מפני שנתחיה ביה להרוג, ואדרבה ממש ואיה מה שפרש גופה היא ולא מקשה סחט' דמיהין תיתני ענעה דינה, משמע דלויל סכנת גופה היא סברא להמתין להצלת העובר, כל שכן שלא נגורום → עליו שבת מכל מקום ההורגו פטור, משא"כ מיתחון דודאי אסור לבתיחילה לא ערך מנהכים לאסורה וודאי אין לו שחר. אע"פ שבשלש' התוספות ז'ס' באיסור שוחטי הילדים [ישעה נ' ה] והפליגו דף מ' ריש ע"ב בקושיותם לא משמען, ורק' משום שדאי להיות נוצר מכל טיפה זרע קודש.

ולפי זה הא דאמר רב נחמן אמר שמואל סוף פרק קמא דיעירוכן [שס] האשה שישבה על המשבר מכיאן סכין דרכ' רשות הרבים ומקרעין את כירסה וכור', ודוק נקט בישבה על המשבר דעקר, דאס לא כן אין מחלין שבת בשבל הצלת הולך. ומכל' מוקם אין ראה מזה המשבר דעקר. דאס לא כן אין מחלין שבת ביה' מטה' ר'יב' ריש ע"ב כתבו התוספות ז'יה שלש' דגמ' לישים יש איסור השחתת זרע שלא כלל, דיש לומר דמקמי דישבה על המשבר עקר ודי' או אפשר לולד לחיות במתה amo, והכ' משמע בתוספות נודה דף מ' ר' ע"א נודה איכא. ונראה לי דגמ' רשי' שפירש בסוף פרק קמא דיעירוכן [שם דיה ומקרעין] על מקרעין את כירסה

* כל שכן שלא נגורום מיתחון דודאי אסור וכו', כדיストה הגזאת שכבת דיז' לטבלה. עיין ש'ית שורי' אש (ויברג) חלק ג' סימן קכ' ס'ק יב שפלל ברכבי ובינו אלו האם איסור הריגעת עובר הוא משום השחתת זרע ע"ש. ועיין עור בשווית אגדות משה חלק ב' סימן סט אות ג' שפלל ברכבי ובינו באורך.

היכל 2 ח' מ' ג' רואזארק ו-3

סמן כד
ו-3

שו"ת

עא

אהיעור

ובם' עורך לנור בנסיבות עיו שם כי' ומשווה התרד לפרש"כ התוס' בסנהדרין ניש דזה תלוי במצב פריה ורבייה ועל כן היכא שזו תקון למצות פורא אין חשש בדבר, ולצאת ידי המהמירים כזה עיר' בס' שדי חמוץ ובשות' דבר מלכיאל ח'א נראת דברך תשמש הינו עי' נרתיק רק שמלבושים על האבר בוראי שר', ובירוש' ריש בנסיבות הדין כדי למעט הנאותו והרי נתע' ה' אדרים הורע הסדין היה רק כדי לשמש סכנה בעיבור יועיש. והוליד בנים. עיר' בשות' דבר אל' סי' כ'א שהורה להקל עי' סדין כמו מחשש סכנה בעיבור יועיש. עי' ע"ב כת' תורה מרדכי מה שעידך זהה. בלאו של דבר שיש לטמוך על ר' שות' יב"ץ שכ' הדיאך דאי אפשר בגרמא לעשות גם בדים, ורך המשמש עי' נרתיק בוראי מותר לכ"ע.

ה

ביה. וילנא ייב' סכת תרציה.

(ה) ע"ד מה שנשאל רומיינכית באשה אשר לפי דרכו הרופאים סכנה נשקפה לה אם תתעורר עין השעובר והילדיה קשים לה אי מותר לשמש במקן או בנוחיק שייה' נתון על האבר ויקלוט הזודע אל תוכו, והנשאל יש לו בנים וראה כתיר את דברי האחرونים המתירים והוסיף נופך משלו להתרIOR ולהליך שרי רימ' רש מכפניהם וחורה מבחוק, ורקשה איך אפשר להתרIOR אישור רואיריה הא אפשר למנוע מהה. ותירין דבאמת בהתחלה תשמשו אותו עושה שום איסור כלל ומשמש כדרך המשמשים ואחיכ' לכשודיה הר' מוכחה שום שוש סכנה נפשות, נמצא שאין כאן מעשה איסור לא בתחלתו ולא בסוף ורק שבעלמא איסור מודרבנן להכניס ע"ג במעשה שבסתו יצטרך להזוחה איסור דראיריה זהו חוויד. לדעתו בפשטוטו נראת, כיון דሞכחת אח'ך להזוחה ומתחילה עושה ע"מ לזרות והו מעשה אחד שעושה מעשה עי' חז"י, בוראי אין שום היתר בדבר מתחלה. וווקא היכא שאחר תשמש תסיד עי' מוק' הזרע משפט סכנה, בזה ייל' דרושה מעשה היתר ואחיכ' מותרת שום סכנה, ודמי לורי' דאין מפליגן ממשיכ' באחיעור סי' כי' אבל בזה שעושה מעשה עי' להוציאו הזרע מבחן חשוב מתחילה מעשה איסור וחיבק שום חז"י.

ועוד נראה דגמ' גרמא להזחאת זיל איסור וכמכורו בנסיבות מיז דיליפן מקרא ודונשומרים מכל דבר רע, מכאן אמר ר' פינחס שלא יהזרה ביום יבוא לידי טומאה בלילה. ומשמע מסתוגית הגומ' דשם דאין זה אסמכאה רק אהורה מן התורה וכ"כ התוס' בעי' ד' כי' (ותמייני שלא מצאי ברוכב'ם ושוע' דזהו אהורה מן התורה ונשמרם ולפיהן רטיל' והרי אסמכאה עי' בס' המצות מלית ליה הרמביין מצה' י"א ובשער תשובה לרבענו יתנה הביא יהיש' בנסיבות דין ט"ז. ואולם הא מכורא בדורות'ם יבמות ל"ד לא חשב מעשה ער ואוון אלא כשמתרין להשתית זענו ורגלי לעשות כן תמיד אבל באקראי בעלמא שוי. ואם שהב' החמיר בזה בס' כי' מ"מ לצורך שעה כדי להתרIOR בקהל שרי עי' גרמא דקלא, אבל בדים

דידייא הוא ומשום כך לא ישקר העד כיון וידוע היה תדייך ותבדוק אחריו משא"כ במליח דל"ש לומד שדייך ברכבו. אמנס בווכ"ת סי' קמ"ז הובא בפ"ת סי' קנich ס'ק ב' דלענין להתרIOR בכמה בעדות מיתה היבם גם לשוי' הריך רק ע"א הכרש מה'ת נאמן.

ויעיר ר' הנובי' ומליה עיר' ולא משום דידייך תמהותם והוא נגיד ר' הראשונים, דהנה הרמביין בכעיא דע"א במלחמה בנסיבות קט"ז ע"א כי' חיל לולדיר איפשר נמי מהו ותני' חבל וכור' ומת סתום במלחמה משמע וכור' ואפי' התרIOR נשוויתן עפ"י עכ"ם מסל'ה כשי' עפ' עד ע"כ. לר' הנובי' מה ראי מתייחס ממליה דרש לש' דידייך לפ"ד הנובי' ונאמן גם בלאו דידייך ולהכי נאמן גם במלחמה משא"כ בער אחד דב עי' דידייך ובמלחמה לא דידייך. ובסוף ר' הרמביין הובא ר' הריך דכ' ש"מ אשה ועי' בספינה שטבעה והכירו מה לא מהימני וכ"ש עכ"ם מסל'ה, ומכוואר הדיאך דידייך גם מסל'ה אין וכות' הרוא"ש כליל ליב' כי' לבגי' נאמנות עכ"ם מסל'ה בעדות שכ' שבת' ר' פלטוי גאנן התרIOR לכהן מקין מעדות אשה וכי' הרוא"ש עי' זקי' של גאנן פריכא הוא וכור' אלא חכמים זיל' סומכין על אשה דידייך ומינסבא מותך חומר וכור' עכ"ל. הרי מפורש דעתמא ומליה' מושום דידייך וגבי' שכ' אינו נאמן. ור' תשר' הרוא"ש מובה להלכה בשוע' אה"ע סי' ז' סי' עכ"פ לשוי' הרוא"ש דסיל' דאין ע"א נאמן ביבמה, מכשי' במליה' דאיינו נאמן.

ד

פעיה, ייך כלל תרציה.

ד) ע"ד שאלתו אדרות אברך אחר, ששחה יותר מעשר שנים ולא זכו להבנותו, ועל פי דברי הרופאים נראה שהמניעה מארתו, ואומרים שהחברה לבודק את הזרע מקורם, ושאל אל רשי' להוציא זרע' לבטללה, לצורך בדיקת הרופאים, כבר התפזרו המחברים בענין זה תשאלתי כמה פעמים, והוורתי להתרIOR, ועי' ביש' סי' כ"ה סק"ב מש"כ אם נמצא דם بعد של אשה ספק אם הדם ממנה או ממנה נראתה לאכורה דמותר להוציא זרע' כדי לברר אם הדם ממנה, דאין איסור לשמש להוציא זרע' והכיא ראייה מביבות ע"ז דאם ויקב הניגד בודקין אם נתרפא, ומণיחין כי' פוקרא, כרי' שיציא זרע' ויש לדחות עי'יש'. ובאמת יש להליך דשאני התם דוחשנו כדי להתרIOR בקהל, ובשות' שאלת' יב"ץ ח"א סי' מג' כי' בטע' דידייך ואברך לצורך שעה אף להוציא זיל' להשתינו על הארון שוי, כראשכחן לענין בדיקת הנקב בגבוחה ו Dichy' דמתבוקן לי' אכ' פוקרא בנסיבות עי' ש'ים דאסטור הומר זה הותר מכללו לצורך שעה, אול' חותם דוקא עי' גרמא וכמס'יכ' יהיש' בנסיבות שם דין ט"ז. ואולם הא מכורא בדורות'ם יבמות ל"ד לא חשב מעשה ער ואוון אלא כשמתרין להשתית זענו ורגלי לעשות כן תמיד אבל באקראי בעלמא שוי. ואם שהב' החמיר בזה בס' כי' מ"מ לצורך שעה ייל' דשר'.

בהרשות בית דין טין מופתק, נקב בעד אות פלוני, ולא נמצא הגקב, והרב המסדר כתוב ששכח. לנבק, יש להזכיר דקה אחרת שאין טין מובהק בוגט, שהגט הכספי נאבד מיר השלחן וחיק גט אחר כמשמעותו של ס"י ש"ח וכמשמעותו הרומי באה"ע בט"י קמ"ב ס"א, ועוד והוא העיקר שאינו חזר ומנגיד וא"כ יש עדות בורורה שהגט הבא נזיף ביד השלחן, ושהלני חוץ. ונמלתני בודה עם הגאון חוזן איש שליט"א וזה אשר העלינו להלכה.

הנגה בחושש הרואשן יש לחקל ע"ג. דעת הנשלח ע"י הדור צרך קיומן התוויה [עדי בפתח ס"י קמ"א ס"ק ל"ג בשם מהר"ם להלן על הפנים וצ"ע] וכש"כ גיטי ר' זין ראין בהן מקום דירת הזוג לא מקרי עיר תחימתה, וככמה יוסף בן שמואן איכא בכל העולם, ואיכא למייחש שהשליח אבד הגט הכספי והשיג גט מיב"ש אחר, מ"מ לכל זה מספיק עדות הרושה שנתרבר שבעללה של זו האשה הרודה בלאמו שלה גט כשר ואמרין זה נשלה לה זה שהגע, ומה שהחשש הריב"ש לנابر חזקיי איינו אלא חומרה בעלמא כמשמעותו ר' זין ס"ק מ"ד ובפתח ס"י קמ"ב ס"ק יה בשם אהרון ויש להקל במקומות עיגן זונם ייל דמה שמכoon. ראשיתו וסופוון בגין שורות ראשונות כמו שכותב בהרושא, אעיפ"ש שאין זה טין מובהק, ובפרט דרכבה יודמנו אין טין לבני חומרה זו של הריב"ש מהני גם ציוויל טינאים גורמים]. אבל עיקר החשש אחרי שהעיז עדרות גדורות במורה בכח בירך דכשר מפי כתוב, שהגט הנשלח נקוב והעיז כן על פי סדור הגט שנתקן כן משום חשש הריב"ש פן יאבד הגט ויזיפ השליה גט אחר. הרי קמן עדות שהגט הבא לפניו איתן גט הכספי של הבעל, ואם יבואו דברי כלום שפטעו חתמו עורותם קדום שניקב הגט יש לדין אם נאמנים עיגן דמצינו לפעמים חורדים ומגנדים כמו בודעתו בו דרמאי הוא בב"מ כ"ה ע"ב התם בשעה מעשה ייכר לעירם ולבר"ד שהוא רין מודמת, שודאי טעו העיזים, אבל הכא אין כל ריעותה באמידה ולא נתכוון לומר אחרת מאשר אמרו, אלא אמרים שקר העדנו. והלא הם אינם ישאינם לחותם קודם שרואו הגט נקוב שהרי מעמידים בו עדות שגט זה של הבעל הוא בסימן זה, ולא אמרו בכתובות כי"א ע"ב אלא לכתוב אשרות קודם שהעיז אהירותו זיהיו אבל להחותם הוא עדות שקר ואינם נאמנים אהיך.

אולם יש לדין בוה למשמעותו ר' זין ס"ק ל' דוחוק בעדית שיק לומר כיון שהגנד שב אינו חזר ומנגיד, אבל ביד נאמנים. ובכ"ט נתלה יצחיק שם נסתיע ג"כ מד' אשורי הרשב"א בח"א ס"י שס"א זהה דשות הרינויים שפחותו שתות לא משכחת דק אם הרינויים חורדים ואמרם שפטעו בהשומה. ומברא דביניים לא אמרין כיון שהגנד שב אינו חזר ומנגיד. ויעיריש שהטעור מס' מ"ז סעיף כ"ה וכן גטה המני להגר"א בס"י ל"ט מהא דפי מ"ז ומהש"ך ס"ק ס"ב. ויעיריש מה שמתפרק בנח"י. תורה בוה כיון ועיקר הסימן לצאת מחשש חילוף הגט, ובאמת אחר לעשות טין מובהק ולהוציאו למקום הנחתה, ואין הודיעים חותמים על זה בדרכ' עדות אלא כדי שיתברור אהורי כן ורשאים להחותם מוקדם אלא שאין זה

לא דוחמייא ממפורר פורה בריפ' מל היה וכ"כ הוסיף ביבמות שם שלא התייר דק עיי גורמא. ועי' בכ"ש ס"י כיה טק"ב שכ' למילוי המש"ס ריבמות עיי גט לבודק את הדם מן האשה או מן האיש עיי הצעאת וועג, וכי ריש להליך דאן או"י מיבורות רוחם דהו ר' קרי להתייד בקהל. אולם טעם השני שכ' מעכ"ת ודיש מבוגנים חורה מבחון שהוא אסוד ואוריתא דזקא בעשרה ומתקין להשתית הועז ולכטול מפזיר דומיא דער ואונן, אבל באופן שעשה כן משומן סבנה לא הוה דומיא דער ואונן זה נון, ובאמת הדברים מפורושים בתוס' יבמות ל"ד, ולא חשב מעשה ער ואונן אלא כמשמעותו להשתית וועג ורגל לעשותן חנן תפיר, אבל באקדאי בעלמא שר, וכי' הטור הרומי באה"ע ס"י כיה ס"ב. ואף שהחבי מחריר בזה, מ"מ בכחיז שר. ומ"מ שהחבי מעכ"ר מ"ד התוטטה בפ"ד ר' גנזה הל' ר' שהי' ר' אמר כל כ"ד תודש דש מבוגנים חורה מבחון ומדה מוק לדש בפניהם חורה מבחון, ובאמת לגורסת הגר"א ר' אמר דק מוק ונודס שם ר' בר' ר' אמר ואח"כ ר' אמר כל כ"ד חודש דש מבוגנים חורה מבחון אל' הלו איטו אלא מעשה ער ואונן, ולר' מתייר דק מוק ולא דש מבוגנים חורה מבחון, וכן מברא בר' חוכבת הרא"ש כל ל"ג טין ג', המובא באה"ז ס"י כ"ג באשה שיש לה אוטם ברחם בעין שאין השמש דש כראוי לו ומטען האוטם פעמים שהוא דש בחון, ועלעלם הוא זורה בחון, שכ' יראה שהוא אסור כיון דלשלט הוא זורה בחון וקורין כי' ושוחת הארץ. וגועז ממשמש במקודם דהותם היא ממשמש בדרך כל הארץ אעיפ' שאין זורע ראי לחוויע טדי דהה' עקרת' תקונה וקנטנה.

והנה. במשמשת במקודם הפייסו כתה. מהחביר בשות' חמות שלמה ובשות' צ"ג, ובאהיעזר ח"א ס"י ס"ג כתבי להוסיף דעיקר לאליסוד טווע שאיטו בקרך כל האורץ עיל כל הני ג' גיטים ממשמש. במקודם משומן סבנה דבוחה ר' בר' כר' כל הארץ וכן כל האורץ סבנה. ויעיריש להסתפק בטורחיך דק אלו. אין זה כריך כל הארץ. תע"י בירושלמי יכחות פ"א דרכ' סדין ובוגנות צין ירוש' שם לבני ביאות אחרות מה שמתפרק בזה. ובאמת בירוש' שם הכהנה כדי למעט הנאה, והנה בשאי עירות דאל בעין שכבת זרע כמשמעותו יכחות נ"ה, מ"מ הי' מקום להסתפק ובגעין שייה' ראי לשכבות זרע, אבל הא גלי קרא בסנהדרין נ"ה רשי' לשכבות זרע, אבל כדרך חייב. שב ראיתי בס' דבר אל' להגר"א קלאנקי זיל שפלפל בזה בס' סי' והעליה גם בזידון שאלה עיי נורחיך דק להתריא, ובפרט בזידון ר' זין שיל ביט, ולמשמעותו ר' בספר הישור לר'ת, הוכח בשות' חמות שלמה, רבכ"ג שוי. עכיפ' ייל דאסדור תורה לייכא, ואינו אלא מדריס, ומשום מצות עונה התירו כמשמעותו הרואה בשמות' קתובות, והגנו מסכים עם רומעכ"ת להוות היתר בדבר.

ביה יט ד' ייב שפט וועג
 ח ע"ד הגט הנשלח עיי כי דוד אמריקה ונכתב

לע"ל, אבל כל שצוויתו נכם צונן במלצת מפניות זוין לנו לכס מהחוב
בגנוף מודם מישרתו פול היטלה כהולי כבאים עמה, ודיוקני
מלשון בז'ואה'ך כמו שדיוק מעיל' זוקה מרן צויה' וכוי' נלך וכו'
שצונג מלוחה ספ"כ גס נס' פטורת ס"י מה'ח ס"י ס"ג וטל"כ
מלוחתי הון לי גס זונרי ספ"ק געל טרלה נזוי זיל גזילו וו
בז'ואה'ך נס' טרלה נזוי סוף פלי יתנו ומוי נזו קני ומדויק זונרי
על ספ"ק כמותו :

הכל כב"ח וככ"מ וככ"ט וככ"ס וככ"ז כב"י כב"ג כל כב"ו כן מזרדי
כברם"ס וצדרי למחרך אנטחים לטעו :

אבל בדרכם ולבניו כמג'ר טעמאית גוטו :
בדרכם קב"ה קרי ולמר כן דברי על נאכ"ר קמנצ'ין
או שרלטמן ז"ר (ירק דז'ינס דזרוי מעכ"ה מכווןיס) וטאניג
גם עיי חלקי לוייט דזרוי הכרמץ"ס וכט"ז טהרטו ליטש
קמנצ'ין מיטש מז'יז איל וסוטו סטיריך למ"כ הכרמץ"ס פפער"ז מא'
לטאניגות כמו שכתבנו למעניאל וולומר זכייה מז'ול ננדס מ"ז
זוקונטשין דז"ה וקסנדראין ס"ט זקמנצ'ין כל אטימן ייטריך על
כנה ב' טניס ה' נילקה נילקה ווילס סיינט מיטוס חייזן טילס מיטוס
על כטראוו, חיל צפיפות מנטה ג' הין נילקה נילקה כלל וכטנוק
בעין דמי עיינש צפער רט"ז וכן מז'ול נילקוחות לדס צה'
עלים חדס קודס ב' טניס מדרין נמכתה נמלול זטטליס חורין
ויש לה מונדא ר' כמו נילקה, ווילס זה ווועט נילקה כלל,
מויליא זרע נטלאג גמור וויליאו מינקו ציז'ו צוּרְגָּלְדְּ דָּעַ, דָּלְמִי
מסס נילקה עלה כלל, ואסתה מ"ה נילקה נילקה ליטש קמנצ'ין קל' מ"ז
ומנטס חיטס טיטס קומלט זרע נילקה ליטש נילקה ליטש קמנצ'ין קל' על
קמנצ'ין פחותה מג' לדע' נילקה נילקה כלל ווילס צפעריך כז'
כלל ערויות וגס קמנצ'ין ג' ניפסלס כלל טז' נילקה א' ה' פ'
פנור (ועיין גלטש צפ') הוילאות על זונק סטמונין על רבך
אילן (צ' טניס זטס' ר'לוויז נילקה מז'ול ג'כ' מז'ז
עד מהבי נ' צ' טניס זטס' ר'לוויז נילקה נילקה צפעריך כז'
בקודס סטטמונין זונק נילקה ליטש נילקה נילקה (לטש נילקה)
אלכ'זון לדע' נילקה נילקה לא' טיטס זומת ווילס זטטלס מאש
לדאנט'ר זונק חטימות הון כלען הייסוכ' חד' כו' מויליא זרע נטלאג זוקנא
הייז'ה היילוק נון ווילס צפעריך כלען עליון זטס' זטס' זטס' קומלט זטס' קומלט
וילס זטס' זטס'

סימן רמן

7 בעומיהית בחודש סיוון תרפ"ט סעמיותלי יע"א.
שוכס' לכבר ידרי הוה'ג חורב מגע תרשישים וכו' כשת'
מושה יצחק צבי פוטר נז'י רב בקה'ג בטעם עשוואר יע"א.
[עכית בירושלים עזה'ק תני].

אחוֹדְשָׁה^ט זכַחֲסִים קְדֻמִּים לְתֹהוֹ מָרוֹעֵד נְדֹרֶת חַטָּאת יְרֵל ר' צָהָר לְזִוְּחָבָן סְנַכְתָּה הַמְּפָכָה וְלִי זְכָר לְכָבָנָות, וְלִסְמָךְ כְּלָפָחוֹת וְלִמְמָרוֹעֵד כְּמַהְלָלָה וְיכַדְזּוֹק הַתוֹּם לְסִיסְמָרָון, וְלִסְמָךְ כְּמַסְכִּין זָהָב יְרֵבָן כְּלָבָב כְּנָחָת יְזִקְנִים בְּנֵי נְדֹרֶת הַמוֹתָם מְקוֹדֵס כְּוֹתָב נְעָל לְמַעַן כְּלָמָכָה וְלִמְלָאָה כְּמַנְסָבָה יְסִי' לְכָרְבָּלָס מִן כְּמַיּוֹקָן, וְכָנָס כְּנִידּוֹקָה צָלָו הַפְּנִיר גַּס כְּחַוּפָן לְכָבָנִים עַלְפָחוֹת זְרָחָם כְּלָבָב וְכְכָבָצָל עַלְמָמָתָם גַּמָּה, כְּכָנָס כְּזָעֵם נְמֹרָךְ כְּבָנָנוֹתִים וְכָוָן וְכָלָס נְדֹרֶת בְּזָהָר חַס וְטַב כְּבָב כְּמַכְלֵךְ, וְמְהַגְּן כְּלָיִשְׂכָה כְּמַתְּהָרָה לְעַשְׂתָּה כְּן מְפִי מַדְּבָּב כְּמַחְיָה-סְוִוּסָר פָּל צָעֵן נְצָנָלָס בְּמַגְוָהָר נְצָבָה וְזִוְּהָי' כְּמַמָּה מְקוֹמוֹת עַמְּכָיִם צָהָלָתוֹ — וְכָנָס מִמְּכָה תְּלִירָן נְכָמָלִיָּה כְּוֹתָב דִּכְרָתָלָה (וְעַיִן רָוֹן וְלָמָר נְזָב מָרוֹעֵד לְהַלְּסָסָר וְלִי שְׁיָתָר כְּמַעֲנָן) חַלְמָמוֹר כָּבָה וְוַקְּרָב זְמָרָה טְמָנָעָה וְלִלְל לְסִמְמָר נְזָב מֶלֶל הוּתָה דְּלָשָׁמוֹר לְפִי מְדֹבָּרִים יְסָרָוּ כְּנָעִי כְּלָבָר חַמְתָּגָה לְקָמָן חַיִ'כָּ) וְכָנָס שְׁמָמָה תְּלִירָן נְזָב כְּזָוָבָב נְפָלָי וְעַיִן שְׁמָנָל כְּמַעֲנָה זְבָבָלָגָה וְיִתְּלָכָה לְמַמְמָה הַלְּגָן גַּדְתָּה מְגַפְּנִים וְזָוָבָל מְגַחְןָן דְּרוֹן כְּזָעֵם נְכָס כָּלְלָן נְגָזָה כְּלָבָב הַלְּמָלָה לְחוֹן גַּדְעָן כְּטָולָס, כְּיוֹן צָבָא דְּלָעָתִי, וְגַס הַנִּי תְּמָצָאִי כְּן זְכָמָה תְּמָנוֹתָה לְמַנִּין לְפָתָח מַס כְּמַחְמָתָה כְּסָכָנה חַסְכָּה לְחַמְתָּר, וְכָנָס דְּרִיקָה כְּחַוָּן שְׁלָמִים כְּמַתְּמִינִים וּמְמַדְּקָנִים נְכָנָפוֹת בָּלְלָן נְגָדָלוֹת מְסָס חַילְוִיס וּמְזִיקִיס

Maharshag

כבודה"י רוח סיכון מיה למבוי תרפה"ס סטמיהלאלי יע"א
שמחת יו"ט ושוכת לבבון ידידי האברך הרב המתה"ג ח'ו"ב
וכו' כשות' מורה יעקב אבוי נ"י אב"ד בה' מאבאמלוי יע"א.
כעת באמסטרדם יע"א.

והגנה מם שמאמה מעכ"ט על המל"מ נס' כ"ה מ"ז ח"ב כ"כ
חמה גמתקה מדוריו נס נס' גדריו ווספ' לכהודיה ז"ל נל
להבד"ץ נס' כ"ג ורכ' לדנורי צפ"ח נס' כ"ג ס'ק ה' ט"ו י"ס
אגוזו לעניך שלמדו זרף הם ממכ"ת יולך לבתו וכתרו ולחוב שוטטו
בכפלוחה נס' כ"ה צהופן צבנת חסימות ה' ורגות כגען
טימות ה' זכר זכר נרמס כלהב זר' כוי זר' חסימות גמו' ה' גלף
מנמנים כגען צבנת חסימות ט' לח' זכר זרמס כלהב ה' פFER
ד' גלף כוי זר' חסימות גמו' וכען א' כמתינו ככם מטבחות גמץ
ט' מטבחות גמו' ט' מטבח זר' א' גבנעל גל' יונגו' צבנת חסימות ט' מוך'
כלהב ה' כוי זר' זר' חסימות גמו' וליכ' מטבח ט' מוך':

זהנה נל' למגנ' מל' אצלי מ' ב' נל' קה' סדר' נכל' מוד'יקו
ברמג'יס' וכ'ע' ובל' כפוקיס' לכתוג' צ'יטס'ור צ'ל'ס'
הוס'ו נט'ויה צ'כ'ת ז'ל' נ'ט'ל' ד'יו'קו מל' נ'ט'ל' ז'ל'מ' נל'
נט'ז'ו ה'ס'ו נ'ט'ז'ה צ'כ'ת ז'ל' צ'ל' נ'ט'ל' נ'ט'ל' ז'ל'מ' נל'
מ'צ'ט' מ'ל'מ'ו'ס' פ'יל', ז'ו'ק'ל' נ'ט'ל' נ'ט'ל' ג'ו'ר' צ'ל' נ'ט'
ל'ט'ס' ה'ל'ו'ס' נ'ו'ל'ו' ז'ז' כ'ו'ס' כ'ל'ס'ו'ס' ה'ג'ל' כ'ל' צ'א'ס' ג'ו'ר'
הי'ז'ה נ'ג'י צ'ו' נ'ל'ו' נ'ט'ל' כ'ו'ס' ז'ו'ק'פ' כ'ל'יס'ו'ס' ו'פ'ז'ו'
מו'ז'ו' ז'ז'ו' ה'ג'מ' ש'מ'ג'ו'ס' כ'ב'ס' צ'ס' כ'ל' ס'ק'ג' נ'ע'ז'ן צ'ו'ק'ה' ב'רו'ת
ש'פ'כ' ו'כ'ו' ז'כ'ו' ד'כ'ו' ג'ו'ר' ד'כ'ו' נ'מו'ז' נ'ל'ו' נ'ט'ל' כ'ו'ס'
ו'כ'י מ'ו'ז'ג' ד'כ'ו' כ'ס'ה' ש'מ'ג'ו'ס' כ'ה'מ' וכ'ב'ס' צ'ס' כ'ג' צ'מ'
ש'מ'ת'ו'ו'ל' ש'כ'כ'ל' ח'ז' ג'נו'ס' ז'ו' ס'ל'ס'ו'ס' ה'ל' ד'מו'ז' ג'ו' ז'ב'ז'ו'
ז'ע'ו' ו'מ'ז'ק'ק' כ'ב'ס' ד'כ'ו' ז'ז'ו'ר' מ'ג'ו'ל' ד'כ'ט'ו' ת'מו'ז' מ'כ'ל
ע'ז'ו'ו'ט' צ'ה'ו'ו' ו'כ'ה'ג' ד'ע'ל'ח' ג'ל' ד'ל'ו' ד'ו'ק'ל', ז'ו'ל'ו' ד'כ'ר'ו' כ'ר'
ה'פ'כ' נ'ס'ה'פ'ק' נ'ה'ז' ל'יו' מ'ה'י'ו'ל' ש'כ'כ'ל' ר'ק' ד'ו'ל'ק'ג' כ'מו' נ'פ'נ'ו'ס'
ט'בו'ל' כ'ו' ז'ג'ר'ו'ת' נ'מ'ז' ו'כ'ו'ו'ל'ה' ה'ו'ג' מ'כ'ה', ז'ו' נ'כ'ו'ו'ה' ה'פ'כ'ל
ד'כ'כ'ג' ג'מ' ק'ה'מ'ל' כ'ס'ה' ז'מו'ז' ג'ו' נ'ז'ו'ו'ל' ז'ו'ש' ו'ל' ז'ב' ז'ו' ז'ו'
ה'ס'ו'ל' כ'ה' ו'מו'ז' כ'מו' ז'מ'ל'י'ו' צ'ה'ו'מ' צ'ס' י'ס'ו' ד'כ'ת'יו' נ'ז'
ל'ט'ל' ס'ל'ס'ו'ס' ק'ל' כ'ל' ג'מ' ג'מ' נ'ס'ו'ס' מ'ה'ו' ו'עו'ז' נ'ס'ו'ס' ס'ר' ר'מ'ז'
ד'מו'ז'ס' צ'ל'ן מ'ס' צ'ג'נ' ז'ו'י' ה'ס'ו'ס' ג'ה' כ'ק'ל', ה'ל' כ'ל'פ'כ'ל
כ'ס'ה' ז'ז'ה'. ה'ג'ל' נ'ל' כ'ל' ז'ס' נ'ל'ג'י' כ'ב'ס' ח'ג'ג') נ'פי' ה'ס'ג'ר'ה' צ'כ'צ'נו'
ד'ע'ט'ס' צ'ל' כ'ס'ה' כ'ו' מ'ס'ו'ס' ז'ו'ן' נ'ל'ס'ו'ס' ה'ל' ג'מ' ג'מ'ו'ו' נ'ג'ל'ל'
ל'ג'מו'ז' ה'ל' כ'ה' ה'פ'י' נ'ב'ז'ל' נ'ג'מו'ז' מ'ל'ס'ו'ס' ז'ל'ג'ג' נ'ג'ו'ו'ז' ו'כ'ז'ו'ז'
כ'ו'ז' ז'ס'ו'ס' נ'ל' ס'ו' נ'ט'ל' כ'ו' ש'ג' ז'ו' ז'ו' מ'ל'ז'ו' ז'ו' י'ס'ו'ס'
ה'מ'ר' ו'כ'ג'ל' מ'ז'ק'

כללפי כייל' יש מקומות שם נזירין צבויו לelow נצטלא כו' מה הולך
לגורן היה תיקון וגויוכר למקורה ממות פור' ודרתלה
הממשו לבקל דעתך, וכמו' דעלתיו גורלען חד דומחר נטעט ניזמי^ג
בשפטיך מושע דטובך כו' לוול שמי מלך ומוויז וכוח גיא'
ומונע עפ' הקדשה כייל', ורק נצטלא גנמי למלחות מהווע כו'
תקופך בהיימור היל נגורן היה תיקון כל' מומו כ' — יוסר לין
ככמי לאהווען וויסס נטריכא :

ידיעות דומ"ס וט"מ כלונ"מ.

וכובר קגנרטס הראשן שכתב בתריה שלחה לו
לפי שודדים שנה הנה לא דרייטין עז עתה שלחה לו
מה חדש ייחד עם עוד קגנרטס נдол כובר ודר'יקת דוד
מאש אאר, ואוח שיש בהם גם דברים נכוגנים אבל
גם רבודם שאינן נכוגנים ולפעמים אישיותם מתייחס
דברים מפוזרים כי לפום חזופה שמשחטה. להלכה
הוא ברור כמו שכתבתי בספרי וכל האמרירך שנכתבו
בירוחנים הם רבודם הכרונן מסברות עזם בוגר בדברי
רובתו הראשוני והאתגרונים אויב נגר מקומות
שהזכיר בעזם, וכבר באחריו הרוברים שכתבו אבל אני
רצוח לפרט רבודם אבל שלא ניתן ליכתב בירוחנים
ונமורות כל אש ואלה כי בדברים אלה אין דודשין
בשלשה כמו בעיות כואית בחגינה דף י"א, והוא "ש"
שלא בירחון גשלל לאלפים וגם לאגשים פשוטים
ודוחוקים מראית השם ויראת חטא ומוחשיים רק לבל
היתר לדמות תות עזם, וכבר הדעת שצורך להשיטים
מלתהייד ייש לעק שלא לעשותה ה מפני חשלום
שרתו בדתיבת כאשר אני מהג בות.

אנני ירידז,

סימן טו

בעניין זורקת איזה משקה בוגוף דאייש שעשופה שלא יולדר ששה חדש וואח"ב חזר כבתיחה אם יש ע"ז איסוד סיורים

עשי'ק ור'ח אלול תשכ"ה.

מעי"ב יידי רוחני הרה"ג מהר"ר אפרים גראינבלטם שליט"א.

בדבר ששמעת שהמציאו הרופאים החדש זריך
בנוף אגושים שימוש זה לשנה חדשים שלו

בדבר ששמעת שהמציאו הדרומאים מחדש זרייה
בנוף אגושים שמועל זה לששה חדשים של

מן אף לצורך בדיקת הרופא לרופאות אוין כלום.
אלא אולם הוכחתי כי זו לבטלה והוא אסיד באתו
הסוד עצמאן וגומג וריהה מבוגנים וודיריה מבחן לא
הה מסבשה עז' וואנין ממש כמפורט בסוגר במתוך
הה דמעשה עז' וואנין הוא בשלה כדרבתה. אבל דש
הענינים וזהה מבחן הוא אותו האיסור עצמו ומהשא
הה חונן שהוא איסור והוכחת דע לבטלה. וכן כל עזנו
ההות עז' לבטלה הוא באיתו איסור עצמו בגין
הכישות בסיס על האבר בין במוק בשרות תמייש לרוב
ההיסודות וכדומה, ואיבך באם הוא לבורך הרוטאותו
ההיתריה והוא משדים ואינו נחשב לבטלה כיון שהוא כדי
ההוביל להוליד בנים לילך ייסוד זה כשהוא עוזה
ההעומן שפועל לבדיקות ורק במשמעם בידים אסורה
ההעומן לא תנאה ביד שפה לא תוחה אף לצורך הילרת
ההו בבריאות.

ומשכ בתריה זה לדעת כי איסוד והזאת זר
את ממשלה לאין, נגאה מלשון זה שסובר בתריה
זהו רק מרדבנן, במחלוקת מכך היה שטוא סעה
זהו לודם בן כי הצעת זרע לבטהה הוא מגדורייתם
שם דמי מיהה בידיש כראיר יוחנן בנדה דרי יי
זהו איזוד חמוץ מאד עד שאיתא בעשע שעון וו
הגד מכל עבדות שבתודה אף שלוא דוקא דוה
זהו איסוד איז איסוד גודה חמוץ כדאיתא בעב
וזמן כי סקיא מים על איזוד דרבנן לא היה שייר
לודר לשען זה, הדרי כל איסוד ההרהור מקרוא דונשمر
כל דבר רע שדייש ו' פננס בן יאיר בכתובות זו

ליבך מאנדר שפרא כדי לידע לפחותו שילויו. אכן איסוד לא תנאי ביר כהונתו מהא דבכון רף עלי, שלכן כתבתי שאם להבירה סוב לערוז מהשתת אחור התשמש בביבו ומכאו איזה להוציא. אסוד בנהג אפיקיא דשערי אני מוקטן ועיי הרחדר רבגדי אצענין, רבגין, הוניך זה או התם שאין לו אשה תניינז הו אס נסם ווילט גאנק שבגידי מהתרה בשאה יישראליין, אבל האס שרשאי בתשמש עם אשתו וותב לבורקה יעישן בתשמש הרודט יעיכ ממנה משאר מהודע שבטענו וגום אם יאמיר הרודא שטוב לברקה בהבלשת דיס על אבורא דבשעת השמש יובל לשמש בהז. ואיך שטא באיסוד זוע לבטללה דלא שיין להחשיבו דורך תשמש והזוא סותם בוה שלא יכנס חוץ לגופה. וטוטו נעל הוא ללביא מרד. יקיז שבעליכםתו דרכן בחרטום דרבנן.

וזה בבבבון שהשכינה הוא שהשכינה דzon ולבוש דzon גזורה אגילה רפ' פמח' בהטהרה ודר'א בבנורדים רפ' ב' א' שהירה סדרין עלאברו והינו שוק הגדודין ומאברהם והתנך בסדרין אבל בבראשית הגי' לא היה סדרין והתנך מטבלה לטבלה זטבלה עלטבלה שהמתריו ישלהסתפק טבון עי' בטבון דאפריל במקומ סכנה לההתעכבר ישלהסתפק טבון עי' בטבון שהמתריו גורחה' ע' בהמייער במקומ סכנה שם סכמן סיג' בטבון, אבל מאין שהוא נזדרוך לדטבונאות להההילד אין' בזה ווואיסטרו ואית' לבטבונה. ואיזום לא' תתקני גםבטבוניש בהטבוניכט לא היה זה וינאיך בו' ווותה. ואם יאמרו הרוופאים שני' עיניגים אלו לא' טב לבטבונקה הרי מAMILIA יהיה אסדור באוניגים אלו מצד האיסדור ולטבון, ישלהתיריו לדרכ' מטבוניכט ולוילוות מטבוניך להחוך בטבון, משם ששם איסדור וזה הוא מצד ההנטנא ודו' לטבונה והוא במעשה עדזונען כדואיתא ביבמות דר' לי' ז' ובכאנן תא- לי'יכא איסדור רטבונא ווינאיך ביד ליכא בזה, אבל בשיאמר הרוופין שצדריך ליקח בבגוף האשה תיקוף. אחד הבעילה שלטבונא ילבול בבית הרוופא, בונה כתובתי דזטא פריטזנות גחליל שאיך כדילעשות כן מאחד ששיש העאה לדרכ' מטבוניכט ולוילוות מטבוניך, ואם אי' אפשר לברוק אלאבאומן והזה הוא יהיה מטור, והם דברם ברוופין לרינאי, אבל לטבוניכט בביבות ואוחיבתכל האשה לבית הרוופא הוא ואדי טבון אם איך טוב לברוקה בטבוניך, והאברון ששבותב תהיירין שאמדרן שאטסדיין בזה טעה כי אמדרן רק שלבונול בבירין הרוופין ליאזרוך זה אינו בדאי, ומAMILIA כל דרבי בתהיירין, מטבוניך.

זהה של מתעבר ש להתייר. אף שבם על זה יש לפסקל, מאוחר שהאהשה ליכא סכנה בהטעבור. ובשביל היראהו שחויז לא יהיה הולך בראיין אין להתר שמשם במקן, אבל אליו מבחן שהרשו פחדות ששוליך יהוה חיו פור, עלל שהוא תחולת מהו אם לא על גופה תחולת בענייני שגען שתואג בלב בונה להאהשה. אבל לעשות סדרם להאריך שהוא לאו ואדריתיאן לא שיין להתייר. ואפי בשירותה לטסם את תאהשה ניב אסוד. לא מביאו להגנו'א אמר' עסן ה' ס'ק ב' מה שסביר שתואג איסוד דאריריאט אבל רק באיסוד עשה מקרוא ומשחתם שלבן לכאנ' מלוקות אלא אף להטבון' שהוא רך מרבדנן ומוי אין להתייר. ובצד מה שהרושא אמר שם יהוה לו דודע יהו עוריים אט את. אבל החש בעולם הזה יוטר קרוב שיהיה נב בריא ושלם בכל אבריו. וגם אם תהיה בת איננה בכלל סום והשש. אך נימה שיש לחוש בתורי זימני ברבי בקסלונית ביבמות ר' סיג, ואפי שלעגן' הוא רדאר דבר לא יש אדם אשא משפטה נגבני ומשפטת מצועדין הוו זוק באיתוזק בתלהא זומני, אבל לטעם הגני ההם דרכ' רבי מודה דין לחש במשפטה בפחות מתלהא זומני, האן הוא באשא זו עצמה שיש לדעת לקסלונית שהוא בתרי זומני לדבי. מיט' הא אין חזקה אלא לבנים זכרים. לא לבנות, DIDUTH שאייכא חולק בין זכרים לנקבות בבדרב וה' זומני בונים הא רך נש בעולם הלי הרוב יותה הולך בירא שלל. שלבן אין לה לחש כלל ואם תחישב דעתה גם לשמש במקן אין להתייר. אבל אם מפחורת מעד דברי הרופא יש להתייר

והגבוי ירידתו מקידרו.

וְרִמּוֹן יָד

ל בדker הוצאה רע לבדיקה כדי
לראות שויליד

ד' אדר תשכ"ו.

**מפע"כ יירידי הנכבר הרה"ג מהר"ד ישראל בדור
הנקרא דר' גוט.**

הנה נירון מי שצדיכין להוציא זרע לביקורת הרופאים כדי לרפאותו שיוכל להוליד, עיין בספר אגרות משה חלק אה"ע סימן ע' שבארתי שאיסטור זרע בבעל

תשובה לחטא ניאוף ביד והושוויל
ר'ח סיוון תשל"ג.

אור ש愧ן שגה בעל תשובה מיהם ולא לעזני כהרא
שמעולו הוקביה פירושו (**פ"א** מתשובה ה"ד) דאייא
שנוי חילוקי כפורה שלא מחייב תשובה ווילך אלל זדריך
יסורין להלוך הג' והוא כדיות ומבדיך ומיתוה להלול השם
מסתבר ואיזין לנו בזה אלא מה שנאמר הדוא ברכיות
חויבי מבצע ולא חוייב מתהה בז"ש, שכן של הרצאה
ודע לבטלת תירף אם ונשבתו לחיב מתהה כלשון ר'
יוחנן גודה דף י"ב ר' ארין וזה מטהה בז"ש שליל
מכור, ומופרשות בחז"מ אה"ע טימן כ"ג ט"ק א' בשם
ספר חז"מים שבמחלוקת רש"ל כשל באשלאו נדה טוב
לו להוציא ווד לבטלת, הרי מופרשות דקל מברך ובב"ש
מפיק דפל"ז מש"כ בדורות ופסק כן הש"ע דעון ר'
חמור מל בעריה לאו ר' קרא. אבל בעזם זה אנו ואית
Ճאך אם הוא עוז חמוץ מל בעריה שבילה נטהילו
להasha לעבר סבירו גודה בשבל ישוכן תברך פאלין
זה דין אמרין לאודס סמא מטור אלא ודק כשל ר' יוז
יעשה החוד חטא התמודר, לתידיזא קמא דתרות, שבת
דר' ר' דרי' וכו', והזקע בשחכחו לא פשע לתידיז השבי
dotot' שט, וכן שאשותו לא נהמהoli שיעבור על
החותאת וודע ובם ווא פשע גודה אסורה אשתו לעבור
פאלין אם אירוד גודה היה קל לאיסטר ש"ל, וכושיא
גדולה הא הב"ש שחויכו מוה דאייא חמד ממש כל
בעירות, אוילו תב' שມפרש דס' חז"מים אידי' שעוזה
הראש ישיכל צניאנות את אשתו שהיא לא תעבור
מחמת שהיא אונבאה ודק הא יטבר, אבל ב"כ ליבא
וראייה דוד צשאנוטס רוחה הר' הוא יעבור בשיטים וגונז
שתשובור ומה שאמרו וועז והו תווור מל בעריה אונז
רק גונז ווז עריה לאו גנד שיטים ז"ע דרבי הב"ש.
אכל עכ"ש מתקב"ש ראייה שכרת חמיירא מיטחת דבד"ש
ומזדייא ווד לבטלת וממליא הוא בתולוק הוב' רכפרה
תשושבה וויה'כ מכפרין. וגם פשות שא"ז ראייה להו
שהוחזאת זוד קילא מברת אף אם ניכא דוחייב מיתה
בז"ש ממש מאדרוייא רותה מיתה בז"ש קליא מברת,
ובפרט שלא בנגע מזאי ווד לבטלת בכלל החיבוי
מיתות בז"ש בסנהדרין דף ק"ג, רוא שב לא שישיב
גם כובש את גבוחו והו שורע על דבורי בגבוי ונביא
שעבור על דבורי עצמו שנון שם זוד ט"ש מיטחת בז"ש,
ונגס לא חישיב חון שיציא מן המקור בשעת עבירה
ומושור שעריה השורער שור וכון אטילו שחר שנגן
לקידש קדשים, אע"כ אין לו חוקים ממש שלא תשב
הוראי צויא שילאו שהריה לא תשב שוויים אף שאלו
נקט, וכשנמנא חירוץ על מה ששיין, אליי בגאנצ'ה תירוץ
גם על זה, אבל רהמץ' דוחיב לבלוחו בפ' ט' סנהדרין
ה"ב ה"ג ולא נקט למוציא שיל שחייב מיתה ונגס
בפ' מא"ב וחיה לא כרב שחייב מיתה הר' סובר
הראי שאינו ממש חייב מיתה אלא שכונת ר' יוחנן

מע"כ החותם בשם א.ב.ג. שלום וברכת שיקול
השיית תשובתו ייכפר לו כפירה גמורה בתור כל
השבים באמון.

בדבר חטא נזירוף ביד ורגל והזואת ורע לבטלת שורזה
פעמים שבחוור לאלותו עתה שב ממש רודזה
לייעס סדר תשובה, הנה המכתרב ניכר תשובה המשקל
הוא עיניים בתשובה, וחיזי לחשוב וזה כי אדרבא והרבה
דברים מעיקר התשובה כהא דהשבת גול והקל בכמה
דברים פטני תקנת השבטים עד שבזמן רבי יצחק שלא
יקבל מטה כל בחזרתו ולהרמב"ם פ"א מגnilה ה"ג
הוא תקנה לדורות, כי"ש שווא אמור למוד תשובה
המשקל השוחזר איפוא ברוקח הדיה פ"כ לחשובה
דוחה וזה מנייע לשבטים שלן ורבבה לרבים חמת א"א
לפ"טים כל תשובה המשקל שנאמר שם. ומ"ל לנו גורל
מאלייש בן אמרה שיחיה מתבגרת הגות קל ואמר שבו של
ר"ם ונונכנטם לפ"ט שבסביבה הגות קל ואמר שבו
בניט שובטים חזז מאחר (תני ט"ז) אל חור בו, ולכן
ברור שהרוקח לא כתוב זה אלא לזרנוץון וזה גוזלים
שיזעין שאין וזה יעיב בתשובה כל אלול לאלו ורוצחים
להתפרק ולעזם למקם סטאמ שמען של ימנען
תשובה בסביבה זו וישיראו שקשה עליהם טפסק מהו.
ובם ברור שהוא ודוקא ככלא יפסקו בסביבה זה מלמדם
ומקומות מצוטת המגזרי, וכधודוינן רודאבר"ש ב"ב דף פ"ז
שכליל עליה יטורין לרפירה על שאלין אוירע דנורוג
מי שלא מחביר מתחה לא קיבל לעליה אלא באורתו ולא
בצראנו מפני בטל חזקה, וא"כ של למליך מהו אם
דאמר מפני עצמו בתשובה המשקל כשבossil ות
יונטבל למלא מורה ומשפטים מצוטת.
ועיין בבב"ק סימן ל"ה שכח באח התגעית
שמפורס רקאר לחשובה ציד להתגעית איינו יעיבב
בתשובה, וכ"ש פטיגוטים מצד תשובה המשקל שלא
הוור בקדאי ולא בגין שאין זה יעיבב, וגם תבאי דראייה
גזרת, אבל לדם האירות הוא דבר פשוט ובורר תשובה
בעובית החטא בגין דעתו בלבד שלא יתטא לעולם
ובם ציד להתרוסט על מה שעבב, והוא תשובה שתעריך
חותרת, אבל יריבת להסביר בתשובה להתרוסט סחוא ובפתחה
ובם לומר שב בתשובה ועובד חטא שלא חטא יותר
עלולות החתרות על שעבר כדאיתא בררמב"ם פ"כ מתשובה
ה"ב ע"ז, ומפרש בקידושין דף מ"ט ע"מ שאני צידק
אפלול רישע גמור מקורת שמא הרור תשובה בדעתו
אף שעדרין לא ניתן עזמו בכלום ואך לא התענה אף
לא שענו אחר.

ממש

אורח חיים

לא להזכיר אל מתחה לטעם טעם לעז שאן ישודר
טעומו מועלם, שפירשו שוחש אולוי יש בו איזה
טעם מאחר שלא טעומו מועלם, ובמשבב זכר לא סייר
זה והוא פירוש איזה צפ על זו"ן לובוטה דרישו כי
הרין החש לטעות איזה מעתיק לכון כתוב סתום שמניין
משכבי אשת הנעל אצל זכר שהוא לשון של שיך.
לטשות בו.
עכ"ס תאה למשכב וכד הוא גנד עצם התאה
וגם רשייט אין להם אהוה ליה בעצם אלא שכל התאה
היא ריק מהמת שהוא דבר אסור היחס'ך מיטין למחרות
נבד רצון הקב"ה ודרישה זו ווא הווק נבד נבד צהיר
שכבר נבעחו שאתא מאין בהק'ה ובכל וו"ג עיקרים
ובכל הזרוע שבוט תנבעחו על מה שמיין להדרו
ולהכיעין, ורקא מפורש באיזו ת叙述ות יעצשו
ופרשין' בזון משכוב זכר שוא קרא הכתוב שהוא לתקיעין,
ומשיכ' בזון כשים ממש שהוא במקליאו
מעלה דקדאיין בסכמיין דף ס"ז עב' חורי הדריש
שגורם לתקיעין גוירות סטם ויעשו לאחכץ' ח'יו, ובפסרי
לייבא אלא משכוב זכר לביד דוש'ץ' אויל' ויתה לו גורטא
אותה דספרי, או מצאו במקום אחר. חיינן דאך שנאמר
ב乾坤 הרשות דארוי ליזון וועבות על כל העיריות אל
בפרש הספרי אלא על משכוב זכו וזה משם דכל
העיריות הוא ודאי בתאה ואינו להזכיר שלון חורין

שלישיות מגנאי אף לבני אדם שם כל הפלם
הראשים מבוין לבעל עבדיה ומשכב זכר וחוף בעני
הרשות השניה שועשה עם העבריה הוא מהול ובודו שוויז
חווק נדול נגד היוזחיר, ועינן בסנהדרין דף כ"ט ע"א
דאמרניין לעידים כשמאמיין אותו שלא עירוי שקר
בשביל מחות ממון לפני המסתגה ועוד אשי אמר לי
ונון בר מך וזראו סהרי שקי אוגורייריו זלי, חרי
פירוש שוויז עזה סוביה לחוק עטש מכותות האמן ומכו^ר
בן היא עצה סוביה ננד החות עבדיה מגונת בוויז זל
שלבד שחוא ננד התרחש באיסור תמד היורק גודל
הוא גם ננד עצם האונזיות שנעשה של בזיי בתכליות
השלופת, ולא רק שגוא גנאי הווא גם גנאי היורק גודל
כל משפטהן.

דוחובות לא הוקשה לו מנוסח שאין צריך לברא שיפורין
שם וברם מתבענן ומואסן מגד איסתורי התרור, אבל
הוקשה לו על לשון הוועבה הנאמר בכוור שוי פעניט
ב' ב' יהודתי כשבאמורה איזותה בלוא ובכ' קודשים שנאמר
העונש מה שלא נאמר כן בשאר איסתורי עירות דאמ' מגד
האיסטרו מ' יט לא נאמר זה בשאר עירויות, וע' תירץ
בר קפרא שחואת תביעת הקביה בהקרא להרשעים,
שלעביה זו רושכבר וכורו גורי לכיכ' מל' תואה מגד
הטבע טבראי שיחיה להם תואה למשכבר הנשים ובבל
תחאה לא היה אפשר לקיטים יושב החלל דואתיה בכם
בשני מקומות בוימן ודו' ס' ט' ע' ובסוגנדורי ס' ס' ז'
ע' ע', ואל אפסה השיחיה שלגא שיחיה לו תואה לאלה
שחומרת ולא יתירה לו וזה לאשיותו שיחיה לאלה
שפלוון מוקיע לא הדמי ע' טפליה שהוא מתחמע
שלגא נברא בתחולת התבリアת פלאגא, אבל למשכבר וכורו
לייכ' שם חאות מגד הביריה והול האותה לה הוא ריק
וינהה מהתבע לדך אוור אשד גם ורשייט בעיל תואה
שלגא מגען מגד חטא וחון אין הוליכ' לשם שיצר הרע
זה איןין אלא מהמת שוואור דבר אמור שהוא כבוי להכעיס
ח'י, והחולק הח או דרשוש הר' איריתא ביזומא דך לע' ע'
שמחוין עצמן נאה הייחי וסדר ביצרי דוויית ומחיבין
אווון ריק מגד שיזוף מזחיב את הרשייט, אבל על
verbora דרשכבר כורו אין להרעש העובר לו וזה טענה
לטחן את עצמו כי לא היה שייך לתהאותות לעבריה זו.

ועזין בפרשיותם גנריות שכתב כלומר שמנת
אשרתו של יתרו והפס זל נזון, וזה המותה זהה וא
שיר על כל איסורי עירויות שנאמדו שם בפרש ולא
נקט לשון הועבה בכלים אלא בוכור, אבל דעת שפירוש
רש"י הנודע בגדודים הוא פירוש מוטעה ככמה מקומות
ואינו מרשי"י שאיויה מעתיק טויה ומשבש בכל אופן
אין לפסח על לשונו ואם היה העתקה מפרש"י פשוט
שהתיה הנדרסת שם כלומר שמנת את אשתו והפס ז
של כדור והמעתיק הוסיף תיבות של יהודר והוא מטעם
שלשונו של אשתו אשר דובזק שא"כ והוא מטעם שהיא
הויתר ולכוון לרשות כוונת פרש"י והוא מטעם לו על
לשונו ולכוון דואת כל הנשים אסודות אינם של הויתר
לרכך גינה בדורוב של גנות והוא טען בדור, בלשונו
שכתבתי שאטפוח והיה בתוכו כן הויתר הוא בתום ווא"ש
שמנתיז נשותיהם והליכין אצל משכוב צור, ופסות
שם"כ שנותיהן אין הוכנה כאן לעניין הויתר ואיסורו,
לאו ממש והקירה לא יירדי אף כי היו השוד לעברו
על גנותם עירויות אלא על משכוב צור, שונ"כ הויא
נחשב תועה אף לעניין התהאות, אבל שיר בכאן אף מה
שאיתא בע"ז דר' כי"ג בע"ד זאלך פרעוש או יתיש ה"ז
בומר שהוקשה למש"ל להכחיש הוא מין ומיין והמם בעי
למיטסעם טעםם דאסודה, והתה מגני אין השיר שאליכם
תאות שביעית לאדם לעבדו עבדות אלל כדפרש"י חותם

שלישית תבניות אלו דנו בקשר של שפה והם מושגים
 הרשימים מבוין לעיבוד בפדרה דמסכוב ועוד וביעוני
 הירוש השני שעה שמו העבריה הוא גודול ובודו שהוח
 חוק נבדל גודל צחצחים, פזין שנאמרו שם בפרשא ולא
 ואמרינו לעירם כשבטאים אוטם של א' עידן שקר
 בשבל תאות מבחן לי מסקנאנ' דארץ אש' אמר לו
 נתן לך מ' וו' סדרי סקי א' א' ר' ז' ל' ת' ר' ז'
 פירושו עצה כובה לחוק עצם מתאות המבחן וכמו
 כן היה עצה טובת נבדל תאות עברית מגנות ובויה זו
 שלבד שהוא נבדל התורה באיסטר מהר' היור גודל
 הוא גם נבדל עצם האנושית שנעשה של' ובויה בתכליות
 השפלות, ולא רק שטוא גנאי הוא גם בגני היור גודל
 לכל משפטה.

העזה הגורלה הוא למור תורתה בעיון שהוא מצל
 ושומר מכל העזריות ואף מהרשותם דיאיטה דרב' ב' סוף
 וצמ' ומשבתו לדבירו תורתה ורוחיב דעתו בחכמה וכ' ש'
 שייעיל לו לתגמול מיזייד דיברות בו הוה.
 ונגנו נומר בברכה שתאה תשובה שלימה וגמורה
 והתגדל בתורה וידראת ה'
 משה פיננסטיין

סימן קיון

תשובה לפניות שונות

ו' אדר תשל"ז.

כבוד העלמת תחותמאות אשר רשות לשוב בתשובה
בגמורה הש"ת יירוגנת.

אריה עבדה והוא ישיג אותה עבודה ותצליחו ששתבעו את החלטה
על הש"ת. אם החתום שבעל רשות יוציא לפניו מסקנה כי החלטה
זה יותר נכון, אבל גירסתו את לידע אם גם הוא רוצה
לשוב בתשובה כדי שלא תכשלו אחר הרגונה לולל
באיםו נגה, אך יש לסמן משם שלא היה נסיך
אחר הרגונה. שורין עם בחרור זה אפשר לשורין ישבות הנישואין
בונם קער, ולפרנסת אין לאגון שרשית ייבנן הפרנסת
ברוחם בוכת התשובה ושמירת התורת.

עד צירוף את לדעת כי יזריך זריך ואדם רק בלחש
על הש"ת אבל לא לשם אדם דאשורי בסיס הפתא
רק בקשר צורך כדי לידע רק לשוב בין כגד והמלכה
בדאיות בצלם דף פ"ז ע"א ובפרט שאיטת שם שהקב"ה
מנני קודר חומן אין בכח להסביר לכל השואלים דבר
הלא, אבל בו שגה הלהתמה לבבב' למלה ומלה
בין לנצח עשה סובב, ולכן סובב שכבה לאיל מוחמת
שצווית יתירע דרכ' פאניך שטאצ'ל' מטה'ו ונום אין
מכיד, אבל בלא חותמת אסוד לגנות החתטא לבני אוט'
ודק פ"ז איז' איז'ות הוועל' סוברים שבידי עני כורדים
של אומנות מוכפפני ווועסאי ליפבור על כל דבר, חדך
התורה הווע לאחסוך וחוי ולמד ממעשיהם, ורק לתועלט
ללמד ודכי התשובה וליעץ אם יש עזה לעמוד גנו
צד הרע צורך לבלוט אוט' לאוט'.

ובדבר אס צירפה את לוגג להבהיר שירוצה לייש
אותן לאשה, ואדי את צירפה לולות לו, אבל אין
דריכת להנגן לריאיה וכחיה ודעט ואושמה שפדיין
לא יידע אם ירצה בכל השדיין ומכלא אסוד או להנגן
ההמורות אדר, אבל את בוגת שפדיין באל
עד פסח קפה לפניך התשובה בירור דבן מפושך בכמה
מקומות בגמ' (בג' בקדושים פ' ע"א וע"ב) ואדי והן
לו, ורק אוורי שוחזין ששה לא לשוא וורבר שכבב
אמר לך ודבר בדור הגישאי, זריכה את לומר רק
בוח שנודמן איה פעם בשעה שלא חית לך כובד
ראש כלך לעמד גדור המפהה בדורו רצוי תפמי הרבת
ותחיך מטורחת ומצעיטה על זה שאייד דבר כהה עד
שיירר מבדיך שאין לו לחוש שיארע גם כשותה
נשאה לו, אז מאוחר שחוא רשות בר מנגני שחכרי
המעלות שלך לא קיזו בו שובל וה שאיעט איה
פעם מארח שיכד אוטך לעשרה שמתה תורה וגוצחה
שיש להאגמַן שלא השהה את שוב בוה ותהי אש
מסורה לעבלה דין התרור.

בדבר בוגת כתובות כתובות אין צורך לתנדן למסדר
הקריזוי, כי מאוחר השהונת תנות על כתובות רדי
הסכים בוגות תחוללה ושוב ליכא קפזא מהוויב
בכתובות תחוללה אף אם באמת אינה בתוללה אם לא
הטעאה אוטן, מאוחר רודצה להתחייב בכתובות בתוללה
לא גרע מושפטת כתובות, וכמושטת להבותל עצם וווע
בגון ליבור בכתובות כתובות, וכמושטת להבותל הסטם
מכביר בכתובות בגנותו משה היל' אה"ע סמן ק"א
ויפה שעשה הרב ההור, אך גם בעSELLה מאוחר אם בעSELL
ישראל כשר שכרה להנגה שיאינו גונגע לענין איסור
בוחה ורשות גונגע.
אלא לענין סך הממן אם החתום יודע רשות בכתובות
בתוללה ייכלם בתוללה ומכלא אין גונגע
והלמסדר קידושין ולא לשם אדם דרכותבי לעל'.

שי הלב של שבר ורצוץ על הענין הזה, הנה זה עירך
התשובה חירפה בדולה על העבר וקבעה על להבא עד
שיציד שלוי יודע תעלומה שלא ישוב להחטא עד
עלום בדאיאו רומב"ס פ"ב מחשבה הלהה ב' וכבדאי
בם התהודה בשפתייה בלבד לפני ושם יתברך שזו
התשובה המתבלטת לפני הש"ת וזה עם ארבאה ימי¹
פנויים שבעזרו היו לה לפחדה, אבל דוא' ש' לשוש
גם מעשה להחותה שוה נקלט לפלנימיות הנוח ונשמה
ויכור מוחה לקלים והאטמי גנדי בומי, אבל מכין שאהה
משוחצת לבצעה גם לדול'נית' שלוחה אדריכת להויה
בריאת בוניה ושכפה ושלוחה ורוחה לבוהה לנו יאסטר ליפוי
כשטען קנים פ'ין בונחדר'ן דלו' דדורות' וויאס'ן בם
נינחו אף שהו קפנץ דאיין להו זונין הא' אם הי'
בדול'ים בני חיזב'ן וכ'ש שהו קפנץ דלו' דבנ' חיזב'ן
כשטען קנים פ'ין בונחדר'ן דפי' ס' ואמר בונ' דבצלאל
יכי עבד משוכן היה בר חילס' מכתבי ייש א' שהו
מולידין או בני מני, וא'ב' ה' פטרון' מצטצ' ומי'ם
נענשו במילת' שגמaza שלא היה וה'ב' עזם חין דק'
הכל ואין מאנ' געט'ל' וזה יעל' למונע מל' דבר איסור,
הוראת שע' מהשי'ת במדת' הדין שמעניש לפעמים
לפעמים שרק הש"ת יודע זו, שא'ב' לא שייך למילך
מוחה שהוא חיוב מיתה ממש אלא שהוא חנא נודל כהה
פנאי תאמיר כי' שוחלק הוהל'ים לנטו' בכל חוויש
כפי' המשמע בספרי החקלאות שנדרפן, ואם אין לה נמא'י
לא יהו פחות מחייב שער' וגומר בשני דוחים
שהוא חלק תיב' דכברה שתשובה נמורה מתפרק
ביה'ב'.

אבל מ'ם מן הראוי וטוב לשוחה להתודות בכל
וליל' קדם שינטו על חטא זה ולומר בה' מא' א'ך
שמוחזר על מה שחתן ומבל' שלא חטא חזר כל
ואנחנו דושענו לא יויר, ועוד רדא חזש' טנקוא ז'ם
כבר קפן תאמיר ז'רדי הגונל' של רבנו נטס' ז'יל'
הדרטס' במאוז' כל בו של זים נטס' ומולך לששה
שלישית טני פעטט, ואין להחמיר תעבירות אל' ותבה
חליק' תאמיר כל גונס'ות, רק חיל' רובייש' שווא' בדע'ן
אחרים לא תאמיר שוגא שיר' רק כושאומים בבית הכנסה
ליידי תרהור בדאיאו ברומב'ס בפ'א מא'יב' הייט' ובסח'
ס'כ' ע'יש'. ובם תראה לאשה שהקדם דאספורי
אם כבר באת לשנין ששייך לה' הש'ת' תשובתך
ויכפר לך יוסיע לך שלא ליכל' שוב לא' בחתה זה
ולא בשום חטא.

משה פינשטיין

סימן קיון
תשובה לאשה על ענייני ביעור

בע"ה, ז' איד' חשל'ז'.
בדבר התשובה על ענייני חבה במשר' חי' שנה במקות
חו'ד סה' בתבוק' ונסוק' וכומונה בדבר'ת
המכוערים עם האיש שעבירה אצלו כמוכחה וכבר זה
סראכ'ב. שניים מאוחר הרגונה עם בעל בן תורה ור'א
שימים חרוה בתשובה עד שבותה יכלה אני לומד
שהקב'ה יכול להheid עלי' שלא אשוב להפאים אלה

שי הלב של שבר ורצוץ על הענין הזה, הנה זה עירך
התשובה חירפה בדולה על העבר וקבעה על להבא עד
שיציד שלוי יודע תעלומה שלא ישוב להחטא עד
עלום בדאיאו רומב"ס פ"ב מחשבה הלהה ב' וכבדאי
בם התהודה בשפתייה בלבד לפני ושם יתברך שזו
התשובה המתבלטת לפני הש"ת וזה עם ארבאה ימי¹
פנויים שבעזרו היו לה לפחדה, אבל דוא' ש' לשוש
גם מעשה להחותה שוה נקלט לפלנימיות הנוח ונשמה
ויכור מוחה לקלים והאטמי גנדי בומי, אבל מכין שאהה
משוחצת לבצעה גם לדול'נית' שלוחה אדריכת להויה
בריאת בוניה ושכפה ושלוחה ורוחה לבוהה לנו יאסטר ליפוי
כשטען קנים פ'ין בונחדר'ן דלו' דדורות' וויאס'ן בם
נינחו אף שהו קפנץ דאיין להו זונין הא' אם הי'
בדול'ים בני חיזב'ן וכ'ש שהו קפנץ דלו' דבנ' חיזב'ן
כשטען קנים פ'ין בונחדר'ן דפי' ס' ואמר בונ' דבצלאל
יכי עבד משוכן היה בר חילס' מכתבי ייש א' שהו
מולידין או בני מני, וא'ב' ה' פטרון' מצטצ' ומי'ם
נענשו במילת' שגמaza שלא היה וה'ב' עזם חין דק'
הכל ואין מאנ' געט'ל' וזה יעל' למונע מל' דבר איסור,
הוראת שע' מהשי'ת במדת' הדין שמעניש לפעמים
לפעמים שרק הש"ת יודע זו, שא'ב' לא שייך למילך
מוחה שהוא חיוב מיתה ממש אלא שהוא חנא נודל כהה
פנאי תאמיר כי' שוחלק הוהל'ים לנטו' בכל חוויש
כפי' המשמע בספרי החקלאות שנדרפן, ואם אין לה נמא'י
לא יהו פחות מחייב שער' וגומר בשני דוחים
שהוא חלק תיב' דכברה שתשובה נמורה מתפרק
ביה'ב'.

אבל מ'ם מן הראוי וטוב לשוחה להתודות בכל
וליל' קדם שינטו על חטא זה ולומר בה' מא' א'ך
שמוחזר על מה שחתן ומבל' שלא חטא חזר כל
ואנחנו דושענו לא יויר, ועוד רדא חזש' טנקוא ז'ם
כבר קפן תאמיר ז'רדי הגונל' של רבנו נטס' ז'יל'
הדרטס' במאוז' כל בו של זים נטס' ומולך לששה
שלישית טני פעטט, ואין להחמיר תעבירות אל' ותבה
חליק' תאמיר כל גונס'ות, רק חיל' רובייש' שווא' בדע'ן
אחרים לא תאמיר שוגא שיר' רק כושאומים בבית הכנסה
ליידי תרהור בדאיאו ברומב'ס בפ'א מא'יב' הייט' ובסח'
ס'כ' ע'יש'. ובם תראה לאשה שהקדם דאספורי
אם כבר באת לשנין ששייך לה' הש'ת' תשובתך
ויכפר לך יוסיע לך שלא ליכל' שוב לא' בחתה זה
ולא בשום חטא.

משה פינשטיין

הברך באבנה ושותה,
משה פינשטיין

ב

דף ס"א ע"א ס"ב ע"ב

ה

١

עמ' 10

אללה תולירות נח סוד יסוד אבא הירוד
עד יסוד ו' וא' ופסקה לבינה נן העליין
לונטנאמן נן התהנהן, לבוכ נקרוא יסוד
במפני נגיט. ונוח הוא לשון מנגנת, והוא
במחנות יסוד אבא עד יסוד הז'א, וסוד
ההנתקה. והא לומדו ליריד איסמא שורה
תעתעכבה מודא'. ואכן בתקנים מציגו
שורתיבה הא סוד אימאן. לבן נר' זגד
תעלשה לתלבית. גזר נספרא לאחים
ורודחין' שביסטרו יאלא. ח'א אל אמרה
תמכלנת אמר' מה' גגמורייא מ' מלוי של
ע'ר' 72-26(46) שם הויה' במלוי דין
הווא' הויה' עזמו הוא, 26, נמצא
שאלאילו הוא (46) וודחו' יסוד אבא
שוחארוינו מלובנתן תוך איסמא. לבן הו
אוסדר מתשפטן בהויהם בונין, כי הא
סוד איסמא סוד העוזר סוד ייר' באשר
בתאטמי ומייסת. ווילך נח שלשה
בגיט נח אבא יסוד לך יש לו' ב', נגיט.
לכן הולידי בדרכו ובצלמו' ב', פעם' ב'ין
הוא נגנו' ב' קרי נח' שולם נבללים בו.
ונו', קדם זה ב', וויז' נספרא חז'י, ולכך
נקרא הדוכר אשין, ולחש' תורה פרשות

חמש עשרה אמרה מלמעלה גבור
המם' כל מודע צי, לא יותר ולא פחות.
וועד, אשר שאל שאל צי גבור מיט למלען,
מורע הדור וטסיך יוכויס כל הדרים, זדי
זה דיבערן מוקש בעון דוד המבל והה שנותן
אלל, דילעט, זיזען זיך רבר והו גונז למלען
שאנדר זיכא היטפה סן הדר אונין
תובען מאקלם, והטה אוניה דבון
ליךזינט. חס' זיזא אלחדים את הארך
ונינה נשוחת, הבונה לאארן שלמעלה הוּא
ומלבת. מותה ותשוחתת, ערניך גונראכ' כל'
כל בולען, והזיניג היטס העליזן נשתוחת
תת רבר לע אארן, ריל שטעה נשתוחת
על אארץ ואל נטיקא. ואת התה
השוחחת של האהה מעלה מײ' כלל,
ועיך הבייא עליזים את מי המבל כי
העליטה מה באל' שלל, וויס גונזרות
ונינה, ואשר ש דזקינט, כנד הגז' זיד
מיך ומומתק את גונזרת תובען זיך
לעבדה ולשותה, ריל לעבדת תנוקת
וילסמאָר. לעבדה הוּא קיטס מע', כי אַי
משיך עלייה מײ' זיך עבדות זיך
וישטמאָר, מאייג מיטות זיך כלטום לשלמו
אותה פטני היזוצינט. אבל ברוד הוי כוין
שאל דזקינט, לאו מה מרד כל אליא
הכל היה דריינט קשטי.

וננה יוציא כי ה' הנ' הם ה' אותיות כללות-ה' שוחהש ה' גוא ב' אותיות אליה'ם. ובין סכל נסודה כללה מ' מדע וו' הד' אל-ה' שוחה ה' פ'. ואלו הם ט' צי' גובל שול' מלמעלה. והםם ום ט' צי' גובל שוטתקן ממנה, ריל שם אליה'ם ווי' וגוא אל'ם. וויש מלמעלה, ובהתו ממעל ה' ה' אותיות מה' נגבורת אל עול'ת' מדאשה, הדיאנו בטל'ת' ווי' של'ת' מהו' לנט'ת' תור'ה.

זע"ד וועל ומחתי את כל היקום. ואציגך ארבעים לאלהקה ולאתמי עלייה
וצידיך ארבעים להלכות ולמחות העולם.

בדבכי יצחק והוא שכיה דרכ"ש היה מצוי לפני רשב"י "אל האי קרא דכתיב וותשתת הארץ לפניו האלהיים", אי בני נשא חטאן אדרעא במאם כי נמי אדם חטאנו, והארמה בהמה חטאה "אל בגין דכתיב כוון שכחוב כי השחית כל בשער את דרכו, כמה דאתה אמר כמה שלמוננו רגוננו דא כמו והותמא הארץ ואפקוד עונה עליה. אלא בני נשא חטאן בניא חטא וαι תימא אדרעא במאם ואית הארמה במאם אליא עקרא דאדראעא בני נשא איננו עיקד הארץ הם בני אדם ואיננו מחייבין אדרעא והיא אתחבלת וזהו מחייבים הארץ והיא נשחות וקרוא אוכח והפסוק מוכיה דכתיב וירא אלהים את הארץ ובנה ונחמה כי בשערם כל בשער את רברכו על הארץ.

ת"ח כל חטאוי דבר נשל כל חי האדם כלו חבלותא דיליה כל החבלות שיעשה תחולין בתשובה תלויים בתשובה וחטאה דראשיד ורעה על ארעה וחטא הוצת זרע לבטלה ומחייב אדרחה ומחייב דרכיו ואפיק ורעה על ארעה ומוציא זרע על האדמה מהוביל ליה ומחייב ארעה משחית עצמו ומשחית את האדמה ועליה כתיב נכתם עונך לפני. וכתיב ביה כי לא אל חפץ רשות אתה לא יגורך רע, בר בתשובה סגי חז מתשובה גroleה וכתיב ויהי עיר בכור יהודה רע בעני ה' וימיתחו ה' והוא

ידיעות

כינוד המאמר

ז ב ט

האדמה בנה חסאה ר' ל מה שיבוט יש לארכ' שהוא המלכotta, חתשיי בני אדם כי הכתוב אומר ותשוחת הארכ' לפני האלהים', והוא הבינה ובגלל חטאך בני אדם לא יכול המלכות לבוא ולעלות למעלה אל הבינה. לנו שאל רבי יצחק אך יוכלים בני אדם עיי' חטאך להפיך שחלבות לא תכל לבא לפני בעלה והוי א' לעלות אל אמר עילאה. א"ל רשבי בגין דתביב כי השחיתת כלبشر את דרכו החשחתה ריתה בידיותם של נקדים בשד'. ואומר את זרכו, לשון ורך גבר בעלה וכו' שום גדרם בעונותיהם להפריד היסוד מהונcka, א' ככינול נשחתה דרכו של היסוד כי טיפות יצאו ממנה בלי שתיהנו נוקבא לקלב אותן. וממשיך רשב' לומר אל נsha החטאן בגין' חטאך הם שחתאו וא' תימא אדרעא במאה וא' תארומה במאה חטאך אלא עקרא רדאראע בני נsha אינון יעקר וארכ' הם בני אדם. ופנימיות הרבריט עירך המלכות הוא כנסת ישראל ואינון בני הארץ מחייבין אדרעא עיי' חטאיהם וא' הי' אתחבלת היא נשחתת וקרא אוכח והפסוק מוכיח שבר הוא: ת"ח כל חטאך דבר נש כל חטאך הארכ' וכו'. המאמר מובן.

א"ל רבי יצחק לרשב' אמראי דאי קב'ה עלא מא במייא ולא באשא כמו אצל אנשי סדר ולא במלחה אהרא במו בגאנש ווד הפלגון, וווען השאלת הר' אוקבא עשה ברום רוי, וא' מדרוע הענישים בימי הדורומיים על חסרים א"ל שב' לרבי יצחק דהה אינון חביבלו ארוחיתו אם השחיתו דרכם, שהזיארין המאמר מובן.

רעלמא על כל בני הארכ' ויגרמו להם לחטוא עוד להכweis את השית' בסוד סכיב רשותים יתהלך והוא כמו שיצא מישוף הצדיק שעשרה ניזוצין קרייש בעת נסינו, והוא הדין בגנרו נקלעה אצל דורו המכבל הדת מטאפסים ונתקלו כל הקלייפות ייר ועשן עשר קליפות ואשים בכל ר' רוחות העולם, וועליהם אמר לכל חד עשר, ולפי שנשומות אלו היו קדושים מקום גבורה עד מאה, היה מושב הגשומות ימונו ולא תיאחו בהם מבול לעילם שכל אלו הגשומות ימונו ולא תיאחו בהם חז' עדר קליפות של ר' רוחות העולם מה שהיה בחם בכבר. וכן אמר כאן שאלה ארכאים ים ולילה הם נגנ' ארכ' טורי עלא, להזכיר מכל צד את אלו עשר הקלילות, והראשים שלהם בגין' דב'ג'ן מארבע טטר' עלא מא אתרבי כיון שבן אדם נברא מרד' רוחות העולם כמו שאצל אהדר' לח' דק'ב'ה מארכ' את אהדר', כך בשאר בני יסודות ר' יסודות רצח'ם ועשה מהם יסודות שם נגנ' ר' יסודות שם הו'יה ב'שה' של אלות כלולה מעשר ספירות קדושים וע'ז' ומהית' את כל הייקום אלו קליפות ארכבים ראשים של ר' רוחות העולם שהם חז' רוצחים להקים ולהתגנ' על בני אדם להאכבים מחיי העולם והם אצטראך ארכאים ים ולילה לאלקאה להקלות את הקליפות האלו ולאתהMRI עלא מלחמות את בני הארכ' שהו' להם נשומות קדושים גורלות המעולמים. רמשק אליעזר.

רבי יצחק הוה שכיה קמיה דריש' וכו' אי בני נsha החטאן אדרעא במאה אם בני אדם חטאן,

כ ר' י' ג' ערך הבה דבוי
ז' אג בעז נילו גילא אונילו ג' בעז נילו

רשות חיים ראש כתר

(53)

ואמר אף לא מה כל התריג' מזוועה, מה שלשה יעשה, ולא לשמה לא יעשה אפילו מזווה, אבל באמות, אשר מזאת אין להן בכל תורה ומצוות וורוויל, שלא להשתען על דעת היצור, ומציט בסדרה, שונך ביכולתו לקיים המזווה להזדהו ולזהה היה חסר להם רק המותרות לאלה לא היה שאל בטהו תרומ קרם של ישראל בשעה הלא אין להם מצוות הצרקה כראוי נайл השיבו בכח תsha רכתיב ונתנו איש כופר נפשו ליתן מחלוקת השקל לעני תמוד פרין יתיש בכל מה שרצה, אך לאשתיו ית' ולותי י' מזווה, אבל נילו גני ענה התורה נדר ונבל, וכל המשעה נכלל באבות ואורה, במצוין נירוד כוונתינו להברא יתיש, ונדר החסורת, לזרק בון עד קעה האדרון ולפושט סארוד טבח עז שער האיסור, וילוזר בכל ורקוק טטרים ואזרחות שאמור לנו טוים מלה אשר זהה ר' יהלאה, ואם יעקב לך' באחות ועוסט נשא רודתו, וה דורה קוטט'ת, אבל מעת שקיבול משה תורה לא תחתף ולא תסור חיז' אף ישין כי כן ראוי לה לפי חקן נשפטו באיזו עבירה, וכי' הגו שהשתבטו והבל הבל, והשפתנו נ' הכל, והה שאחו'ל נרלה עבירה לשמה וזה כטו שבאו נבי על אשח חבר הקני כי, נמצאו בכ' האדי' ול שוחתה היו שמנור ברוחו שלא ישוב לבלה גלגול, ושור שכינהה דזה לצליל כל ישראל והיליה לרמות לה שאר דבריהם כפי סברותינו, אין רומה כי' → קלנו תשובה להנשל בעון קרי במעט בפשע ר' ל' הוואין כשותוף

ארהלי חיים

כי מזונתו ציל קילגין טון מטבחר וכלהוב ספריס סימ' וג' ז' הקונה ספריס ומתקין לגתירות (ויל' ס' ר' ל' ט'), וסתום מודה למ' טן טיס כי' ותומכה מואר, וגונון ומוחה רטס עניש ווליס כי', כל אלה יפהףף. נ' שמתפקיד קוה ר' ל' גולס פוג' כהו'לה, لكن כטעוסק נמלס טון מקון על מטה גנרטס הוווקן טו'ו גולס פוג' כהו'לה דמו לה, מטליקון, כי'ינו, בילס, ספר, רומה, ר' ל' גולס מון טן יוז נילן

פרק) פָּעֵם א' זהה ללבט טק בדרכי הטעם, וזהו וזה נאום בשבעה ובבידיה ביד הלה או לקיום העסקה או ליתן רמי העסקה ב' מדורר, ונתן נסח כתיבת כל נרין עם ווים להזיאו וונפל נט הנץ לבאר ועשה חשבון שהדרי וגרין על ממש כמו כוף מעשר שלא נתן מצד שנטפק לו והפריש תינפ' המעשך ואח' על הנרין והדרי:
קכח) שאלציו אם לנחת טה לב' ואמר שהוא בעצמו היה נזכר לשאלת ההוא ולא אסתיע טילתא לשאל סratio הרג'א' ולודקל בדרכו עד שבתבן לא כבוי כל סטונת תולח בחריל (ב' ס' ל' ג') כל העושה כך צ'ו טף בא לידי כן ב' ותחילה טאו והלהא לשלם טעת מט, והק'ה טלא חסרונו:
קכ'ן דרבבה לעשא בעין הלאה נט' מ' וכטמאדר דוד המל ע'ה פור נתן לאביבינש צדקתו עוטרת לעד קני'ין-ארום בכבוד בסחרה של אי היה ל' טמן רב' במוון בשדר שחייה את העני לנדר והיה ר' יהלאה או'ו בעה'ז' כ' הק'ה טשל' סורה לנדר פודה הק'ה או'ו בעה'ז', ואיתא ברחו'ל גדרל הגנותן צדקה טמלה דבינו דאי'ל במשה רבינו כתיב כי גדורתי טפי האף שא' לאיא י'ח הפסוק פ' הזיה דבר עם לבן בליל צ'ו':
הלוות רבית.
קכו) רבי' רעת ריבינו שעסקה היה וחויסת, ובצדקה כתיב מתן במדור כיפה א' ע' מחה' שכר וסחזה כ'ו', ולכראה קטה ו' ס' ר' לא קים בגין

אורהלי חיים

גנון ר' לאכ' הנקן מטערכן בפמ'דים נרלט לדח' וטהורת נרליך]. נה' עין' ג'לווי רכע מפל' צ'ו ט', וו' ג' למלט צטוקן צפולס וו' מעת, וו' קון מון' וו'ס' נדקה גומי', וכטעלר י'ס' ג' למלט מעת וו' זול' י'ס' נדקה טכל' [ע'לט מי' לודק'ת ס', ז'כ', וכט'ק', וטומט', קמו'ה קו'ה טוכ'ק' קשוט'ס' נדקה כל' מ', סי'ו' ז'ה הגו'ון ברי' נמי' ז'כ', וכט' צע'ן ס'ה' ומוט'ג' יוט' נו'ן ז'ט' נדקה, כי' כט'ל'ר מצע'ן חולס ר'ל', הא' כהו'ון ס'ה', כי'וט' בט'ס ס'כ'ם פ'ה', ז'כ', מ'ף' ג'ז'ו'ו מ'ט'ס' ל', וטומל' צ'ה' מודך' לטבע' כ'ו', א'ן כט'א'ו ג'ל'ל'ו' טול'ס' וט'ה' למוט', וט'ר'פ'ל'ס' נו'ח'ס'ו' ל'מו'ו' ל'מו' ל'מו' צ'ה'נו' נדקה' פט'רו', כי' מה' יחרון לו' נרליך', וו' מ'ה ג'רע' נרעה' ננח'ת, נמי' חול' שול'מ'ר תא'ג' נ'כ' ט'ה' קק'ה' ל'ק'ה' מ'ל'ס', ל'ק' ר'ק' נ'כ' נק'פ'ן י'ז' ל'ק'ס' מ'ן' מ'ן' פ'ה'ו' מ'פ'ה' ט'ס' צ'כ'ל' ס'ה'ט'ס' [ג'ס' ד'ר' ל'ל'נו' נ'ג'ר'י' מ'ג' כ'ג' נ'ג'ר'י' ז'ל'']. נ' מ'ן' נ'ס'ה'ר, וו' ק'מ'ג' מ'ן' ס'ב'ג'

רָאשׁ אֶתְחֻדָּה כַּרְבֵּל

שלו כרצונו או אף מפושל כל דבר
וישגנה הדעת בעין פזרא ובעם חיז
וחפשטו לא שחה כלבו חיז, וכא שכו^ר
ברפסתו:

קסן הובחה, שלא דרבך קשות,
ודבריהם קשות אונזע^ר,
נשמעין, רק ימפר בלשון רבה, ואם אין
טביע בעasm אפם לבר רבתה, פטור
זהו מלוחוכיה:

קפטן להזרתק מחרות בני אורתチャ
ערק:
קפטן להזוזר שכבות וונדרים, וטוב
להקדים תפלה לזרה:
קסן שאלאגטי מרביבו, הסכתיו לחוזר
כרי לעיר בר, אבל אני
יריא טפורת הצעוני, ואמר לךש רחמים
טהקהה, וכלווע, אין עור, והסכמה
חווקה כ"ש שטוקה:

קסן בשוחזוב ארטם כל טעשי שעשה
ויתווה לעידם לא יובאו
ליידי הרק:

קסמן דגנרא לא'ה היה דרכו בחתטא
לארם שללה עליו ברי שיקבל נזפה
ברון, אבל מצער היה ע"ז אף שהויה
מוחיב בו טני בגוד התורתה:

הלוות חזש ומאכלה אסורה.
קסמן מותער למcor הרש לאוכלי חרוש
ויאנו שוויה תאכל: משקה
על שלחנו לאולר רוש בפנויי;

נתעדב

אוholeי חיים

הס מיכדין הוטו כדריות כי לפי סכנו ואהנה טיט לו כי מיכין לו מוכיאפי נושא*ו*.
ס*ב*) וגונס לכהיל ~~א~~ סנגאל וגונס מטיג לנטיס [גלווי רכני מטיג י"ד כה].
פ*ד*) קחקס נול דודג'יס טוויס וונומס ערניש טל לך קומנס ועיי מקרנן למורס
ומעט, כמ"כ גהען טיק להוב סלט וווקף סלט, ומקרנק לטרס, קפהלי זיך כוס
כמוקן. סה*ה* גאנל הוקר לומל ליטרל דה נך לאפר וקפא פרט כי וווקר מל לפִי
פּוֹר

רָאשׁ אֶתְחֻדָּה כַּרְבֵּל

540

7 קהן הפטבל ת עירית ושיתון אדר →
כשעוק בתורה איז לדאג כל, וכוה
שלא מרכז הנראי אל, ודראה לו פאמר
שנידר א"ע ויפורש מראה אה"כ אטיראה
ובינן הו שציריך לסובל זטורים קשים
ומודרים בסות, ואין הקנה כי"א במתה
חיי בשום נדרוד חטא וזרה עכירה דיל^ר:
בטעו ומאמר בתאי נמציא דרב טוב למבחן
שכתוב בתיקון כ"א וכ"ב אבל אויריאת
אוירז ימיט בימייה^ר כר פ"י שמצוותן
המוחשה רעה, בו כופת הפטרא אוירא,
ואם מחשב בה זו רעה זולה ר"ל:
כלו בבוד המודמה זו מודה רעה^ר,
ויאנו דומה ובגון בעזה^ר ב
עבד הנה גנומת של מעונין, מתכין
לחותר שלא ימצא דרב כבב נ"ז
עבד כבוד שהוא גנאה רוחנית, ואמר
למקרים באצע הרוך צזה עליות להו
להטמן, והוא עם הרבה דחאלץ חזרו
להכפר, ושהל מבעה^ר אם הוא מועל
הבקעת^ר, שלא יסיל חיז כר, ותבעה^ר
אדר שמוחל:

קסמן גדרים והסכבות, אמר רבינו
שעשה לו בכל יוס ועכין
נכשל, ואמר שאלו"ל ר' סתו בעסן של
נחש, ולא זהה עד הנה יותר, ולא היה
שור עז מותה המשית, ודור המליך ע"ה
אמר נס מודים השוק עברך בר, ונקיות
משפע רב:

קסמן סנוף, שלא רביבט אם בעה
התשובה אייל כים עם
נריסין מבושלן. ואמר אם ידרעים בנפשם
שביכלהות להסתפק בלא חטין, יותר מזב
שסתפק בפת בטלחה טם, כי"א יותר לו
אייה תבשל לפעמים יהוה התבשל

לבקן כמפעום פלמיככ סכימ על גפלו הולך וככיוו מוטק בס יקרכאה [ספרי מוסר].
נ"ז עין בכלי לוחם בכלי המקון סקמן, ווקרכן סס מלון כסיך, חול לו האחדים
ס mammaries לומו להן תיקון לחט פס ריל, כלכבר געמעתי מפיסס סס פלמיכס פונסיס
ביסרלול ומוקטיס מלכע מחט כסיכס הארכ נעל פסן ר"ל כטמפו הלק הולר להן
טפונגה לתמי דרכ, וכלהק אלגדמי גנאי כי, ווילו גנומיס גנות הטעינה. ווילק נקלחים
חסידיס כי"ה מסיס וווענס גודל למחר עכל. גנט טין גלורי רבינו טיסס כי ר
חי. זכר גמונא פן חייס וקל מזום נן פון, וכן גלגד דרכות י נ דמייך טי כי
טולס ווי מלוא, כי טולס פן חייס וקופטן נן פון חייס וכדרטעל (זקנוי פ"ז מיל)
מלל רטול זאלס מפי גתמי נצלל מלך קוט וסט מלוי יוסר לאונטנו,
חאטו וויאג גאנט כולס ציט נס כה מאה ליטות נצל גאנז וחיבא סיילן מפי גתמי.
טעליהט גאנט סנא קלי^ר כי.. גאנט טילדט זטעלט זטס מקטוטוי וכ"ק טומולגעס
פי. גטיל^ר זטט, סוד יומס טפלר סטס ליטולח זיל ריל ומד מאנן דלאג זונן.
טא) פון גלווי יזענו מפליג מיז ליב, גוועל גלווע טולז גאנטזטו טול טוב יתגר מלוד
עיר מנשה קהוזס הולך למאל מהקנטו ווועו סט למתקנטס כמייס וווקן חותם כי,
וזק צאכ גלע דלען כי. סב*ב* גוועל גאנט פספער חסידיס טי פ"ז זיל אל יטמם הולס

החלבות יומם הכהנים סיטון תריד תרטו

וְהוּא לִסְטָנִים (ז) (ג) מותך לגנול (יד) מנעלוֹ עד שמגיע
 (טו) למקומו (מ"ב):

הגרטו יום הכפורים אסור בתשミש הטטה . ונו ב' סעיפים :

א' איזה"כ אמור כתשmis הפטה (א) יוסט' (ה) לינע באשותו אבלו הייא נהра (ב) וכן יאמור לישן עם אשתו במתה : ב' יתרואה קרי ביה"כ (ג) יראג כל השנה ואם עלהה לו שנה (ג) מופתח לו שהוא בו בשלם הבא :

באר

עַלְיָה מ"ט. ומ"ז כתוב לדוקן נילול טהור ליגע נא ה' ג' כ' קיט' ח' ג' לוחר מגנינה. ו' ט' ט' ע' טופס איזה ממתק קוויל הפליג ביטם ע"כ: (ב) לחן. נק' הכוונות טופס פ"ג דרכ' תמל'ת תיקון נא וקו' מעופה. וכ' ג' מקצת פרודיות ושי' וגנטה מאיר' מ"ט

(1) מוחר. כי"י חמוץ דוקה סגד נלו עק יומר ולו מגעל.
וילא"כ כתכ דיאפוך ימן למתרל וסגול לינויין ט"ז.
לטוטין אין המכדי כוכנוי חסר טר פ"ח ברכיה למיחת סליגנו
כון קדוח מהלוויתו ע"כ ועת' תיר"ה:

(2) פיהם ילו רברב גבורות אורה ונכחו ימי רב נראם

מישר רוחה

כטוף יומח כלהות

המיסיה, כי המרתי נו', וכוח כהניריטי בג"ל דומולקם ביהם זמסד אל כוח חפר נל' ימנוע של כמחצצתה, מניליהם טמים ווחן סס ניכר כמסד, נחלות כ' ייכל גמלול טבי' ייחידי גבולמו', חכו' חמורי מסדי כ' טולם מטיריך, וכוכינו חמורייו בג"ל דכ' ייחידי גבולמו', ומלו' כן' טmis ולחין נמחצצת נזרחו', וכרי' בגוזל כמה' כמחצצת, ולו' נclin מסדי כ' פליעו', המפלוטך ייחל ניכחוג מכך כיה' חמוניהך בחלודע', וכזאת חמאל כי המרטי מולס מסד נבננה, ומכוון טmis תלון חמוניהך ניכר נבאס טלא' כי' מלון גטולס. מוץ נלהה גמליל כמסד בג"ל כי כונר כזבר דלמי' למונעט טל' כמחצצת בלהי' מונכ' כמחצצת נזרחו', גולא מסדי כ' פליעו' גלע' למונעט טל' כמחצצת:

ולזה כל כיוון דנור כ' צהמת ולח מירחכ
בכמה וכמגולח יהלה כבומה, ח'ז'
ימגנד צהלי נסיטור מלטו כל כרוכו רט וכל
ציהלמאות הלהפער לגל ימלח מה שי' כמלע
כ' צנחות, וכוכב טיקר רטולח נסיטור מלטו
כל כמחציתם וכרכוקים רעים חיטו כי חס
נפסק טולחינו כקדושך ולכניתם כל
במחציתם נב. ודנור זס מטורתו גל מטה
למדעת חומו כוח רבעו בגודל קרמץ ס' ז'ל
ס'ו' כלוות הייטוי צייח ח'ל פרק כ' ב'
מכלה נב'ל, ועין טס נמכןן כרכור דנור
כיזומת רגיל ומלו' נפסק מרימות חנות, ח'ל
בכלכם י'ס' לחין לך דנור גל כטוריך שקס
לפרות מגניב כמו מרויות וביזות חסורה כי
נספו של הדס כו' לך רחו מהס לאגריגל
עלמו נקדושך יתליך כו', ולחדר כל כטנוולות
בחלו' כתוב שנולב יטיריך מכל גלים גההמו
יפנק מלו' ומחציתו לדורי חורב וויהיכ
דעומו נחכםך שלין מחציתם מרימות מהן גלן
סני מן חכםך. ונחכםך מל' כוח מומי

ננה למכירת כדנין כזב נילוי' חקוק
ושולם כדין כוות' פגניות של כממתכוב
חווטס פה זונגי נולא של מפשם כ' נילא
ל' למילס ז'ל' נמסכת שעת (קיט:) מליין
נדיזיטור למפעת טאלמל (חלהים לא.) נדנער
סמייס נפשו, כי לי חט' נמדין זכירות
ונטיבור טכווה (מוליה) [מוליה] טפתיו
להוחטינו כה דיזטוו כל' קכ'ב' ח' קוות
מכ' חיל ממפעת רב, ונולא חמל ולו', וכוכב
ווזון א' וזה ולמד נט' זכירות כממתכוב,
וניכ' כמפלשיט ז'ל' נקסו על מהרלס נמאכ'
מלר' צויס ולהון יוס' חד' מלוד טקכ'ב'
נד' נטולמו צל' נמרלו כמלהלייס מד' יוס'
י' כוונת נטלש' ז'ל' כל' חמלו נמסכת
ניגב' (דו.) כל' דיבור וזיטור טיל' מפי'
קכ'ב' נטל' מלון טאלמל (חלהים לא.) וצורה
כ' כל' נטחס, ויזופ' דכלהתיים נמי מהרל
ה' חט' הס' כן מיד טיל' דיטור מפי' קכ'ב'
לה' צויס כרלהטן מלוחאים, ומרלו ז'ל'
לה' היל'ים נט' דכלהתיים ליט' מהרל ממת' חבל
ט' משיש' (או) דכלהתיים ליט' מהרל צו
ה' מהט' מהרל, וכמ' רהי' כל' חמלו צו
ויזו. רק נט' כממתכוב נמרלו סמייס וולן, וחו
להתיים דכלהתיים כממתכוב טהית רלהתיים נדנער
ט' נט' טמיים וולן. פיטו' צב:

עשרה וכך נורו לפין (כאריות) [אקריות]
סמהטנא, כלכלן למדנו אקליט
יענור מגילות כulos נז'בו. כמו כן יונן
לירון סמהטנא ממטב שמייס ולחן סגנון
סמהטנא, וכgcc מנוול נפליל וטוויה כדיין
סמהטנא כמעבך. והסיד סיה צמרלול נלמי
דרן סמהטנא. וגומום כזין דין מהמת:

זה נהלך פירוש נحمد נבמי כתובים
כנתמים כלמוד נספֶר מצלים (פט. א)
ככל למיון מהזרכיו כ' מסדי כ' מולס

בכלמי לכתנasset, וכלהמו שמלמו ר"ל
על (במדבר י, כו) יטה ב' פניו (ברכו כ:)
לה מה טה פnis ליטרל וט'. ועל כל
האל פמיס חיון כלון טול נמפסט חס
רק טויה כדיןך סייח, הלא ליטרל
כללו נטילות פnis האל בקכ"ב:
ה כל (ימטוכן) [ימטנו] כלומו מהפנת
חיון למשיל נתר מיטכל דנייטרל כיה
גמפסט ולכס כוות טול נמפסט, וחכו
דיבר חזיאנו כמלך חז ע"ב כלו הטע
כל גווע כי חיון לכס לאיבר מהר מזונו
פפם, מזוס דגנער מליעו מסוזו מכחסיד
כיה הלאוינו מנליוי לטנות על מהפנות:
בנתקדים להמרס ניווילמי. (מודש שווח"ט

כחמסד וכחיב כמפעטו. ופירקו דחמסד
במפעט טל כמפעטו וליה מל כמפעטכ,
טפומו כוונת כפוק כו גנער מליינו חסוז,
ז' ביזעט מגיל נארך כמפעטכ. וטמא כ'
א. כי מאין כל טולם מוכג דזין דכית
מחט גלוי חסיד, כמו סהממו ר' זין וע'ז'
אלטש שפטות לרהונאות וכו' קורך דליך
היהם כו' כי למת מורה טל דיזויל
כלוי חסיד, וחכו ולמת כ' נטולם, כי
הני נלהמת נזין גמור, חכלثير נס
כמפעט חס וטלו', וזה כלנו כי כנ"ל

נעם מגדים וכבוד התורה

ספר בראשית

פרק יחת הספר

במרדש שנומם (ויהיל ז') פחת דברך ימי
מןין פעויים ח'ל. מחלם דברך
נמאככ גלהתיך ציו ויכי הו, מןין פעויים
מפס יציע כל ויפתחו נצורי מולך עד כהן
דרכיס:

והנה כל (**ויחטכו**) [**ויחטנו**] כלומרות מהפכתן
חוון למייל נמר וויפכל דביזילל כיהם
חכד נמאנפם ולכס כוון גול נמאנפם, וחכו
הפלר דיינר להזינוו סמלן זוז פ' כ' כלעו חט
כ', כל גויס כי חון לנכס לארכאר מהל מזונו
נמאנפם, מזוס דגנרי פלינו מסדו מכחכו
הפלר כיהם הפלינו פלינו מסדו כל מאנפם:
פ' (**קיט. קל**), וכוכב כמלה מר כז
לומאל לדסוני ומיו לדלק מזוס זכפהה כיו
גמלוי יפתחו דגנרי חולך ייחר מצלול.
ונחלח נכהר נCKERווט נCKERווט פלטס קמנכ
שנאנפאלס (**קיט. א'**) כלעו חט כ', כל גויס וכו'
כ' נדר פלינו מסדו כו', וטוריו ח' ל' ופסחים
קח). מזוס דגנרי פלינו מסדו כל גויס:

וירובן נקדושים למלכת נירופטלמי. (מדרש שוח'יט תהילים פס"ב) כתיב (חולמים סב. יב) כי לך כ' חמץ וכחין כמתצנו. ופירוקו דחמסד כהו שמתלט על כמתצנו ונלה מל' מלה כמתצנה, חכו פלמו כוונת כסאך כי נבר מל' מלה חמוץ, חמץ ביז'וט מגלי נגרך כמתצנה. ואהמ' כ' לפולס, כי הול כל טולס טוג' צוין דרכו להמל ממה נלמי חמץ, כמו שלמדו ר' לע' (ע' ז') (ז) תלם טיפות לרשותו וכו' מוויך דכתיב כי' חמת כו' כי חמת מורה מורה של בירור כדין גל' חמץ, וזה אהמ' כ' לפולס (ע' ג') ומינו נל' נלגרך, כי מ-לכי ישפט לך (ע' ג') ומינו נל' גערוילע עס גערויו הפלוי עס כטבו"ס, כטבו"ס גערויו ר' לע' גערית מסכת פ"ג (ג) לפנין כמה שלמדו ר' לע' גערית מסכת פ"ג (ג) מנות סוכס ולפheid לא ישבות לטבו"ס רק של גטומי דקון מנכמי, רק לשלוחן פמו יומן

דרש נועם

ב' ביןן שלא כתוב בהם למנהו או חייב, או
דילמא כיון שהסכמים הקב'יה על ידיהם, הרי
ונראה נחשב כאלו כי כתוב בהם למנהו,
ונשאר בתקין, והקשׁו על זה בתוספות דמה
איבעיא הוא זה הלא היא משנה מפורשת
כלאים פ"א ט"ז) אין גוטען וכור ולא ירך
כירק, הר שגמ ירך ודרשאים גם כן גארין
ולחוכב זה בוגן, עיין שם.

(ג) ורבינו המהרש"א ז"ל בההדרושי הלכות כתוב לישב קושיותם בריך נפלא ואמתי, רכל האיבעיא הוא רק לענין מלכות, אבל זה וודאי שיש אסור להריכיב רק בירך, שהרי יש על זה קל וחומר טוב מה שנשאו הדשאים הקל וחומר בעצם מהאלנות, רק לענין מלכות יתכן האיבעיא אם נאמר כיון שלא נאמר בהם מפורש למיןיהם רק הוא מכח הקל וחומר שנשאו בעצם, אם כן אין מודhairין ואין עונשין מן הרין ואין לזרק עליהם, כמו הכלל בכל מקום שאין מודhairין מן הרין. או שמא נאמר בשם הרין כאן לפ"י שהקב"ה הסקים על ידיהם שייהיו למיןיהם, הרי זה הנחשב כאלו נכתב בהם בפיירוש למיןיהם, ויש אם כן על שאים שייצאו למיניהם, אבל הרשאים נשוא וחומר בעצם מהאלנות שאין דרכם את בערכוביא, ועל כל זה צוה עליהם ב"ה שיצאו למים", אנו שדריכנו לצאת לרובוביא על אחת כמה וכמה שנצא כל אי ייגנו, ועל כן, ותוצאת הארץ רשא עשב וכרי מיניהו", ועוד אמר שר העולם, יהי כבוד לעולם ישמח ה' במעשהיו, שהקב"ה שמה ידי שנTEGRל ונתקדש שמו ית' על שרואו כל מעשו גוזרין לעשותות מצותיו.

(ד) אחריו כן מוכא בגמרא דילך חנייא פפא דאמר והרשאים יצאו מודעתן למיניהם א נצטו על כן, מיבעייא לי' לרבינה אם כיב שני דשאים זה על גב זה אם הוא

יב. בפסוק (ה) וטול כלון דפל כו' למיניו, פין נרכז' טכנייה מוגדרת כל דוחלן ח'ל, רשות ר'ח נר פפה מלו' מהר ישי כבוד כ' פטולס כו', ספק זכ' כטולס חמוץ כו' נטהו דטהו קל ומומר לממן כו', (ט) וטהו וטהו קהט צמי רגילה לכין דטהו זכ' מל נג זה לר'ח מסו, ז דלה כחיכ' נכו למיניכו לה מהיין, זו ממש כיוון ותסכים מל יודיכו כמלהן דכתיבן זו דמי פד כלן. וכטוטות פמסו דמלוי י' כל מזאכ מפרטת כו' לחן טענין וח' ייטן ולום י limb בירך ב' ציון עט

רדרבינו מוכרט"ה ז"ל (צמ"ה) [ב-טמודות]
כלומר (ו) כתוב ליטען קותיימאש צורן
בפאלת וחמייטי, דעת כלון לה קבעי מהן לנין
מלךות חיל נלייסורה ווזליך דלאסוו דכלה חיל
קל וחומר מפליה טאמנו כדטהש כל ומומר
כטמאם. חיל דמלכות קבעי מזוס דקיימול
וילן טונען מן כזין ווילן מאכליין מן סדין.
ביבלי גמי מ' נימול כין לדע כתיב נכו^ו
למייניכו רק מקל וחומר חמיה לה מכבי כמו
נככל דוכתיה דלון מאכליין מן סדין, זו דילמה
ככלו דמיין, ונסחלהק קותיימאש קומסוטה, ובז'וכ

(ג) בפסוק ייאמד אלוקים
שהארץ דשא עשב מזריע זרע וכור'
דצא הארץ דשא עשב מזריע זרע
מןינוו, עיין ברשיז"ל שהחכיה אגדת חז"ל
זה במסכת חולין (ט) דרש ר' חנינא בר
א מה דכתיב (תהלים קד לא) יהי כבוד ה'
ולם ישמח ה' במעשינו, פסוק זה שר
ולם אמרו, לפי שהקב"ה לא צוה על
שאים שייצאו למיניהם, אבל הדשאים נשואו
וחומר בעצמן מהאלנות שאין דרכם
אתה בערוביכא, ועל כל זה צוה עליהם
כב"ה שיצאו לילמינו", אנו שודרכנו ליצאת
רוכוביכא על אחת כמה וכמה שנצא כל Ai
ינו, ועל כן, ותוצאת הארץ דשא עשב וכור'
מןינוו", ואז אמר שר העולם, יהי כבוד
עלולם ישמח ה' במעשינו, שהקב"ה שמח
ידי שנתגרל ונתקדר שמו ית' על שרואו
כל מעשי נזהרין לעשות מצותיו.

(ב) אחריו כן מוכא בגמרא דילך חנינא
פפא דאמור דהדרשאים יצאו מודעתן למיניהם
א נצטו על כן. מיבעייא ל' לוביינא אם
ביב שני רשותים זה על גב זה אם הוא
רב משום כלאים או איננו חייב. מי אמרינין

וכבוד הפתורה

עמ' 11 מתוך הספר

וועם מנדירים

כל זה כדבר שמדובר ר' י"ל והושע ד. י"כ ומקל
ויגזר לו (פסחים נב:) כל סמייקל לו נטב מגן
לו. ויתר יותר סיטה לאם פלטמו זקנויות טהירות
וליכל דמגנו לי' (מנחות צט:) זקליהם טמא
טהירותים וטהריותם. חמנס לחט כלגנש גראות
מלחתם כייר וחילתו מזו חמיה נלי כפסק
לכתיו ברכשויס נלגו. ולאן מקנא לך כי
חט פאך אמת חיטוח נגי וככלל פסום דוחורה
בטהרות, ונס לאטמייק בטפין למזוחל פועל,
ונבדר שמדובר ר' י"ל ונדה פ"ז: מכך יתבאר מה
ויהםס ימפט כפסק וירבע ביטובך, כי יי
פל ידי מלחתם כייר יגה למחמה רבכ
בוחורה, כי צולמו לנו יפסוק דוחורה
בטהרות. רק ידו חתימתך להזע נבלמי סור
מן לימוד סטורוכ יוס ויללה, וממייל מרבב
חכמה פל ידי טמיות כפסק נב' כלחמור
לפער ימפט כפסק לי', חכו מהויבר פל ידי
חוינן, כייר ומפעדיו חווינו סלהיטים,
תחממיין לי', וכמספנס כי פל יזס לטולס כי
לי' בכנ'ל:

וירובין פורטאי גבריה ר' ברבר ג' ברבר ג' בידריזון ל. ג'

ומעורה נמכה רלה נחל מלהר טפמאן צו
וכוח מגואר די צהר טס דכרייט
ככ"ל, וממר פהה דרכך מחלת דברך כי יסוי
חוור, וכיויט כי טמייס וולין לך כמחטב
גערלו, והס כן מולח גודל לך כמחטב
חכויות נצה, וכלהותך פלממו רוזל צדיטור
מיין שבדינור כמחטב כי, חכו מסס ציטו
לרכז לומר גודל צירויות טזריך יויסחו צדורי
טורס לאנות נצה יוס ולעל, כי זכו כרטיסות
ופAMILIC מפלוכ לאכל מל מחטב חון,
וכדורי קרכנד"ס זען למון כן יסוי לון כן
גיהה נל זובק נחלם זרכות בם:

ובזה פירעטן גדרך רמא זכה בראית' ל, נטהולו ח'לביס נטהומי מס חוממי רוכס לטמר מל ידי לימוד מורה וצפויין זכירות זוכ נקלה מהומי למלים ז"ל (משל' ז' ז' ח' מהמר למכמך מהומי לח' שבח קפה) חס נבו נ' כדגר נטהומן סכיה חסוכה. ברי' שצבריות יקרלה מהומי, זוכ נטהולי קו' ט' ט' נטהוי לדבוקות כבורות גדרך כוח ונדוך צמו מס מהומי פין זכירות כמותה, גם יטלומן נס' זכירות ז' כמו שלמו ז"ל (סוכה נב:) מתקב' כו' חס חנן כוח ימות כו', נס' נ' :

ובזה שירצנו לחייב מהלך נספֶר חכלוֹת (קיט. זח) מיהוּנִי מהכמלי כו', וכוכו' כוֹן דגשין לימוד כתורת נס כו' כל יוזדים לר' מזוק בעקב כוכו' ווישע, א' וככני צו' כוכו' פעל

אפקט נאציאני - גאנזע געט-הען בעיינער

אתה תשופנו דאס 101

60

חדר יתירמי. יש בזה גם בחינת 'ונפהוק הוּא', דוקא בשעת הניסיון אנחנו לומדים תורה ומתעלמים.

12. היזכרות בפניהם של גורלי ישראל וצדיק הדור (אפיקו ע"י תМОנה), כפי שמצאנו אצל יוסף הצדיק שרמות דיוקנו של אביו הצלתו מן החטאיך.

13. ממו"ר הדבר יעקב אריאל שליט"א שמעתי שבימינו צריך להדריך להפריד בין סוגית קדושת הברית לבין שאר ענייני עבורתך. אסור שמידת הצלחתו של אדם בהתמודדות עם יצור תהיה עבورو מכחן לשאר ענייני הקירושה שביהם הוא עסוק ולמדת קרבתו אל זה. אל לו לפkap בכנות תפלתו ותודתו, וודאי שלא להמנע מהם, גם אם הוא נגוע בחטאיהם בענייני הבריתמי. טעם הדבר הוא שהפריצות שוטפת בימיינו לא מעוצר ועל-כן היא יוצרת התמודדות בתחום זה בסדרי גודל שאינם דומים לדורות אחרים, מה שאין כן בשאר ענייני תורה ומצוות (אע"פ שגם בהם השתנה דורנו מכל דור).

14. עצה אחדונה שבדצוננו להביא מופיעעה פעמים רבות מספור בתנאי' ובדברי חז"ל אולם נדחקה מן התודעה בדורנו בגלל אופיו המיויחד – יראת העונש ואהבת השכר.

יראת העונש היא מתנה נפלאה שננתן לנו ה' יתברך כדי להעלות ולרומם גם את הצדדים הנמנוכים והאנוכיים שבנפשו לקודשה.

דמא. בכלל, יש שיטה, לטפל באמצעות משפטים שקשורים לפתרון הבעיה של האرم, שאחום צריך לשנן פעמים רבות ביום. הרעיון הוא שככל שהמחשבה מתעסקת יותר בתוכין שנoston מענה למלה שביעית עבורה, ובפרט בסטיוע כוח הדיבור שהשפיעו על המציגות הנפשית רובה מאור, כך אכן חזרדים התכנינים אל חוץ הנפש פנמה ודברים מתחילה להשנתה. באופן מסוים נעשה שימוש בדרך זו ע"י תנועת המוסר בבית המוסר, ולהבריל, נעשה שימוש בשיטה זו בפסיכולוגיה המודרנית.

רמב. מודרש דביה וישב, פרשה פ"ז.

דמג. "לא יבטל אדם מן התורה ומן העבודה וכן מנוחת הנפש מושם טעם שביעולם, אפיקו כדי שימר לו לבו עד מאר בענייני רוחניות, ויחשוב בראותו שהוא פושע שאין לו תקנה חיללה. אפיקו אם כשלונתו רבו בדברים שבין אדם לחבירו, שחסוכה ג"כ אינה מכפרת כלל תיקון המעוות, מכל מקום הוא יילך בדרכו בעבורה ותורה, ובשמחה וטוב לב" (קובץ א, שצב).

100 | אשיב ממצולות

9. נקודת נוספת של הכול מושגים המצריך בירורו היא התפיסה כאילו כל הטוב שבעולם שייך לי. לעיתים אדם יכול להרשות את אחיזות יצרו ע"י ההסביר שם אם שם, במקום האסור, יש דבר שהוא אכן גורם נעימות והנהה עידיין אין הדבר אומר שהוא שייך לי, ויסב לי אושר. כאשר אדם עבר ליד ארמן או וילה מפוארת של יהודי עשיר עליל היופי המתגללה לעניין להחמיר את ליבו ולמדוד את חייו אם ייתן לקנאה הקשה כשאול לשלוות בו. החמיות והענווה שמרਪות מן הניסיון לנכס את כל העולם המבאות שלולה ושמחה. וכך שהרבר נכוון במנון כן הוא נכון בתאותו אחריות. ההשכה הפנימית היא שה' שולח את טובו וחסדו לכל אחד כפי הראוי לו, ומה ששמור לאחרים הוא בשבילי בבחינת "עושר שמור לבعلיו לרעתויל" גם אם אצליה להשיגו. כך בונה את האדם את עצמו על אדנים של שמחה אמיתי בחלקו, שכדרכו ובודתינו היא העושר האמיתי, וניצל מפלישה והצחה לטוב שנועד להונאות אחרים, רק תייסר, תענה אותו ותמרר את חייו.

10. להסיט את כוח התאהווה לישום אחר – למשל לרוץ אלףים' כשהניסיון תוקף. כשהתאהווה בוערת באדם, פעילות גופנית יכולה לפוגג אותה ולהתעל את האנרגיות לצורה מועילה ובריאה.

11. הרבה פעמים מගלים שבסעה ניסיון שוכחים את כל השקפת העולם. "בשעת יציר הרע – לית רמדרכו ליה יציר טוב"rim. אתה זוכר שהיה לך תשוכות טובות ליציר הרע, אבל אתה שוכת אותן בזמן הניסיון. לכן, אם יש פסקה או משפט מתקין מה שלמדנו או ממקום אחר שמדובר לך ונוגע לך, כדאי לצלם, לנילן ולהניח ב櫃יס. בכל פעם שיש ניסיון אפשר לשולף אותו מהיכס ולקראוא, אפיקו אם זה קורה עשר פעמים ביום. בכל פעם זה

רבה ביחס: "גדרים והסכנות – אמר ובניו שעושה לו בכל יום ועם כל זה נכשל, ואמר שאמרו רז"ל – ר' מתו בטינו של נשח ולא היה עד הנה יודה, ולא יהיה עוד עד ימות המשיח, והוא מלך ע"ה אמר גם מוזים חשות עבדך בוי' ונייקי מפשע רב".

דלא. קהילת יב.

דלא. אבות ד. א.

דמ. בשעת התגברות יציר הרע אין מי שזכור את יציר הטוב. נדרים לב ע"ב.